SERGE BRUSSOLO

Mâncătorii de ziduri

(„Les mangeurs de murailles”, 1982)

Traducere de Mihnea Columbeanu

SERGE BRUSSOLO

Mâncătorii de ziduri

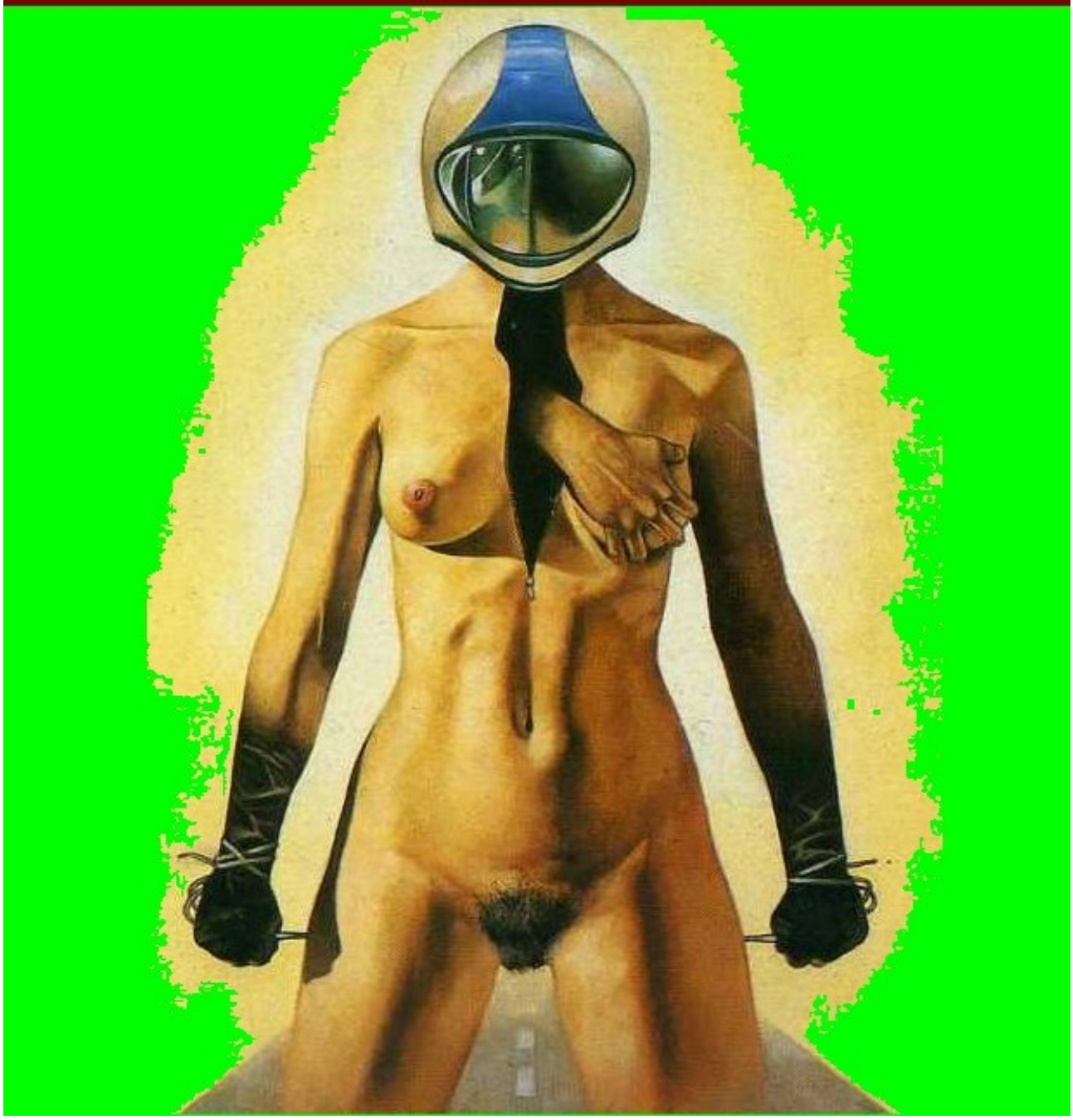

Kindle eBook: Cosimo, august 2013
– versiunea 4.0 (definitivă) –

CUPRINS:

SERGE BRUSSOLO
Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV

Capitolul I

Era ca un câmp de luptă la crăpatul zorilor. O întindere de trupuri încâlcite, amestecate într-o inextricabilă harababură de braţe, de capete şi de picioare. Ici şi colo, în mijlocul acestui covor de membre frânte, câte o mână începea să pianoteze, o gură se apuca să formeze cuvinte fără şir. Dar nici David, nici gunoierul-şef nu le băgau în seamă.

Pivniţa avea dimensiunile unui orăşel. Era un univers de beton, cu cer de beton, orizont de beton…

— Cu o pereche de picioare bune, îţi trebuie două zile de mers ca să ajungi în capătul sălii! avea obiceiul să rânjească Waldo, gunoierul-şef. Şi aproape o săptămână ca să-i dai ocol; straşnică excursie, nu-i aşa, mititelule?

În general, David răspundea printr-un mormăit neinteligibil. Geografia cămării de evacuare îi trezise întotdeauna o angoasă vagă.

— Sper că n-ai claustrofobie, băiete! hohotise grasul Waldo când băiatul debarcase pentru prima oară din ascensorul de legătură. Când lucrezi într-un bloc de curăţenie, nici vorbă să-ţi îngădui nostalgia cerului albastru!

Nimeni nu mai ştia exact ce însemnau cuvintele „claustrofobie” sau „cer albastru”, dar continuau să fie folosite pentru păstrarea patrimoniului lingvistic al oraşului-cub.

Auzind vorbele acestea, David simţise aproape

imediat greutatea plafonului în ceafă, ca o gigantică lespede funerară răzându-i umerii. Uneori, dimineaţa, când se autoextirpa din carcera ce-i servea drept dormitor, trebuia să lupte contra unei reale impresii de sufocare descoperind peisajul chinuit al gheenei, cu bolta ei ce părea în fiecare zi puţin mai joasă, şi unghiurile îndepărtate pe care lumina neîndestulătoare a lămpilor cu gratii o lăsa în semiîntuneric…

Grota era o temniţă, o temniţă de dimensiuni colosale unde se deschidea, ca un apendice monstruos, toboganul general de gunoi.

David se scutură. Era în întârziere. Fără măcar să piardă vremea trăgând un platou-gustare din distribuitorul automat, îmbrăcă lunga cămaşă de zale destinată să-l apere de zgârieturi şi-şi agăţă cârligul de gunoier la cingătoare. Dormise prost, în două sau trei rânduri coşmaruri informe făcându-l să se scoale pe priciul strâmt, cu inima bătându-i nebuneşte şi gura uscată.

În centrul sălii, trupurile fărâmiţate sfârşiseră prin a forma o veritabilă dună al cărei vârf atingea astăzi plafonul. David se avântă în escaladarea colnicului, slujindu-se de capetele, braţele şi mâinile îngrămădite ca de treptele unei scări. Cartilagiile plastifiate îi trosneau sub tălpi, nasurile se turteau, falangele din metal se răsuceau. La începutul uceniciei, fusese bântuit de o teamă constantă: aceea de a cădea într-o bună zi într-o crevasă, de a se afunda în inima colinei de resturi ca într-o baltă de nisipuri mişcătoare, de a muri sufocat la sânul acestei formidabile îngrămădiri de capete retezate, de chipuri smulse, de cranii vomându-şi fiertura de tranzistor! Cu timpul, învăţase să se deplaseze cu

supleţe, reperând punctele de sprijin. În prezent, bolniţa metalică nu mai avea pentru el nicio taină.

Waldo îl aştepta în vârf. Era un om gras şi chel pe care consumul nesăbuit de bere îl buhăise. Burdihanul îi întindea la limită cămaşa de zale şi-i stânjenea mişcările. Gâfâia din greu, cu faţa violacee, mestecându-şi înjurăturile ca pe chewing-gum.

— Ei? În sfârşit sus, netrebnicule! ocărî observându-l pe David. Ajută-mă, pe toţi dracii!

Era ocupat să spintece învelişul dermic al unui android femelă, o frumoasă „fată" brunetă căreia tehnicienii se distraseră să-i dea o alură trupeşă deosebit de realistă. Scalpelul lui Waldo se înfipse între sâni şi coborî scârţâind până între coapsele spuzite cu pistrui. David strânse din dinţi. Cauciucul imita într-atât carnea, încât aveai senzaţia că asişti la o crimă. Acum, gunoierul apucă zdravăn în mâini buzele rănii şi trase depărtând braţele, jupuind robotul cu o remarcabilă economie de gesturi. David înghiţi. „Pielea" se răsfrânsese peste încheieturile mâinilor „tinerei femei", ca o vestă presărată cu puf fin şi aluniţe.

— Ăştia chiar le migălesc! rânji Waldo. Ei nu, da' uită-te la asta!

David urmări direcţia degetului plantat în rotunjimea şoldului drept şi zări urma albicioasă a unei false cicatrici de apendicectomie.

Înclină capul în tăcere. Esteticienii de la biroul de creaţie cibernetică nu neglijau nimic pentru a întări iluzia. Foarte repede, înţeleseseră că secretul unui simulacru perfect rezida în folosirea judicioasă a imperfecţiunilor fizice. Abandonând ireproşabilele păpuşi stereotipe din prima generaţie, se apucaseră

să creeze androide cu sânii un pic prea grei, cu coapsele agrementate cu uşoare pete de celulită, cu gambe puţin cam prea păroase. Succesul fusese fulgerător. Sătul de perfecţiunea neomenească şi prea puţin credibilă a vechilor păpuşi de plăceri, publicul se năpustise asupra celor pe care publicitatea avea să le desemneze de-acu-nainte sub eticheta de „Femei adevărate”, înnebunindu-se după minusculul neg agăţat cochet în scobitura subsuorii, după bubiţa de pe obraz sau cezariana brăzdând pubisul.

Răsuflând ca o focă, Waldo recuperă veşmântul de plasticarne, abandonând manechinul metalic cleştilor coechipierului său. Din drăgălaşa brunetă nu mai rămăsese decât o armură albăstrie în care reţelele de fire electrice înlocuiau venele şi nervii. David îngenunche. Cunoştea punctele slabe ale mecanismului şi, din vreo zece lovituri de rangă, deschise toracele androidei ca pe valvele unei scoici. Circuitele electronice nu prezentau niciun interes, lor datorându-li-se, în nouă cazuri din zece, condamnarea robotului. Începând din momentul când un cibernaut nu mai era capabil să se auto-repare convenabil, omul se debarasa de el. Oţelul şi masele plastice rare erau recuperate de către angajaţii serviciului de curăţenie subterană (SCS) şi cumpărate la kilogram de marile companii ale Trustului de Plăceri Automatizate.

David dezarticulă un braţ, un umăr. Lucra cu fălcile încleştate şi câţiva stropi de sudoare pe frunte. „Cinşpe minute!” avea Waldo obiceiul să repete. „Nu trebuie să-ţi ia niciodată mai mult de cinşpe minute ca să sfărâmi o paiaţă d-asta paradită! Dacă treci de-atât, o să ai de-a face cu

mine!”

Se căznea cu o rotulă, înjurând. Deasupra lui, bena culisa pe şinele sudate în plafon. Apăsă maşinal butonul contactorului agăţat la brâu, aducând recipientul la înălţimea sa. Cu un gest rapid, aruncă rămăşiţele metalice, îndepărtă maldărul de circuite imprimate lipsite de suport şi o luă la fugă pe urmele gunoierului-şef.

Zilele treceau astfel, fără surprize, în mijlocul scrâşnitului cleştilor, scârţâitului fierăstraielor şi şuieratului albăstrui al ţevilor. Benele murmurau, asigurând un du-te-vino constant între muntele de resturi şi deschizătura liftului de recuperare.

Waldo îşi cântărea prada. Cauciuc la stânga, fierărie la dreapta, apoi apăsa butonul de punere în funcţiune, expedia rodul muncii lor la o sută sau o sută cincizeci de etaje mai sus, spre botul căscat al reciclatorilor.

David se ridică, alarmat brusc de o alunecare de tablă cu fiecare clipă tot mai aproape. Un nou android ţâşni din tubul de evacuare – la şase metri deasupra lui – efectuă un zbor planat perfect şi izbi muntele cu un vacarm de coliziune feroviară. Unul mai mult.

Scoase un suspin de resemnare şi şontâcăi în mijlocul gunoaielor, croindu-şi drum în direcţia noului sosit, un robot gardă-personală, pe care o răfuială îl carbonizase pe jumătate.

Până seara nu-i rămânea un moment să respire. În privinţa greutăţii lunare a materialelor recuperate se stabiliseră cote foarte stricte. Fiecare kilogram în minus le amputa perioada de odihnă cu un sfert de oră.

— Dacă o lălăi, explica adesea Waldo, o să-ţi vezi

cu ochiul liber vacanţele topindu-se, sfert cu sfert de oră, şi la sfârşitul semestrului, în loc să te sui în ascensor ca să mergi să te bronzezi la soarele artificial de la etajul plăcerilor, să adulmeci vântul parfumat din ventilatoare şi pielea fetelor, o să rămâi aici să bâjbâi prin fierătanii ca să recuperezi întârzierea.

Nu exagera. În primul an, David, care din lipsă de antrenament nu reuşise să ţină pasul, văzuse cu groază penalizările orare adăugându-se una alteia pe cadranul ordinatorului de control. Din cele două luni de odihnă iniţiale nu reuşise să salveze decât trei zile nenorocite. Waldo, el, beneficiase de două săptămâni prelungire.

Uneori băiatul avea impresia că a devenit un fel de măcelar al tablei, de satrap, şi de fiecare dată când îşi înfigea cârligul într-o burtă sau coapsă aproape că se aştepta să vadă ţâşnind sângele. Trebuia să admită că alura hiperrealistă a cadavrelor cibernetice contribuia din plin la întreţinerea acestei scârbe.

Cum ajunsese acolo? Îşi amintea limpede ziua când ordinatorul de orientare profesională îşi scuipase fişa şi panica de care fusese cuprins la citirea deciziei. O clipă mai devreme, programatorul Agenţiei de angajări hrănise maşina cu referinţele lui David, studii, diplome, aptitudini fizice, teste psihotermice. „Un post de cântăreţ de varieteu?” zicea, însoţindu-şi cuvintele cu un surâs fabricat. „Dar desigur, e foarte posibil!” Exact la patru minute după ce digerase informaţiile ce-i fuseseră supuse, consola ejectă cartonaşul galben cu sentinţa: „Mânuitor la şantierul de recuperare. Secţia plastic şi metale de uzanţă cibernetică. Al o sută

optzeci şi patrulea, subsol.” Nu era nimic de obiectat. Hotărârile centralei nu puteau fi în niciun caz contestate dacă nu voiai să te pomeneşti taxat de deviaţionist.

David rămăsese ca ameţit trei zile-n şir; apoi un paznic de la serviciul medical venise după el. Părăsise dormitorul orfelinatului fără să salute pe nimeni. Ca să le pună capac la toate, îl târâseră într-un bloc operator unde o doctoriţă plăpândă procedase la grefa implantului de ieşire. Era o fată brunetă, doar cu puţin mai vârstnică decât el, cu părul coc şi jumătate din faţă mâncată de nişte ochelari enormi şi rotunzi în rame de fier. Opera cu mici gesturi febrile, punctându-şi manevrele cu sărmane zâmbete de scuză. Se vedea ca detestă ceea ce face şi că-i era frică. Operaţia nu fusese prea dureroasă. Consta în conectarea unei balize de control motor pe măduva spinării pacientului. Obiectul se prezenta sub forma unei perle de oţel încrustat în scobitura rinichilor, la nivelul curburii lombare. O biluţă nostimă cu reflexe de crom.

— E vorba de jugularea deplasărilor dumneavoastră, recitase fata cu o voce nesigură, pentru a evita escapadele sau incursiunile la etajele superioare. Implantul vă interzice de-acum înainte să vă mai urcaţi într-un ascensor şi să apăsaţi tasta de pornire. Dacă o faceţi, veţi fi imediat cuprins de convulsii, de vomismente şi de tahicardie. Într-un fel sunteţi legat de locul de reşedinţă. Aparatul va fi dezactivat de două ori pe an pentru a vă permite să vă bucuraţi de perioada de odihnă legală într-un centru de plăceri.

Mai târziu, când abordase cu Waldo subiectul, obezul hohotise bătând cu pumnul în masă:

— I-o broască împuţită asta pe care ne-au lipit-o la şale. O gaură a cheii, da! Clac, clac! Şi ei sunt ăi de-au cheia. Nici vorbă să urci sau să cobori vreun etaj, ai crăpa, po’ să mă crezi, a păţit-o puştiul care-a fost aici înaintea ta. Era claustrofob. Avea crize de sufocare, asurzea zile-ntregi. Într-o noapte a sărit în lift. O fi-nnebunit poate, nu ştiu. Treaba e că-n cinci minute era mort.

— Dar de ce? obiectase David. De ce să facă din noi nişte prizonieri?

Gunoierul ridicase din umeri.

— Asta-i legea, şi gata. Etanşeitatea, îngrădirea. O ştii la fel de bine ca şi mine. Te scapă de ispita să tempingi seară de seară la etajul plăcerilor ca să te distrezi cu pipiţele, să bei şi să uiţi să mai cobori dimineaţă! Observă, nu-i rău sistemu’. Gata cu puturoşii! Gata cu profitorii! Io unu’ nu mă plâng. Şi-apoi, nu fac politică!

Adesea, când stătea întins, gol, pe prici, David căuta contactul bilei în rinichi. Acel corp străin ţintuit în carnea lui, în oasele lui, îl umplea de un dezgust de neînvins. Era ca şi cum ar fi trebuit să trăiască având un parazit animal agăţat de trup, unul din animalele acelea sugânde care-şi forează gaura în epidermă, îşi întind rădăcinile în muşchi şi nu pot fi smulse fără a cauza moartea imediată a bolnavului.

Un şuierat anunţă pauza de masă. David coborî moale duna de fier.

Jos, lângă ghereta cu geamuri sparte care adăpostea consola ordinatorului de legătură şi rafturile cu hârţogărie administrativă, Waldo se instalase în faţa hamburgerului său sintetic. Patru sticle de bere încoronau butoiul de ulei ce-i servea

drept masă.

David se aşează la distanţă; nu-i era foame.

— O să trebuiască să controlăm climatizarea, mormăi gunoierul între două înghiţituri; prea multă umezeală. Sunt pete de rugină pe metal. Şi cauciucul dă semne că se destramă. Te-ocupi tu diseară.

Băiatul mârâi ceva neinteligibil şi închise ochii ca să scape de viziunea muntelui de corpuri artificiale.

— Am găsit un specimen mişto pentru colecţia mea, comentă Waldo. Ia uită-te!

Vârându-şi mâna în traistă, scoase de păr un cap de femeie. Avea o faţă tare dulce, puţin ofilită, cu ochii încadraţi de parantezele unei fine laba-gâştei. Gura schiţa un surâs leneş, nostalgic. De la o distanţă mai mare de cincizeci de centimetri era absolut imposibil să-ţi dai seama că nu era decât o ţeastă de androidă.

— O s-o numesc… Delphora. Da, Delphora-i bine. Du-te s-o pui cu ălelalte!

Cu o mişcare scurtă din încheietura mâinii, azvârli capul prin aer. David îl blocă la piept, ca pe o minge acoperită cu păr mătăsos, şi se îndreptă spre şirul de etajere fixate pe perete.

Waldo avea o manie. De fiecare dată când hazardul recuperărilor îl făcea să descopere o mască de plasticarne interesantă, o preleva pentru ceea ce numea „colecţia lui”: vreo douăzeci de capete feminine repartizate pe două scânduri egale ca lungime deasupra cărora mâzgălise cu vopsea roşie inscripţia „Jocul de-a măcelul”.

Duminica, atunci când se simţea în formă, îşi părăsea în indispensabili bordeiul cu geamuri, cu bilele de pétanque în mână, şi începea să

bombardeze chipurile de cauciuc care-l fixau cu ochi morţi. Simţea o satisfacţie extremă să vadă explodând frunţile, nasurile, să facă ţăndări ovalul delicat al unei feţe. Îşi întovărăşea fiecare salvă cu înjurături bombănite cu jumătate de glas, iar David se întrebase adesea pe cine anume se răzbuna gunoierul-şef prin acest simulacru. Pe roboţi… sau pe femei?

În clipa când se ridicau ca să-şi reia lucrul o voce sparse tăcerea. Era un glas bărbătesc magnific timbrat, cald, profund…

Păsările Aldebaranului au pierdut lumina,
culorile tăcerii le-au pătat penele grele,
gheaţa din…

Versul se curmă într-un fluierat de post radio prost reglat, apoi tăcu.

— Iar ăsta! vociferă Waldo. Dac-ajung să pun mâna pe el, cu ciocanu-l fac să tacă!

David se întoarse ca să zâmbească. Era un robot-actor, al cărui mecanism se reactiva la şocuri întâmplătoare. Câteodată, în puterea nopţii, câte-o tiradă pârâia, scăpată din cine ştie ce dramă de romantism desuet, făcându-i pe cei doi gunoieri să sară de pe paturile lor de campanie. David se împiedicase o dată de vinovat, pe panta dunei: era un android cu chip lung şi palid, încorsetat într-o tunică scurtă de catifea funebră. Dar se abţinuse să-i spună şefului.

Se spetiră până seara, jupuind, disecând, mânuind cârlige şi cleşti fără încetare. Când şuierul ritual anunţă încheierea zilei, David nu-şi mai simţea braţele. De cum se văzu în bârlogul său, se desco-

torosi de zale şi alergă să se spele în colţul duşului. Apa ce curgea din măciulia stropitoarei era vâscoasă de parcă s-ar fi marinat într-o cisternă, în plin soare, luni de zile, dar tot era mai bine decât nimic. Waldo, cel puţin, nu răsucea niciodată robinetul unui lavabou mai mult decât ca să-şi cureţe mâinile.

— Poşirca asta i-o mizerie, decretă el cu convingere; urină reciclată, asta-i! Nimic altceva!

Se duseră să-şi tragă pe rând hamburgerul de sinteză din distribuitor şi se instalară, cu câte un pahar de cafea în mână, înaintea ecranului televizorului prin cablu. Circuitul nu difuza nicio informaţie politică sau socială, doar filme şi varietăţi. Nimic altceva. Rămaseră două ore să contemple băltoaca albăstrie a tubului catodic, hipnotizaţi de imagini, de deplasarea formelor, de luminile mişcătoare, apoi reintrară în cuşete, cu trupurile grele de oboseală. În clipa când îl fura somnul, David auzi înălţându-se vocea, undeva de cealaltă parte a dunei :

Păsările Aldebaranului au pierdut lumina,
culorile tăcerii…
Surâse.

***

„…Oraşul e ca un imobil”, spunea ades mama lui David, „un imobil al cărui fiecare apartament ar fi o ţărişoară”.

Copil fiind, David avusese întotdeauna mult de furcă pentru a-şi imagina concret structura oraşului-cub. Petrecea după-amiezi întregi, cu

degetele crispate pe creioanele sale colorate, încercând să deseneze, pe bucăţi de hârtie de ambalaj, acest oraş despre care îi vorbea toată lumea dar pe care el nu-l vedea niciodată.

— E un oraş cu etaje, îi explica răbdătoare mama sa, strângându-l la piept; o mulţime de etaje deservite de sute de ascensoare. La fiecare nivel se deschide o sală numită unitate de locuit, sau celulă, şi într-una din aceste săli locuim noi în acest moment. În una din unităţile astea a fost construit satul nostru, înţelegi?

David spunea „da”, dar acest oraş care, asemenea unei păpuşi cu nenumăraţi copii, conţinea într-însul o infinitate de alte oraşe, îi dădea ameţeli. Atunci, ieşea în faţa casei, se aşeza pe bordura trotuarului şi parcurgea orizontul cu o lentă privire circulară. Cătunul ocupa centrul unei săli lipsite de deschideri, un paralelipiped de beton cenuşiu căruia i se badijonase plafonul într-un albastru agresiv şi cele patru laturi cu verde ca spanacul. Era ca o cutie închisă ermetic, o cutie căreia n-aveai nicio şansă să-i ridici capacul.

— Sunt şi alte cutii deasupra noastră, şi lângă noi? întreba. E ca o stivă de lăzi la un magazin?

— Da, aproape, şi cum această stivă formează un cub perfect, i se spune oraşul-cub.

— De ce nu mergem niciodată să vedem deasupra sau dedesubt cum sunt celelalte sate?

Nu pusese bine întrebarea că tânăra femeie păli, întoarse capul şi se angajă într-o mulţime de activităţi a căror urgenţă nu-i mai lăsa timp să răspundă.

Într-o zi când îşi însoţea mama la o distribuire de tablete nutritive, zări pentru prima oară în viaţa lui

poarta liftului. Era un panou metalic de un galben de să scrâşneşti din dinţi, care se decupa în zidul de beton ca o aluniţă pe fruntea unei tinere fete.

— Acolo-i ascensorul? se interesă el cu degetul întins. De ce nu urcă nimeni?

De astă dată femeia îl plesni şi observă că arunca în jur priviri înfricoşate, ca şi cum s-ar fi temut ca întrebarea fiului ei să nu fi fost auzită.

Puţin mai târziu, împins de curiozitate, i se întâmplă să intre fără să bată la uşă în încăperea unde mama sa făcea baie. În momentul când aceasta se ridică în ciubărul de lemn ca să apuce un prosop, distinse foarte clar lucirea unei bile de crom fixate în şalele ei, chiar deasupra feselor. Crezu că e vorba de o bijuterie.

La cinci ani i se dădu prima carte de instruire civică. Era un volum gros cu pagini cartonate lipsite de text şi acoperite cu ilustraţii grosiere care-l speriară un pic. O răsfoia aşezat pe genunchii mamei, cu spatele rezemat de sânii ei moi şi calzi. Ea recita pasajele din tabela poruncilor, înveşmântând fiecare verset într-o melodie acidă câtuşi de puţin neplăcută pe care David o numea „vocea ei de măr verde”…

— Fiecare celulă e o ţărişoară, dar cum locuitorii ei nu cunosc alt orizont decât cei patru pereţi, nu poate fi vorba ca ei să ducă război cu vecinii sau să râvnească teritoriul unui alt clan. Etanşeitatea e condiţia păcii însăşi, iar non-circulaţia suprema ei garanţie…

Nu peste mult, ştiu că accesul la lifturi şi folosirea lor erau strict interzise. Religia cubului se rezuma la două cuvinte barbare: „etanşeitate” şi „îngrădire”.

— Dar de ce? repeta el fără încetare.

— Pentru că oraşul nu e cu-adevărat un oraş, fiule, ci un adăpost, înţelegi acest cuvânt? Un adăpost închis ermetic, fără nicio deschidere la exterior, un soi de coajă de ou care ne apără de ceea ce se află afară.

— Ce e afară?

— Moartea, David. Boala şi moartea. Acum mult timp, lucruri îngrozitoare s-au petrecut în exterior. Oamenii s-au înfruntat cu arme bacteriologice. Microbi înspăimântători care au pustiit totul, oameni, animale, plante. Rele necruţătoare s-au abătut asupra lumii: frigurile, năduşelile, buboaiele, copturile. Epidemii ce se credea că pot fi înfrânate s-au dezlănţuit, rezistând tuturor, frigului, focului, timpului însuşi. Atunci s-au construit adăposturi autonome de supravieţuire. Adăposturi gigantice: oraşele-cuburi.

În lumina acestor dezvăluiri înţelese în sfârşit dragostea mamei lui pentru abluţiunile repetate, tampoanele muiate în dezinfectant cu care îi freca ea mâinile şi gura de mai multe ori pe zi, frica ei la cel mai mic strănut, înverşunarea de a fierbe furculiţe şi tacâmuri înainte de a le folosi, mănuşile a căror purtare sistematică în afara casei o preconiza, la fel ca şi interdicţia hotărâtă de a săruta străinii.

— Dacă tatăl tău mai era aici, ofta ea, ţi-ar explica toate astea mult mai bine decât mine.

Dar tatăl lui David era mort, sau plecat, nu se prea ştia, aşa că băiatul trebui să se aplece asupra cărţii de instruire populară ca să ştie mai mult. Desenele îl înspăimântau, mai ales unul dintre ele care reprezenta oraşul sub forma unui seif uriaş marcat cu o cruce roşie şi pe care o armată de fiare

hidoase, toate numai cozi, gheare şi colţi, îl asaltau cu mişunarea lor ucigaşă.

— Bineînţeles, toate astea datează de mai multe sute de ani, observă tânăra femeie fricţionându-şi subsuorile şi locul dintre picioare cu alcool, dar răul a rămas, şi de-asta nu trebuie să ieşim. Oraşul e ca un spital şi fiecare unitate e o cameră.

— Dar noi nu suntem bolnavi!

— Noi nu, dar ce ştim de vecinii noştri? Cine poate afirma că cei de sus sau de jos nu sunt atinşi? Înţelegi de ce a fost nevoie să ni se interzică să călătorim, să urcăm în lift şi să mergem în vizită la alte etaje?

— Dar atunci la ce serveşte cabina?

— La transportul medicilor. Numai ei au dreptul s-o folosească pentru a inspecta unităţile. Li se mai spune şi liber-călători.

David înclină capul. Una dintre ilustraţii înfăţişa tocmai un grup de oameni în scafandri de pânză albă debarcând dintr-un ascensor. Feţele lor (protejate în nişte bule de plexiglas) radiau de bunătate.

— I-ai văzut vreodată? întrebă el într-o zi învârtind cartea sub nasul mamei.

— Nu, icni ea înfiorându-se, şi mai bine că nu! Ştii, e semn rău când îi vezi sosind. Mă rog, aşa se spune! De altfel, ce vin să facă? Toată lumea e bine-sănătoasă aici, etanşeitatea ne protejează de rele. Da, e sigur, aici ne aflăm în siguranţă.

Dar nu părea prea convinsă.

David se hotărî ca mai târziu să se facă medic. Astfel putea călători din unitate în unitate fără a încălca nicio regulă, dar acest ultim gând îl păstră ascuns.

În fiecare duminică, tânăra femeie îl ducea la ceremonia religioasă a dezinfectării. Lui David nu-i plăcea deloc acea întrunire. Trebuia să te dezbraci în pielea goală, să îngenunchezi pe betonul care făcea să te doară genunchii şi să aştepţi ca un soi de preot să treacă printre rânduri pentru a te mânji cu o soluţie brună botezată „alcool iodat”. David apleca în piept capul aşa cum cerea ritualul dar nu înceta nicio secundă să-şi observe vecinii. Detesta în special privirile grele ale bărbaţilor pe sânii şi pântecul mamei lui, acolo unde avea păr între coapse. La sfârşitul rugii, se ridicau unul câte unul, mergeau spre altarul însemnat cu o emblemă a crucii roşii, iar preotul le depunea pe limbă o pastilă albă denumită „penicilină”. Apoi toată lumea se apuca să cânte imnul profilaxiei: „Doamne, apără-ne de epidemii, de infecţie şi de puroaie…” după care se despărţeau până duminica următoare. David ştia că tovarăşii săi îşi râdeau de el. Cineva pronunţase chiar cuvântul „superstiţie” pe care David nu-l înţelesese.

— Nimic nu-i de prisos când e vorba de securitate! obiecta maică-sa. De altfel, nu sunt numai microbii. Îngrădirea ne apără şi de răutatea celorlalţi. Nu toate unităţile sunt locuite de oameni civilizaţi, ştii? Există barbari pe care-a trebuit să-i izoleze şi mai mult decât pe noi.

Şi pentru a „n”-a oară îi povestea istoria ocnei de lemn.

— În primele vremuri ale cubului, unii şi-au pus în minte să conteste puterea Directoratului, care se află foarte departe deasupra noastră, la etajul rezidenţial al conducătorilor. Erau oameni cupizi şi cruzi care-şi treceau viaţa ticluind comploturi,

ascuţindu-şi armele în aşteptarea unei lovituri de stat. A fost nevoie să-i exileze pentru totdeauna într-o unitate privată de metal. O celulă unde e imposibil să-ţi procuri un gram de fier şi unde toate obiectele sunt de lemn! Nici vorbă să-şi fabrice arme! Trăiesc ca nişte sihaştri în lumea lor de scânduri, ca nişte fiare dăunătoare cărora li s-au pilit ghearele. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă asemenea fiinţe ar ajunge să preia controlul lifturilor? Din fericire, implantul le interzice să urce în cabine, îi apără contra lor înşişi, şi totodată şi pe noi. Vei avea şi tu un implant mai încolo…

Atunci îşi sălta cămaşa, trăgea în jos fusta, pentru a-i permite să atingă mica bilă de metal din scobitura rinichilor, murmurând cu o voce tandră : „Da’ nu, nu doare, câtuşi de puţin!”

— Şefii cubului sunt toţi doctori? se interesă David, plin de gânduri ascunse.

— Da, toţi. Veghează asupră-ne, asupra soliditǎţii cubului, asupra zidului ce ne izolează de exterior.

— Se uită să nu fie găuri?

— Da, aşa e. Nicio gaură, nicio crăpătură. Nimic decât un înveliş neted, dur, solid, fără ferestre, fără uşi. Un ou pe care nimic nu l-ar putea sparge, niciodată.

Iar noaptea, ghemuit în fundul patului, se imagina înveşmântat în scafandru alb şi cască transparentă, ascultând pereţii cu un ciocănel, în vreme ce de partea cealaltă a zidului mişunau microbii.

N-au început să vorbească despre „termite” decât trei ani mai târziu.

La început nimeni nu le dădu cu adevărat atenţie, apoi din pereţi se auziră ronţăituri, ca şi cum ceva s-ar fi apucat să foreze zidăria. Uneori zgomotul se

apropia, sau se îndepărta. În anumite momente se auzea deasupra capului, alteori în pereţi sau pardoseală. Noaptea îl distingeau limpede, şi această ameninţare invizibilă excita imaginaţia.

— E ca o cârtiţă!

— Mineri care sapă!

— Mai curând o râmă de metrou!

Bineînţeles că nu văzuseră niciodată cârtiţe, mineri, şi cu atât mai puţin metrou, dar se refereau la amintiri din lectură, la fotografii din vechile enciclopedii ce încă mai puteau fi frunzărite în biblioteci, la filmele istorice pe care le difuza câteodată televiziunea prin cablu. Şi angoasa creştea.

— Betonul lucrează! declarau spiritele tari. Nimic mai firesc, n-aţi auzit niciodată un dulap trosnind?

Adevărul sosi prin canalul consolelor de legătură conectate la Directorat. O specie de insecte necunoscute se deplasau de-a curmezişul arhitecturii oraşului, scobind galerii în beton la fel cum rod carii lemnul unei mobile vechi! Nu se ştia nimic despre ele, observatorii le descriau drept animale enorme blindate în carapace de chitină, şi ale căror mandibule puteau perfora şi materialele cele mai dure. Odată ieşite din gaura lor, devenea deosebit de dificil a le face să dea-napoi, cleştii lor frontali fiind capabili să foarfece o grindă de oţel, câtă vreme labele secretau un acid înfiorător de coroziv care lăsa în urma lor prelungi dâre carbonizate.

— Inexplicabil fenomen de mutaţie! exclamau rarii experţi. Putem considera oricum că insectele supuse anumitor radiaţii…

— Halucinaţie colectivă! replicau incredulii.

Mama lui David reacţionă foarte rău. În câteva săptămâni îşi pierdu toată vivacitatea, toată bucuria de a trăi, pentru a se zidi într-o tăcere înfricoşată. Când se ducea la toaletă, băiatul o surprindea adesea, noaptea, în picioare pe întuneric, cu combinezonul de nylon roz lipit de corpul transpirat şi urechea ciulită…

— Nu înţelegi, aşadar? gemea ea la întrebările lui. Dacă fiarele astea străpung găuri, s-a sfârşit cu etanşeitatea, cu îngrădirea! Totul se ia de la început, microbii vor circula din nou în voie! Vine moartea, David! Moartea!

Mulţi gândeau ca ea, şi mesa dezinfectării de duminica dimineaţa îşi văzu crescând în mod deosebit numărul fidelilor.

De mai multe ori pe zi, tânăra femeie se retrăgea în odaia ei pentru a se dezbrăca şi a da pe trup cu alcool. Freca, freca, smulgându-şi pielea în locurile mai sensibile.

Curând deprinse obiceiul de a purta în permanenţă mănuşi de cauciuc, precum şi o mască de gaze care-i ascundea toată partea de jos a feţei. Iar David observă că de-acum evita să-l mai atingă ca şi cum ar fi fost purtătorul cine ştie cărei boli tainice.

Ca să le pună capac la toate, se află că insectele străbătuseră dintr-o parte-ntr-alta zidurile mai multor unităţi, că barbarii condamnaţi la ocna de lemn profitaseră pentru a se strecura în celulele astfel atinse şi a jefui obiecte metalice: cuţite, securi etc. Din ziua aceea, nimeni nu-i mai numi altfel decât „hoţii de fier”.

Starea mamei lui David se înrăutăţea rapid. Fobia ei de microbi o împinse să trăiască scufundată într-o

putină umplută cu o soluţie dezinfectantă care îi arse epiderma în intervalul a două zile. Trebui internată în spital iar David se pomeni pensionar al unui institut de educaţie specializată, supranumit mai curând „orfelinatul”.

Timpul se imobiliză într-o suită de zile asemănătoare toate una cu alta. Apoi zilele deveniră săptămâni, săptămânile luni, lunile…

David nu-şi mai revăzu niciodată mama. Mult mai târziu avea să afle că fusese internată la modul definitiv, şi unul din tovarăşii lui de cameră exclamă: „I-au făcut de petrecanie, pe bune! Ştii bine că nu se păstrează în cub nebunii!”

David îl lovi în faţă, spărgându-i doi dinţi. Ceea ce îl costă o lungă şedere la carceră.

Anii trecură. Nu mai dorea să fie medic, ci cântăreţ de varietăţi. Trecu numeroase teste de aptitudini, multiplică demersurile…

Câteodată se gândea la termitele ce rodeau oraşul, la hoţii de fier ce se strecurau pe urmele insectelor, la mama sa închisă undeva. Cel mai adesea se forţa să nu se gândească la nimic.

Când a atins vârsta legală, ordinatorul i-a decis repartiţia.

Şi aceasta a fost sala de curăţătorie. Waldo.

Infernul dunei.

Capitolul II

David se trezi cu mult înainte să fi răsunat apelul sirenei. În ciuda corecţiilor aduse reglajului climatizării, în pivniţă domnea o înăbuşeală de seră. Cu tâmplele zvâcnindu-i, ieşi din cabina de odihnă şi făcu câţiva paşi la poala dunei. Un curent vag de aer sosi să-i mângâie trupul gol şi, preţ de o secundă, se simţi mai bine. O mână se mişcă la picioarele lui, deschizându-se şi închizându-se spasmodic. Puţin mai sus, carcasa unei fete de plăceri îşi agita bazinul într-un scârţâit oribil de articulaţii ruginite. Mereu acelaşi lucru: roboţii se trezeau instantaneu, se producea o scânteie, alerga în lungul circuitelor, făcându-i să-şi recapete o viaţă aparentă, apoi bateriile cedau şi scheletele recădeau în nemişcarea lor iniţială.

Observă cu mirare că gunoierul-şef era deja treaz. Aplecat asupra unei mese de lucru, se agita gâfâind, cu indispensabilul pătat de aureole mari de sudoare. Zărindu-l pe David, chipul i se crispă, ca al unui copil surprins asupra faptului, şi schiţă un salut jenat.

Un android îmbrăcat în alb zăcea pe masă. Un „bărbat” tânăr în bluză şi sorţ de tenisman, cu o rachetă în mâna dreaptă. Waldo termină de reînşurubat placa de acces la reglajul circuitelor.

— Uite ce-am recuperat în dimineaţa asta! exclamă el pe un ton fals scandalizat. Un android de plăceri sportive. Impecabil! Te asigur, am verificat,

totul funcţionează la perfecţie. Ce porcărie!

David ridică din umeri.

— Dacă l-au dat de-a dura pe tobogan, înseamnă că are un defect de fabricaţie, ştii bine.

Grasul încruntă sprâncenele furios.

— Un defect? Un defect! Te-oi pricepe mai bine ca mine, poate? N-ai fi-n stare să repari o râşniţă de cafea, hai, fă paşi!

David se îndepărtă. Era inutil să insiste, oricum gunoierul nu făcea decât ce-l tăia capul. Avea să cârpească androidul revânzându-l pe ascuns burghezilor scăpătaţi dornici să-şi asigure un anumit nivel dar incapabili să cumpere un automat nou. Asemenea practici erau interzise cu străşnicie. Orice robot sosit în sala de curăţătorie trebuia să fie scrupulos demontat. Dar Waldo se făcea că plouă, rafistolând specimenele mai prezentabile şi strecurându-li-le la preţ redus „clienţilor” care veneau să-l viziteze o dată sau de două ori pe săptămână.

Cu puţin timp în urmă, Waldo pusese mâna pe un robot-kinetoterapeut pe care un club sportiv îl basculase în toboganul de gunoi. Cu răbdare, colmatase rupturile dermei cauciucate, îndreptase caroseria pieptului şi-a umerilor care suferise de pe urma căderii, schimbase două sau trei microprocesoare arse înainte de a-şi ascunde comoara în remiza de scule. În general, când încheia o „afacere”, îi abandona câţiva dolari coechipierului său. O cale de a-i cumpăra tăcerea, poate?

Un pocnet sec îl făcu pe tânăr să tresară. Întorcând capul, văzu că tovarăşul său îl pusese pe tenisman pe picioare. Zgomotul aparţinea primei mingi izbite cu racheta. Propulsată de un rever

zdrobitor, sfera de cauciuc traversase sala cât era de lungă pentru a se pierde în întuneric.

— Dă prea tare! observă David, are tensorii dinamici stricaţi.

Waldo îi răspunse cu o înjurătură. Deja androidul vârâse mâna în buzunar, scoţând un nou proiectil. Mingile erau fabricate la cerere, în abdomen, un tub cotit aducându-le printr-o ruptură a stofei direct în buzunarul şortului. Racheta şuieră, culegând din zbor mingea Moonlup specială. David avu senzaţia că aude trecând o ghiulea de tun.

— Ce-ai să-i reproşezi? horcăi Waldo tăind contactul. E perfect.

David săltă din umeri. N-avea niciun chef să discute. Îmbrăcă rapid cămaşa de zale, îşi încheie centura şi păşi spre şantier. O nouă zi de muncă îl aştepta. Ispita câştigului îl făcea pe gunoierul-şef tot mai imprudent. Un defect de fabricaţie era un defect de fabricaţie. Dacă se socotise potrivit să se debaraseze de androizi, însemna că erau consideraţi periculoşi şi puţin fiabili, chiar după reparare. David îşi făcuse o regulă din a nu devia niciodată de la acest postulat fundamental.

Lucrară până la ora două după-amiază fără să schimbe o vorbă; exact în acel moment, David auzi termitele. Imediat, Waldo păli şi alergă să aducă puşca de serviciu pe care o păstra încuiată în fundul unui dulap metalic.

În prezent, un râcâit surd făcea să vibreze zidurile sălii ca şi cum ceva s-ar fi deplasat prin interiorul pereţilor, înghiţind zidăria dumicat după dumicat.

David nu văzuse niciodată termitele altfel decât în filme sau benzi desenate, dar aspectul acestor locomotive de chitină, precedate de amalgamul

bucal al organelor sfărâmătoare mustind de acid, îl îngheţase până-n măduva oaselor. Se spunea azi că o colonie de asemenea bestii coşmareşti se răspândiseră de-a latul fundaţiilor oraşului, forând pereţii, străpungând galerie peste galerie, astfel încât să mineze temeliile anumitor unităţi. Grota curăţătoriei era una din ţintele lor favorite, fiind hămesite după firul de cupru compunând partea predominantă a circuitelor electronice ce umpleau roboţii. Când cleştii lor frontali răsăreau din perete, forfecând grinzi de oţel şi zidărie, era imposibil să mai fie respinse. Waldo, unul, pretindea că le-ar fi oprit în două rânduri trăgându-le între ochi mai multe salve de proiectile antitanc, gloanţe perforante concepute să pătrundă prin plăci blindate de trei centimetri grosime; dar David nu putuse niciodată să determine dacă era vorba de fapte reale sau de fantasme războinice născute dintr-un abuz de bere alcoolizată.

Rămaseră un lung moment imobili, căutând să localizeze deplasarea insectelor, cu tâmplele asudate şi mâinile umede. Trepidaţia monstruoasă făcea ca solul să vibreze ca o piele de tobă, zguduind muntele de fiare, făcând să se nască ici şi colo avalanşe de capete şi mâini, pâraie de buloane care şiroiau pe pante cu vâjâituri de roi nebun. Apoi vâltoarea se îndepărtă fără ca niciun perete să cedeze locul invaziei coleopterelor devorante.

Waldo încetă să mai strângă patul puştii şi pometii săi îşi recăpătară obişnuita culoare violacee.

— Ne-au cam trecut sudorile, mititelule! sughiţă el. Al naibii ce ne-au trecut! Am crezut că de data asta am încurcat-o!

Fugi să pună la loc arma în suport şi, din aceeaşi

mişcare, destupă trei sticle de bere brună cărora le goli conţinutul dintr-o suflare.

Totuşi, în aceeaşi seară, gunoierul-şef regăsindu-şi tot curajul, întreprinseră un rond de inspecţie în lungul peretelui de sud. Merseră o oră încheiată, David în faţă, cu un felinar de vânt înălţat în mâna întinsă, Waldo pe urmele lui, cu puşca la şold şi un cartuş pe ţeavă.

Băiatul nu era deloc liniştit, nu din cauza unei eventuale întâlniri cu termitele, ci pentru că se temea ca grăsanul – al cărui echilibru devenea cu fiecare ceas tot mai precar – să nu se împiedice, expediindu-i astfel un glonţ exploziv în spate.

Se poticniră în sfârşit într-un morman de moloz înnegrit dincolo de care se deschidea tăietura perfect circulară a unui tunel cu pereţii acoperiţi de funingine. Dinăuntru răzbătea o putoare puternică.

— Rahat! mormăi Waldo dând înapoi prudent. Tot au venit!

David făcu o mutră, gaura părând veche, căci salpetrul începuse să-i festoneze marginile. Animalul venise şi plecase din nou cu multe luni în urmă, dar obezul nu era de aceeaşi părere. Bătu precipitat în retragere, abandonându-şi de îndată ideea inspecţiei. David nu vedea niciun inconvenient în asta – era epuizat.

A doua zi era duminică, aşa că nu se treziră decât foarte târziu. Credincios ritului stabilit, Waldo ieşi în indispensabil din cabina cu geamuri, cu bilele de pétanque în mână, şi se apucă să masacreze o jumătate de duzină de capete pe etajera „jocului de-a măcelul”. Delphora nu supravieţui bombardamentului. Un proiectil îi desfundă fruntea, făcând să-i ţâşnească din orbite lentilele

fotosensibile. O a doua lovitură îi smulse maxilarul, împrăştiind dinţii fals pătaţi de tutun.

Puţin mai târziu după-amiază, se prezentă un cuplu, stânjenit în hainele sale de sărbătoare. După mai multe parlamentări, Waldo reuşi să le vândă cei doi roboţi pe care-i păstra în rezervă: tenismanul şi maseurul. Bărbatul se entuziasmă la vederea sportivului, nevastă-sa – cu fizicul învăluit – la cea a kinetoterapeutului. Odată târgul încheiat, cei doi burghezi îşi încărcară achiziţiile în ascensor şi-şi luară zborul spre etajele superioare, convinşi că au realizat o afacere grozavă.

— Pentru tine! scuipă gunoierul aruncând două mici bonuri în direcţia lui David. Pentru osteneala pe care ţi-ai dat-o să mă-ncurajezi.

Câteva ore mai târziu, în timp ce David îşi făcea siesta, îl trezi o detunătură foarte apropiată. În timp ce sărea în picioare, îl văzu pe Waldo alergând cu răsuflarea tăiată.

— Hoţii de fier! gâfâi grasul. Iar ăştia! Şi să mai zici de tupeu! Cred c-am doborât unul.

Tânărul se frecă la ochi. În anii din urmă, hoţii de fier nu încetaseră să întreţină cronicile. Puterea centrală care-i izgonise din cauza pornirilor lor belicoase nu reuşise totuşi să le înfrâneze notoria agresivitate. Un implant asemănător celui al gunoierilor îi condamna în principiu la o viaţă sedentară, consemnându-i în reşedinţa vreuneia din multiplele pivniţe ale oraşului şi interzicându-le definitiv uzul lifturilor, dar cu toate acestea nu renunţaseră o secundă la vechile lor planuri de cucerire. Slujindu-se de resursele enclavei lor populate doar de obiecte din lemn, îşi fabricaseră pari, arcuri, săgeţi, precum şi câteva suliţe întărite

în foc. Pentru a fura fier, îşi asumau în mod curent riscuri enorme. Folosind tunelurile săpate de termite, se târau până la sala curăţătoriei, subtilizând câteva bucăţi de oţel, şi dispăreau de îndată, gonind prin spaţiul tunelurilor cu o repeziciune obligând la admiraţie.

Mulţi pieriseră trezindu-se brusc nas în nas cu o insectă furioasă scârţâind din mandibule. Dar confraţii lor nu renunţau pentru atât. Fiecare bucată de oţel era topită, ciocănită, lucrată şi pilită cu instrumente furate de ici, de colo. Şi lingourile de fier deveneau pumnale, spade, ba chiar şi pistolete, când recolta de salpetru şi sulf natural permitea fabricarea cartuşelor.

Da, hoţii de metal erau nişte fanatici de temut. Se pretindea că singura lor ambiţie era ca, odată suficient de înarmaţi, să ducă războiul din sală în sală, servindu-se de galeriile forate de termite ca de nişte tuneluri de invazie, şi să stabilească prin forţă un imperiu subteran în aşteptarea revanşei definitive care-i va aduce iarăşi să domnească asupra cubului. Incursiunile lor autorizau tirul fără somaţie şi execuţia sumară. Dar înainte să te joci de-a justiţiarul trebuia să iei bine seama să nu te afli în bătaia săgeţilor lor. Mai mult de un gunoier o aflase pe cheltuială proprie.

David avu grijă să-şi tragă cămaşa de zale şi-l urmă pe Waldo, care fremăta de nerăbdare.

— I-am venit de hac! repetă acesta agitând puşca a cărei ţeavă fumega încă. Asta se află, o să m-aleg c-o primă!

Escaladară duna, încovoiaţi, ajutându-se cu mâinile şi încercând să-şi păstreze echilibrul în pofida capetelor ce li se rostogoleau sub tălpi şi a

mâinilor ce li se încleştau convulsiv de glezne.

Omul era culcat pe spate, cu o pată întunecată şi cleioasă de-a latul pieptului, acolo unde îl atinsese glonţul. Purta o curioasă cască din lemn asemănătoare celor folosite de către minerii din adânc şi înzestrată de asemenea cu o mică lampă reflectoare. O bâtă îi atârna la brâu, ca şi un pumnal de os extrem de ascuţit. În desaga agăţată de umăr găsiră mai multe plăci de metal lucitor.

— Ticălosul! mârâi Waldo în semn de oraţie funebră.

În aceeaşi clipă o săgeată spintecă aerul, izbind lateral cămaşa de zale a lui David.

Instinctiv se aruncară pe burtă, julindu-şi feţele de numeroasele debriuri ce alcătuiau duna. Grasul epolă, trase la nimereală, dar glontele se duse să se piardă undeva în fundul sălii după ce ricoşase urlând asurzitor. Înainte să poată reacţiona, văzură un tânăr sărind spre deschizătura galeriei şi dispărând târâş, trăgând în urma sa arcul şi tolba cu săgeţi.

— A priceput lecţia! rânji Waldo. N-o să-l revedem prea curând!

David era mai puţin optimist. Săgeata lunecase pe zalele hainei de protecţie fără a reuşi să le străpungă. Avusese noroc.

Apucând cadavrul de picioare şi mâini, coborâră colina de fiare. Ajunşi jos, Waldo se repezi la consola ordinatorului pentru a afla dacă se acorda primă cu ocazia morţii unui rebel, dar maşina pârâi un răspuns negativ, susţinând că nu era vorba decât de un pur act de legitimă apărare şi că în niciun caz capul hoţilor de fier nu era pus la preţ. Această ştire provocă mânia gunoierului-şef şi, cu lovituri de

călcâi, aruncă leşul victimei în gura incineratorului de serviciu.

Duminica se încheie fără alt incident iar David îşi regăsi cu plăcere patul.

Totuşi, noaptea, fu asaltat de un presentiment straniu şi, pentru prima oară de multă vreme, îşi visă mama. Rămase o oră întreagă culcat pe prici, acoperit de o sudoare năclăioasă şi cu pieptul comprimat de spaimă. Apoi fenomenul se estompă, dar nu putu scăpa de certitudinea că se pregătea o catastrofă. O catastrofă în care va fi direct implicat. În acel moment încă nu putea şti cât de aproape era de adevăr!

Capitolul III

Ziua de luni începu în chip curios. David era aplecat în vârful colinei de mai bine de o oră, cu cleştele tăietor în mână, când ascensorul începu să murmure, anunţând sosirea unui vizitator provenind de la etajele superioare. Era un fapt rarisim în zilele lucrătoare, şi se îndreptă instinctiv, gândindu-se că nu putea fi vorba decât de o vizită oficială.

Nu se înşela. Poarta cabinei culisă dinaintea a doi gardieni în ţinută de luptă, cu viziera căştii coborâtă pe ochi, şoldul flancat de un pistolet-explozor cum nu se mai vedeau decât rareori. O duzină de bărbaţi şi femei îi urmau, ţepeni şi muţi. Miliţienii le comandară să iasă şi – după tonul folosit – David ghici că erau androizi. Erau roboţi de mare preţ şi finisare impecabilă a căror minimă palpitaţie a nării fusese programată. Observându-i, tânărul reperă imediat o duzină de ticuri a căror imprimare pe fişă perforată trebuia să fi costat o avere: femeile îşi muşcau buza inferioară sau îşi aruncau părul peste umeri dintr-o mişcare nervoasă a cefei, bărbaţii fluierau uşurel sau îşi trosneau degetele. Hainele lor, reduse la minimum, se compuneau în total din slipuri de baie din lamé auriu sau argintiu şi din cache-areole adezive pentru specimenele de sex feminin.

— Serviciul special, azvârli cu o voce fără drept de apel cel mai vârstnic din cei doi gardieni, distrugere prioritară şi totală de efectuat pe loc.

Era neobişnuit, dacă nu chiar neliniştitor. Waldo dansa de pe un picior pe altul, fascinat de frumuseţea androizilor şi gama posibilităţilor lor gestuale. Nu era câtuşi de puţin nevoie să fii vrăjitor pentru a ghici ce i se petrecea în cap. Dacă ar fi putut pune deoparte una singură din aceste mici bijuterii cibernetice, ar fi obţinut o avere de pe urma cumpărătorilor săi clandestini. Asemenea maşinării nu se găseau de vânzare la liber. În majoritatea timpului erau construite la comandă specială pentru a răspunde dorinţelor – sau fantasmelor particulare – ale vreunui magnat financiar.

— Îi ardem? bâlbâi grasul. Dar de obicei…

— Îi incineraţi, întrerupse poliţistul, fără să practicaţi nicio recuperare. Sunt roboţi criminali amestecaţi într-un complot contra siguranţei Statului. Nu se ştie în ce măsură au putut fi programaţi pentru o eventuală acţiune teroristă. Proprietarul lor face obiectul unei urmăriri înaintea Înaltei Curţi de Justiţie. Nu vă amestecaţi în politică şi faceţi-vă treaba!

Waldo bătu imediat în retragere şi fugi să activeze cuptorul.

— Uitaţi, observă el servil, trebuie să aşteptăm un sfertuleţ de ceas… Poftiţi să beţi ceva?

Gardienii se destinseră. Unul merse chiar până la a-şi descheia casca.

— David! strigă gunoierul-şef. Ocupă-te de paiaţe de cum e gata incineratorul!

Tânărul coborî panta accidentată, îi salută rapid pe cei doi sticleţi care se instalau deja înaintea cutiuţelor cu bere şi merse spre roboţii ai căror ochi goi fixau un punct invizibil, drept în faţa lor. Erau

într-adevăr piese frumoase, cu textură perfectă, şi gândul la cuptorul ce-avea să-i reducă la băltoace uleioase îi fu cu-adevărat dezagreabil. Îi comandă cu voce scăzută, ordonându-le să se alinieze în şir indian ca pentru o vizită medicală. Brusc, în timp ce se apropia de ultimul android, mâna acestuia i se strânse peste pumn… Era o tânără femeie cu faţa netedă încadrată în şuviţe negre, şi o lucire de panică licărindu-i în privire, iar sânii goi i se înălţau în ritm precipitat.

— Ajută-mă! şopti ea cu voce stinsă. Te implor, ajută-mă!

David îşi reţinu cu mare efort un strigăt de surpriză. O femeie adevărată? O fiinţă omenească amestecată printre roboţi!

Dădu înapoi, întinse degetele. Pielea burţii era caldă, iar sub globul dur al sânului stâng inima bătea nebuneşte. „Asta nu-nseamnă nimic, se apucă el să gândească, automatele de asemenea calibru trebuie că sunt echipate cu încălzitoare dermice şi simulatori cardiaci.” Totuşi niciodată un golem n-ar fi putut lua iniţiativa unui apel de ajutor. Maşinile n-aveau suflet, nici sentimente, iar eventuala lor distrugere nu le emoţiona în niciun caz.

Între timp cuptorul ajunsese să duduie ca o forjă, aprinzând văpăi roşii în sală…

— Ajută-mă, repetă tânăra, repede! O să fac tot ce vrei…

David rămase încremenit, incapabil de o reacţie coerentă, copleşit de surpriză.

Fără să mai reflecteze indică poarta remizei unde Waldo îşi ascundea specimenele de contrabandă şi aruncă o privire neliniştită în direcţia miliţienilor. Dar nimeni nu-i dădea atenţie.

Când întoarse capul, fata dispăruse. Se scuturǎ, făcu să culiseze capacul incineratorului strigând: „Unu!” Copoii tresăriră.

— Hei! strigă cel ce părea să fie şeful, nu-ncepe fără noi!

Berea le împurpurase pometii.

— Scuzaţi, se rugă David, nu voiam să vă deranjez; e foarte important?

Miliţianul făcu un gest vag şi strânse din fălci, furios că se lăsase prins în flagrant delict de neglijenţă.

— Haide! Continuă!

— Daţi-vă puţin înapoi, făcu tânărul fals amabil, mai sunt trâmbe de foc şi n-aş vrea să vă stric frumoasele uniforme…

Luă de mână primul android întrebându-se dacă rolul său de nătărău era convingător. Gărzile se supuseră, impresionate de gura roşie şi sforăitoare a calcinatorului cu răsuflare arzătoare ce irita pielea.

— Doi! urlă David pentru a domina trosniturile rugului. O jerbă de scântei izbucni, tornadă pâlpâitoare.

— Bine-bine, i-o reteză Waldo, ştim şi noi să numărăm!

David vârî nasul în piept, afişând un aer jignit, şi luă mâna celui de-al doilea robot pentru a-l conduce pe marginea gropii. Dintr-un brânci în omoplaţi îl făcu să se răstoarne în pălălaie.

Deodată, un gând îi ţâşni în minte, străpungându-l ca un fulger îngheţat: „Şi dacă or fi cu toţii OAMENI?” Înghiţi dureros. Nebunie! Era o nebunie! Nu, un asemenea lucru era cu neputinţă, şi totuşi! Ajungea un drog halucinogen, un hipnogen suficient

de puternic pentru a anihila voinţa. Îşi dădu seama că tremură şi trebui să facă un efort cumplit pentru a-şi stăpâni degetele. O crimă! Nu comitea în chiar acel moment o crimă înfiorătoare? Se apucă să scruteze pielea victimelor, căutând urme de sudoare. Dar transpiraţia nu constituia o probă satisfăcătoare, simulacrele de înaltă perfecţionare putând fi capabile de asemenea „jocuri de scenă”.

Cu mâinile şi faţa înroşite de suflul pârjolitor al incineratorului, se forţă să-şi regăsească stăpânirea gesturilor. Când ultimul robot sări în flăcări, văzu că avea sprâncenele şi părul pârlite.

— Miroşi a pui fript! rânji Waldo.

Iar poliţiştii îi ţinură isonul. Execuţia nu durase mai mult de şase minute. Reînchizând capacul protector, constată cu surprindere că niciun pic de miros de carne arsă nu se simţea în grotă. „Roboţi!” gândi el, cu uşurare. Imediat după aceea, îndoiala reveni: cuptorul dădea o asemenea căldură, iar obiectele dinăuntru se consumau atât de rapid, încât nu era timp să se perceapă nici cel mai vag miros. Strânse pumnii, gemu observând că băşici pline de apă i se înălţau pe falange.

— Nu-i nimic, comentă Waldo, mergi şi ia pomadă.

— Bun, conchise copoiul, trebuie semnat procesul verbal, vă treceţi numele şi numerele matricole în caseta de jos.

Scoase din buzunar un carnet şi notă. David riscă o privire prudentă în direcţia remizei. Dumnezeule! Acum ce va face cu fata? În ce belea se băgase? Semnă rapid formularul şi deschise dulapul-farmacie. Tubul de balsam cicatrizant era pe trei sferturi gol. Renunţă.

— Ei, salut!

Miliţienii reintraseră în ascensor al cărui batant fâsâi închizându-se.

— Destul cu joaca, aruncă Waldo, la treabă acum!

Rutina îşi reintra în drepturi. David se simţi curios de liniştit. Totuşi, o dată sau de două ori în cursul zilei, i se păru că simte apăsarea privirii coechipierului său în ceafă. Bănuia gunoierul ceva? Trebuia s-o scoată pe necunoscută din remiză cât mai repede, s-o ascundă într-un colţ obscur al sălii, în vreo gaură a mormanelor de fierărie. Da, dar pe urmă?

Torturat de preocupare, comise mai multe greşeli de demontare şi aproape îşi zdrobi degetul mare al mâinii drepte. O angoasă surdă se instala în el. În ce angrenaj mortal îşi vârâse degetele? „Un complot”, spuseseră gărzile. Cuvântul îl înspăimânta. De când fusese repartizat la brigada de curăţenie, pierduse orice contact cu lumea de sus, universul său retractându-se progresiv pentru a se ajusta după proporţiile grotei. I se părea că noaptea nu mai vine şi, când sirena îşi făcu auzit şuieratul eliberator, mai că nu scoase un strigăt de uşurare. Trebui însă să rabde totuşi două ore în faţa petei albastre a televizorului până ce Waldo catadicsi să se culce. Până la miezul nopţii, David nu îndrăzni să se mişte. Stând în picioare pe întuneric, asculta zgomotul siflant emis de plămânii grăsanului, sforăiturile sporadice ale acestuia ce-l duceau cu gândul la scârţâiala unei balamale neunse şi bruştele-i gesticulaţii nocturne.

Când fu absolut sigur de inconştienţa gunoierului, ieşi din cabina de odihnă, cu o salopetă de pânză pe braţ, şi se apropie de remiză. Tânăra femeie se chircise, cu braţele încrucişate pe piept şi umerii

prinşi în mâini.

— Mi-e frig, clănţăni ea din dinţi, Doamne ce frig mi-e…

— E reacţia, murmură el, reversul fricii.

Îi întinse salopeta. Fata o îmbrăcă neîndemânatică, în mod vădit prea puţin obişnuită cu acest gen de veşminte. Trebui s-o ajute la potrivitul lungimii bretelelor.

— Ceilalţi, şopti el după o clipă, erau… roboţi?

Femeia îşi muşcă buzele.

— Nu… Bărbaţi, femei. Partizani. Fuseseră drogaţi. Nu-i pentru prima oară că folosesc tehnica asta. Au mai făcut-o deja de două ori în alte săli de curăţătorie. E atât de uşor… Cine să verifice?

— Dar dumneata, de ce…

Se aşeză, răsucindu-şi între degete şuviţele întunecate.

— De ce nu eram sub influenţa hipnoticelor? Am fost supusă unui tratament de adaptare progresivă. Sunt… Cum să spun? Un agent de „înalt nivel”.

Îşi fricţionă braţele cu vigoare.

— Dumnezeul meu, gemu, întotdeauna-i aşa de frig?

David nu răspunse, năucit de revelaţie. Aşadar, împinsese fiinţe omeneşti în flăcări. Fiinţe vii. Făpturi de carne şi sânge… Doamne! Se lăsă să cadă pe sol.

— Nu puteam scăpa, explică necunoscuta, erau înarmaţi, m-ar fi doborât fără să ezite. Le-ai văzut explozoarele?

— Ştiau… că…?

— Nu, dar li se băgase în cap că suntem androizi programaţi să distrugem oraşul. Am jucat rolul până la capăt, sperând într-o minune…

Rămaseră un minut îndelungat fără să vorbească.

— Mă numesc Sirce, spuse în sfârşit tânăra, pentru a sparge tăcerea care devenea apăsătoare. Dar dumneata?

— David.

— Mulţumesc, David. Nu vreau să fiu crudă, ar fi o prostie să-ţi mulţumesc, dar te-ai băgat într-o mare dandana. Dacă descoperă vreodată că m-ai ajutat, au să te distrugă ca pe ceilalţi.

— Ştiu, dar la ce bun să mai lungim vorba? În orice caz, dac-aş fi ştiut că am într-adevăr de-a face cu fiinţe omeneşti, n-aş fi putut s-ascult…

Uşa se deschise brusc cu violenţă, izbind peretele remizei. Sirce se ridică, încremenită de surpriză. Waldo răsuci comutatorul, inundând debaraua într-o lumină albă care rănea ochiul.

— Stârpitură mică! răcni el în gura mare. Eram sigur! Ai şterpelit una! Crezi că nu-ţi observasem manevra? Un robot-asasin! Da’ vrei să ne facă de petrecanie, sau ce?

David încercă să-i taie calea, dar pumnul gunoierului îl lovi în plin piept, dezechilibrându-l.

— Ai s-o azvârli în foc, auzi? urlă grasul în culmea mâniei. Imediat! Du-te de-aprinde cuptorul, n-am chef de belele cu poliţia! Recuperare, de-acord, dacă-i corect să-ţi faci un bănuţ, da’ să pui deoparte roboţi-terorişti, asta niciodată!

— Ascultă…

— Gura! Şi mişcă!

Tânăra se fixase în poziţie de apărare, neştiind ce să facă. Waldo se apropie s-o privească sub nas.

— De acord, e superbă, observă el puţin mai îmblânzit, o treabă ca asta n-ai să mai vezi prea curând. Înţeleg că te-ai lăsat ispitit, dar acum s-a

terminat. Branşează incineratorul…

— Pentru Dumnezeu, ascultă-mă! gâfâi David. Nu-i o androidă, e o femeie. O femeie ADEVĂRATĂ!

Waldo ridică din umeri.

— Bineînţeles, sărman idiot! Asta ţi-a povestit ca să se servească de tine! Modelele de clasa asta dispun de o-ntreagă gamă de programe strategice… Şi dacă are o misiune de îndeplinit…

— Îi putem cere o dovadă, insistă tânărul, eu unul nu ştiu! Ciupeşte-i braţul, dacă e umană va sângera!

— Şi cine-o să-mi dovedească că-i sânge ADEVĂRAT? rânji Waldo cu toţi dinţii.

Se răsuci brusc pe călcâie şi ieşi din baracă bodogănind.

— O să se-aranjeze, se bâlbâi David la adresa Sircei, las-pe mine.

Se repezi pe urmele gunoierului, cu fruntea asudată. Totuşi, în adâncul lui, era silit să admită bunul-simţ al obiecţiilor tovarăşului său: era imposibil să te asiguri de natura umană a tinerei femei altfel decât printr-o autopsie!

— O să-ţi arăt eu ce are-n burtă, femeia ta „ADEVĂRATĂ”! vorbi din gât Waldo, ivindu-se din cuşca vitrată cu bilele de pétanque în mână.

— Nu! urlă David pierzându-şi sângele rece. Nu face asta! Stai!

Se repezi la bărbatul cel gras, apucându-l de guler, dar mâna dreaptă a acestuia din urmă îl lovi în tâmplă, băiatul se răsturnă pe spate, cu ochii deodată umpluţi de steluţe roşii. Printr-o ceaţă somnolentă îl văzu pe Waldo apropiindu-se de Sirce, ameninţător.

— Ia fă-te-ncoa un pic, căprioara mea! gâjâi vocea şefului. O să-ţi scot tranzistorii la aer!

Sirce urlă de durere şi David înţelese că un proiectil o atinsese cu toată forţa. Adunându-şi forţele, reuşi să se salte în genunchi.

— Fără maimuţăreli cu mine! mârâi Waldo. N-o să mă duci jucând comedia femeii rănite. Mai bine na asta.

David se aruncă înainte, izbind gambele grăsanului care-şi pierdu echilibrul şi căzu înjurând.

— Javră mică!

Nu peste mult îl strivea pe băiat cu toată greutatea, orbit de furie şi alcool. Total paralizat, David văzu un pumn ridicându-i-se deasupra feţei, un pumn enorm încleştat pe o bilă de fontă. În momentul când greutatea era pe punctul să se prăvale, trăsăturile grasului căpătară o ciudată expresie mirată, apoi din nări îi ţâşni sânge. Se rostogoli pe spate cu un suspin epuizat, eliberându-l pe David din menghina coapselor.

— Ţi-e bine?

Sirce îngenunchease, un metru mai în spate, cu mâna apăsată pe umăr, acolo unde o nimerise prima aruncare a gunoierului. David scoase un sforăit.

— Merge. Dumneata?

— A dat în mine cu-o bilă, nimic grav. O frumoasă echimoză în perspectivă. El, însă…

— El?

Tânărul tresări, devenind brusc conştient de nemişcarea partenerului său. Waldo se prăbuşise de-a curmezişul, într-o curioasă postură şuie. O baltă roşie i se lăţea sub ceafă.

— Voia să te omoare! spuse stăruitor Sirce. L-am lovit cu asta… Prea tare, cred.

Indică dintr-un gest al bărbiei o cheie franceză mare a cărei greutate trebuie că se apropia de cinci

kilograme.

Din nou David se simţi asaltat de îndoială. Nu era un pic cam prea grea pentru o simplă femeie? Imediat după aceea realiză faptul că Waldo era mort şi o greaţă insuportabilă îi strânse stomacul. În douăsprezece ore reuşise să devină complicele a două crime pasibile de pedeapsa capitală. „Punct fără întoarcere” – expresia îi dansa în cap.

Se trase la distanţă, ferindu-se de băltoaca de vomă. O oboseală intensă îi plumbuia muşchii.

— Trebuie să plecăm, murmură tânăra; acum eşti cu-adevărat în pericol.

— Am să spun că a căzut, şopti David, e posibil un accident.

— Nu după execuţia camuflată de azi dimineaţă! observă Sirce. Or să intre la bănuieli. Coincidenţa ar fi prea enormă. Nu le place să-şi asume riscuri, înţelegi? Un suspect e întotdeauna mai puţin periculos mort, şi-apoi cuptorul dumitale-i atât de practic! Ai putea fi şi dumneata victima unui „accident de muncă”, nu?

David îşi muşcă buzele. Încerca să-i forţeze mâna?

— Eu n-am implant, plusă ea; aparţin castei liber-călătoarelor, dar nu mi-ar fi deloc imposibil să găsesc un etaj sigur şi…

— Nu pot urca în lift, o întrerupse băiatul, eu am implant inhibitor! Aş fi imediat paralizat. Un fel de tetanos artificial, dacă înţelegi analogia. Electronica mă condamnă să trăiesc la acelaşi nivel fără a coborî sau urca niciodată mai sus de palierul ăsta.

— În orice caz, şi eu aş fi foarte repede reperată, observă tânăra. Şi atunci?

— Trebuie să ne grăbim. Mâine Directoratul se va nelinişti de-a nu fi primit raportul codificat pe care

Waldo îl expedia în fiecare seară. Contabilitatea lui, într-un fel. Eu nu ştiu cheia, nicio speranţă să mă substitui lui, deci. Vor trimite o patrulă, şi-atunci…

Tăcu, reflectând cu toată viteza. După un minut faţa i se lumină.

— Există poate o cale! strigă el lovind cu pumnul în pământ. Un mijloc periculos dar care-o să le taie orice poftă de a o lua după noi.

— Aşa ceva mi-ar părea puţin nesperat…

— Nu tocmai! O să-ţi explic, dar când voi termina ai să regreţi, poate, că n-ai sărit în cuptor!

Capitolul IV

— Iată!

David înălţă un felinar-de-vânt, proiectând haloul luminii galbene pe intrarea în tunel. Sirce strâmbă din nas, adulmecând duhorile acide ce urcau din galerie.

— Ce-i asta?

— Una din miile de căi de acces ale muşuroiului! Nu ştii că fundaţiile oraşului sunt tot atât de găurite ca un burete? Singurul pericol de care riscăm să ne izbim constă în două tipuri de duşmani: hoţii de fier şi insectele. Pe de altă parte, nimeni nu va îndrăzni să ne urmeze în acest *no man's land.*

Tânăra înclină din cap.

— O.K., murmură ea. În orice caz asta ne lasă mai multe şanse decât cuptorul.

Ora următoare o petrecură adunându-şi bagajele. David ar fi vrut să ia cu el puşca lui Waldo, dar arma se găsea încuiată în seiful anti-furt cu pereţi blindaţi, iar încuietoarea electronică nu se deschidea decât cu ajutorul unui cifru secret de care avusese cunoştinţă doar gunoierul-şef. Scoaseră din distribuitorul alimentar un anumit număr de sticle de sifon care se îndesară într-o boccea grea şi incomodă. Hrana ridică şi mai multe dificultăţi; neputând stoca provizii perisabile, se opriră la o cantitate impresionantă de tablete de ciocolată, biscuiţi uscaţi şi lapte în tub. Pentru a sfârşi, David jefui tot materialul de iluminat pe care-l putu găsi.

Temându-se ca funinginea ce tapisa pereţii tunelului să nu fie corozivă, tânărul insistă ca Sirce să-şi tragă mănuşile de piele ale lui Waldo şi să-şi protejeze genunchii cu cârpe. Făcu şi el la fel.

Odată luate aceste precauţii, se strecurară în galerie. Tunelul nu era atât de larg încât să le permită mersul în picioare şi trebuiră să se resemneze la a înainta în patru labe. Era chinuitor şi angoasant căci, în caz de pericol, ştiau că nu vor putea alerga şi că insecta s-ar deplasa mai repede decât ei pe tripla sa pereche de labe.

— Se pare că termitele au scobit într-atât planşeul anumitor săli, încât acesta a cedat, explică David, locuitorii lor zdrobindu-se la etajul de dedesubt care, el însuşi mâncat, a cedat la rândul său. Şi tot aşa la rând, patru sau cinci niveluri! Surpările astea au format adevărate hăuri de netrecut. Dacă tunelul nostru se deschide într-unul din ele, nu ne va rămâne decât să facem cale-ntoarsă… Sau să sărim.

— Cât de încurajator! râse strâmb Sirce în spatele lui. Ştii multe poveşti de-astea?

Se târâră timp de două ore după care îşi îngăduiră o pauză. Se strânseră unul într-altul iar David stinse lampa pentru a economisi bateriile. Funinginea – într-adevăr corozivă – făcea să-i alerge furnicături neplăcute pe pielea feţei, iar buzele i se umflaseră ca într-un acces de febră. Ardea să ceară explicaţii în privinţa complotului, dar cum tânăra femeie nu făcuse nici o singură dată aluzie la evenimentele ce-o conduseseră până pe marginea incineratorului, preferă să tacă. Poate îi era încă teamă de el?

Înjură. Îl dureau braţele şi şalele. Cu tot bandajul de cârpe, genunchii îi deveniseră extrem de sensibili.

— Sălile oraşului sunt într-adevăr gigantice, observă deodată însoţitoarea sa pe un ton îngândurat.

— Exact. E ca o îngrămădire de sertare ce nu comunică între ele decât prin intermediul ascensorului. Dar aceste călătorii sunt strâns reglementate, implanturile interzicându-le multor oameni folosirea cabinelor elevatoare, constrângându-i la un fel de exil subteran. Această absenţă a mobilităţii asigură o etanşeitate perfectă între diferitele niveluri. Doar câţiva privilegiaţi pot uza şi abuza de lifturi în ambele sensuri, majoritatea trebuie să rămână consemnaţi la etajul lor, sub ameninţarea morţii. Termitele însă sunt pe cale să pună capăt acestei izolări, străpungând zidurile. Lucru pe care nimeni înaintea lor n-a reuşit să-l facă. Celulele încep sa comunice între ele. Cu-atât mai bine – sau mai rău.

— Când nu se prăbuşesc!

David tăcu. Poate că n-ar fi trebuit să vorbească atât? Nu ştia nimic de tovarăşa sa şi, la urma urmei, teoria îngrădirii îşi avea apărătorii ei fervenţi. „Fiecare celulă e o ţărişoară”, spuneau manualele de instruire civică, „dar cum locuitorii nu cunosc ca orizont decât cei patru pereţi ai ei, nu poate fi vorba ca ei să poarte război cu vecinii, sau să râvnească teritoriul unui alt clan. Etanşeitatea e însăşi condiţia păcii, iar non-circulaţia suprema ei garanţie.”

Şi era adevărat. Însăşi noţiunea de „geografie” încetase să mai existe. Nimeni n-ar fi putut trasa o hartă a subsolurilor, se ignora complet cine trăia, muncea, de cealaltă parte a zidurilor mărginind propria sală. Lumea nu mai era decât o pată albă, o planisferă presărată cu semne de întrebare.

Trăncănelile, poveştile şi legendele nu se propagau decât prin gura „Nomazilor”, acei rari marginali care bântuiau tunelurile sfidând primejdia.

Îşi reluară anevoioasa înaintare. Tunelul era de o asemenea uniformitate încât nici măcar nu aveau senzaţia că avansează. Niciun accident de teren, niciun detaliu nou nu le permitea să-şi măsoare spaţiul parcurs. Era ca şi cum ar fi mers în loc pe un covor rulant defilând în sens invers. Într-un rând sau două încremeniră, scăldaţi într-o sudoare îngheţată, ascultând deplasarea îndepărtată a lentei ronţăieli a insectelor. Apoi reîncepeau să se târască în aura dansantă a lanternei pe care David şi-o fixase pe piept. Nu îndrăznea să se gândească ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge deodată să se trezească nas în nas cu furcile cornoase ale unei „termite”, cleştii aceia redutabili apţi să foreze cimentul cel mai dur.

Pierduseră noţiunea timpului. Făcură o nouă pauză.

— Şi dacă sfârşim prin a ieşi într-o altă unitate de locuit? întrebă tânăra.

David ridică din umeri.

— Greu să trecem neobservaţi. Toţi locuitorii unei celule se cunosc, o „grotă” nu e la urma urmei decât un sătuc. Ni s-ar putea acorda azil, dar mă îndoiesc. Cel mai probabil e să fim linşaţi pe loc, sub convingerea că suntem hoţi de fier!

— Încântător!

— Sistemul de îngrădire a dezvoltat fobia incursiunii străine. Bătrânii povestesc că celulele etanşe au fost concepute cu ocazia unei gigantice epidemii. Deplasările de la o unitate la alta erau strict prohibite pentru a împiedica orice propagare

a virusului mortal. Singuri medicii aveau dreptul să recurgă la ascensoare. Epidemia a durat ani de zile. Anumite celule au fost atinse, altele nu. Pentru a înfrâna panica şi fuga populaţiei, s-a inventat implantul inhibitor. Astfel bolnavii rămâneau la ei şi nu contribuiau la propagarea bolii în unităţile rămase sănătoase. Dar toate acestea poate că nu sunt decât legendă…

— Poate…

— Oricum ar fi, sosirea unui străin a rămas din acele zile sinonimă a nenorocirii şi-a morţii. N-o să facem excepţie de la regulă.

Tăcu, tetanizat de apropierea ameninţătoare a unui scrâşnet uşor de identificat.

— Vine pe-aici!

— Nu, observă femeia, e deasupra noastră. Foarte aproape, dar deasupra.

— Ai ureche bună!

În sinea sa însă gândi: „Ureche bună sau detector fonic?” Împotriva propriei voinţe, otrava instilată de Waldo continua să-i facă ravagii prin suflet. Era Sirce umană? Se servea de el, sau…? Îşi înăbuşi o înjurătură.

Mai avansară o oră, două, apoi se prăvăliră pe burtă, cu braţele retezate.

David se ghemui, încercând să găsească o poziţie confortabilă pentru noapte. Era prea obosit ca să mai mănânce.

— Dacă tunelul s-ar înălţa, observă brusc Sirce, i-ai putea urma înclinarea, sau implanturile or să-şi facă treaba, împiedicându-te să te ridici deasupra nivelului la care ne deplasăm în prezent?

— N-am idee! E posibil ca inhibitorii să nu funcţioneze decât în interiorul cabinelor de ascen-

sor în legătură cu un emiţător încorporat cabinei. Se poate şi ca un reglaj intern să joace rolul de altimetru şi să declanşeze represaliile de-ndată ce depăşim o anumită cotă. Hoţii de fier trebuie că posedă mai multe date decât mine asupra problemei! Vom avea poate prilejul să ne întreţinem cu ei pe acest subiect, deşi prefer să le evit tovărăşia!

Adormiră, cu mâna pe lampă, gata să apese întrerupătorul la cel mai mic zgomot suspect.

A doua zi nu se deosebi câtuşi de puţin de cea trecută. Orbecăiră prin funingine un timp incalculabil, întrerupându-se când şi când pentru a asculta deplasarea insectelor sub pântece sau deasupra capetelor. Genunchii lui David deveniseră într-atât de dureroşi încât se temea de o dublă revărsare de sinovie. Sirce, în ce-o privea, nu manifesta niciun simptom de epuizare sau de degradare fizică. Dar poate că era antrenată pentru situaţiile de acest gen; nu se autodefinise oare ca „agent de înalt nivel”?

Brusc, în timp ce solul amorsa o pantă foarte accentuată, galeria deveni mai puţin întunecoasă. Stingându-şi lampa, David observă că o lucire albastră aureola pereţii…

— Cred că ne apropiem de ieşire, şuşoti el, e momentul să mizăm pe şansă…

Lumina avea ceva ireal, era ca şi cum un reflector colorat i-ar fi inundat cu fasciculul său.

Câteva minute mai târziu, îşi dădură seama că mureau de frig. David era străbătut de frisoane şi clănţănea din dinţi; aruncând o privire peste umăr, văzu că însoţitoarea sa făcea la fel. Preţ de o secundă se simţi asigurat, dar imediat îndoiala

reveni, cu îndărătnicie: nu cumva se mulţumea să-i IMITE atitudinea?

N-avea câtuşi de puţin plăcerea s-o mai lungească, temperatura înregistrând o nouă cădere vertiginoasă. Câte grade erau? Minus zece, minus cincisprezece? Fiecare pas spre ieşire părea să-i apropie de un infern de gheaţă. Se opri, cu plămânii arşi de aerul rece. Un nor de vapori îi scăpă pe gură. Încercă să-şi încălzească mâinile îndesându-şi-le la subsuori, dar cămaşa de zale, care dădea impresia de a fi fost tăiată într-un iceberg, îl învăluia într-un cocon de zăpadă amorţindu-i carnea.

— Trebuie să ne mişcăm! gemu tânăra în spatele lui.

Promoroaca se acumula pe pereţii galeriei, acoperind funinginea cu o peliculă groasă şi albă. David alunecă, luând-o în josul pantei ca pe un tobogan. Sirce nu întârzie să urmeze acelaşi drum. Înclinaţia şi poleiul nu le mai permiteau să-şi păstreze echilibrul. Ţâşniră din tunel ca obuzele dintr-un tun şi se rostogoliră de-a valma pe un strat gros de brumă trosnitoare. Lumina albastră umplea sala de o strălucire fantomatică.

— Doamne Sfinte! icni David, ce-i asta?

Era un antrepozit gigantic şi înzăpezit, o grotă metalică asemănătoare cu compartimentul unui frigider colosal. Cuburi translucide umplute de o gelatină albăstrie se îngrămădeau până-n tavan, formând stive perfecte despărţite de alei îngheţate amintind de solul unui patinoar.

Apropiindu-se şi mai mult, tânărul distinse în centrul fiecărui cub umbra unei siluete culcate. Toate containerele fiind etichetate, apucă una

dintre fişe, o frecă de cot pentru a o debarasa de stratul de cristale şi descifră inscripţia : „Proboscidieni. Elefantus. Mascul.”

Îi aruncă o privire întrebătoare prietenei sale şi se aplecă spre cub. Înăuntru stătea lungită o siluetă enormă, dar lichidul opalescent ce-o învăluia împiedica să i se desluşească trăsăturile.

— Un elefant, explică Sirce, e un animal. Suntem într-o grădină zoologică. Un zoo criogenizat.

— Crio… ce?

— Conservarea prin frig. Au fost cufundate într-un conservant, un derivat oarecare al azotului lichid. Înainte ca poluarea să distrugă total exteriorul, s-au prelevat diferite eşantioane ale regnului animal pentru a le arhiva. Cum nu-şi puteau permite lăsarea lor în libertate în subsolurile oraşului, le-au congelat. Priveşte data, se află aici de peste două sute de ani! În viaţă suspendată. Adormite.

David făcu câţiva paşi, privind alte cartonaşe. Cuvinte fără sens îi defilară pe dinaintea ochilor: „Orangutan”, „Octopus vulgaris”… Majoritatea nu-i aminteau nimic, altele îi trezeau amintiri din lectură.

— Credeam că e vorba de legende, făcu el puţin perplex, spui că sunt vii?

— Probabil. Sunt nişte arhive, dar arhive în stare bună. Poate că într-o zi vor fi scoase din in-conştienţă. Cel puţin dacă n-au fost deja uitate cu totul. Vino, trebuie să ne mişcăm, altfel ne transformăm în statui.

David se scutură. La o sută de metri, lipită de perete, reperă un soi de cazemată cu alură de blockhaus. Apucând-o pe fată de mână, o trase spre adăpost. Observă că faţa îi era cianozată şi buzele

vinete. Clădirea se vădi a fi un iglu din beton destinat în mod vizibil personalului de întreţinere. Un strat gros de praf acoperea totul înăuntru, însă temperatura care domnea era acceptabilă. Într-un dulap descoperiră trei combinezoane de nylon matlasat, precum şi cagule de lână.

— Priveşte! exclamă Sirce aplecându-se peste un registru cu aspect administrativ. Ultima inspecţie a avut loc acum o sută cincizeci de ani. Nimeni n-a mai venit de-atunci…

Se îmbrăcară şi-şi puseră glugile pe cap. Deschizând un dulap, David puse mâna pe un fierbător şi o cutie de cafea solubilă. Fură însă nevoiţi să se resemneze, căci robinetul pentru apă refuza să se învârtească. Sircei îi veni atunci ideea să adune zăpadă pentru a o topi, dar abia branşară fierbătorul că rezistenţa sări. Tot materialul era vechi. David se lăsă să cadă pe un scaun, descurajat.

Femeia rămânea calmă. Se instală lângă fereastră, frunzărind borderourile de control de parcă ar fi fost un album cu ilustraţii. După un moment, închise dosarul şi-şi îndreptă privirea spre exterior.

— O-ntreagă junglă, murmură; au înghesuit aici fauna unei jungle întregi. Trei mii de animale, îţi dai seama?

David făcu o mutră. Cu tot combinezonul, îi era frig.

Mâncară în tăcere biscuiţi şi ciocolată, băură sifon îngheţat şi se prăvăliră fiecare în câte-un colţ. Lumina albastră pătrundea prin fantele ambrazurilor, inundând adăpostul într-o lucire electrică dureroasă pentru ochi. În clipa când aţipea, amorţit, vocea Sircei veni să-i cânte la urechi:

— Acum ce-o să facem?

Tânărul îşi înăbuşi un căscat.

— Traversăm sala. Localizăm punctul prin care a ieşit insecta şi reîncepem să ne târâm. Moartea lui Waldo e de-acum cunoscută, trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult posibil…

Adormi înainte să fi putut spune mai mult.

Când se trezi, Sirce era deja în picioare. Categoric, această fată (?) rezista oricăror încercări! Constatarea îl posomorî. Părăsiră adăpostul fără să schimbe o vorbă şi se afundară între două ziduri de containere.

— De ce pe-aici? întrebă tânăra printr-un nor de aburi.

— Pentru că termitele urmează trasee rectilinii. Poţi paria că odată ajunsă în aer liber a continuat drept. Dacă n-ar fi toată zăpada asta i-am găsi urmele…

— Şi dacă a murit, ucisă de frig înainte de a fi putut traversa sala?

— În acest caz o să ne-mpiedicăm de cadavrul ei, şi-o să fim într-un bucluc de toată frumuseţea pentru că nu mai dispunem de nicio altă poartă de ieşire… în afara ascensorului!

Înaintau cu greutate pe solul alunecos. În mai multe rânduri fură gata să-şi piardă echilibrul întinzându-se cât erau de lungi. Pereţii de gheaţă degajau un frig intens, greu de suportat. Fără combinezoane, ar fi murit îngheţaţi în nicio oră. David era neliniştit. Sirce ridicase o problemă serioasă. Dacă insecta sucombase, nu le mai rămânea altă soluţie decât să se-ntoarcă înapoi. Şi asta era de neconceput.

Un strigăt al tinerei îi smulse o tresărire. Se răsuci

pe călcâie încercând să nu alunece. Sirce îngenunchease în zăpadă şi examina suprafaţa containerelor aşezate pe sol.

— Urmele-astea! făcu ea în timp ce se apropia. Ce-i cu ele?

David aplecă ochii. Crăpături striau plexiglasul cuburilor, crevase carbonizate dispuse în linii paralele, care atacaseră plasticul pe mai mulţi centimetri… Avu o revelaţie.

— Acidul! şopti el. Acidul secretat de labele termitelor. Parcurgând aleea, a stropit simultan ambele laturi…

Sirce devenise palidă.

— Învelişul e mâncat aproape în toată profunzimea, gâfâi ea, ajunge un nimic pentru ca aceste cuburi să explodeze ca nişte acvarii cu geamurile crăpate! O vibraţie, o scuturătură… Zgomotul paşilor noştri! Dacă se-ntâmplă asta, azotul lichid ne va potopi. O să fim îngheţaţi înainte de a fi putut scoate un strigăt.

— Dar animalele-astea…

— Au fost congelate progresiv după ce le-au supus unei îndelungate pregătiri fiziologice: seruri, injecţii etc. Câtă vreme noi…

Se priviră, nemaiîndrăznind să schimbe o vorbă.

— Trebuie să fugim, repetă femeia. De fiecare dată când punem piciorul jos, crăpăturile se măresc.

Se ridicară cu infinită precauţie şi se îndepărtară cu paşi înceţi. În ciuda frigului, David simţea sudoarea îmbibându-i combinezonul. „Dacă aluneci,” îşi spuse el deodată, „dacă ai să cazi, şocul…” Alungă din minte acest gând şi se concentra asupra terenului, evitând plăcile de gheaţă primejdios de netede. Puţin câte puţin,

înălţimea pereţilor scădea, sarcofagele albăstrii nemaifiind dispuse în stive ci unul lângă altul, ca mormintele într-un cimitir; totuşi, pericolul rămânea acelaşi.

David avea impresia că merge de o săptămână când zări în fine zidul betonat al sălii la o sută de metri în faţa lui. O gaură rotundă îl străpungea la nivelul solului. Animalul ieşise într-adevăr. În clipa când dădea să se întoarcă spre prietena sa, talpa i se agăţă de ceva. Un ciob de plexiglas acoperit cu cristale de promoroacă. O bucată dintr-un container! Înlemni, cu un nod în gât. Sirce veni lângă el, i se sprijini de umăr. Un cub explodase, probabil minat de crăpăturile cauzate de secreţiile naturale ale insectei, şi odihnea pe sol ca un acvariu cu pereţi extraordinar de groşi şi totuşi făcuţi ţăndări.

— Iată ce ni s-ar fi putut întâmpla, şopti tânăra strângându-i braţul.

— Dar animalul? Cubul e gol!

Sirce îşi ţuguie buzele.

— Evident, nemaifiind cufundat în azot, a ieşit din amorţire.

— Ce era?

Fata se aplecă, privind după etichetă. Când o găsi, gura i se crispă într-un rictus de spaimă.

— Un tigru, murmură ea; un tigru din Siberia. Felină deosebit de primejdioasă şi adaptată perfect la temperaturile scăzute. Sper că accidentul a avut loc demult şi că a murit de foame. Hai, să nu pierdem vremea!

Trebuiră să se stăpânească pentru a nu parcurge ultimii metri fugind. De cum ajunseră în interiorul tunelului sloboziră un oftat de uşurare. Foarte

curând li se făcu prea cald şi trebuiră să-şi dezbrace combinezoanele protectoare.

De astă dată galeria se ramifica. O altă insectă o traversase în unghi drept şi cele două traiectorii dăduseră naştere unei intersecţii ce părea trasată cu sfoara. Ezitară la despărţirea celor trei drumuri.

— Care? întrebă Sirce înălţând din sprâncene.

— Tot înainte, slabe şanse ca perforatoarea noastră de ziduri să revină pe propriile-i urme.

Pe când depăşeau răspântia tânăra încremeni, cu chipul întors spre una din galeriile laterale.

— Uite! icni ea, cu degetul întins.

David se apropie. O cască de lemn zăcea pe jos. O cască de hoţ de metal înzestrată cu un lămpaş aprins încă. Trupul zăcea puţin mai departe, zdrobit, sfâşiat de gheare puternice. Semnele muş-căturilor îi marcau toracele şi membrele, dezgolind oasele.

— A fost pe jumătate devorat, observă tânărul; asta nu-i opera unei insecte. Nu se hrănesc cu carne. Şi-apoi, ar fi fost ars de acizi… Nu înţeleg.

Unghiile Sircei i se înfipseră în carnea braţului.

— Tigrul, bâigui ea; tigrul. E viu.

Capitolul V

În noaptea următoare nu îndrăzniră să doarmă. David stinsese lumina, sperând totodată să se facă nevăzut, dar Sirce susţinea că acel soi de animal vedea pe întuneric şi că nicăieri nu vor fi la adăpost atâta timp cât se deplasau pe teritoriul lui.

— Probabil bântuie galeriile, remarcă ea, hoţii de fier sunt o pradă mult-visată pentru o fiară de soiul ăsta.

Îşi reluară drumul foarte repede, mereu în linie dreaptă. Tunelul prezenta numeroase ramificaţii, acolo unde insectele se încrucişaseră într-un du-te-vino obstinat.

— Peretele e complet poros, observă David; o adevărată porţie de burete. Fundaţiile sunt din ce în ce mai bolnave. Într-o bună zi toate etajele vor sfârşi prin a se surpa unele peste altele ca foile unei plăcinte!

Pentru a-şi mai uita teama, îşi întrebă prietena dacă ştia ceva legende privind originea oraşului. Sirce reflectă o secundă, apoi şopti:

— Mi s-a povestit că la zece ani înainte de război guvernele diferitelor naţiuni au avut ideea să construiască mai multe oraşe-arcă, total etanşe şi capabile să reziste celor mai grave cataclisme. Asta a dat naştere cuburilor monstruoase şi total oarbe, concepute pentru a subzista în totală autarhie. După ostilităţi, anumite asemenea oraşe-cutie s-au trezit îngropate, altele acoperite de lava vulcanilor, altele

încă, înghiţite în fundul oceanelor. Unii pretind chiar că Pământul a explodat şi că ne învârtim de secole întregi în vidul cosmic. Dar câţiva subversivi declară că de fapt nu s-a-ntâmplat nimic şi că oraşele-cub n-au fost decât o stratagemă pentru a se debarasa de surplusul demografic. Pe cine să crezi?

Pronunţase ultimele cuvinte pe un ton uşor ironic iar David înţelese că ştia mult mai mult decât voia să spună. Din partea lui, avusese mult de furcă să-şi imagineze ce ar putea exista dincolo de grote. Noţiunile de „lume”, de „pământ”, „exterior”, îi dădeau ameţeli şi nu se putea gândi măcar fără să se simtă imediat asaltat de o vagă greaţă. Dacă era adevărat, cum putuseră trăi oamenii în mijlocul plecărilor şi sosirilor perpetue, al călătoriilor colportoare de epidemii de toate felurile? Din copilărie fusese învăţat că faptul de a se deplasa pe distanţe lungi avea în el ceva obscen şi periculos. „Sistemul de îngrădire a garantat inviolabilitatea celulelor, non-penetrarea elementelor străine…” Ei, poftim! Iată că începea să vorbească precum un manual de instruire civică!

— Se mai vorbeşte mult şi de războiul bacteriologic, reluă fata. În acest caz oraşul ar fi fost iniţial o celulă igienică de supravieţuire, cu cordon sanitar la fiecare etaj, ceea ce ar corespunde teoriilor tale. N-ai remarcat niciodată cum put a dezinfectant ascensoarele? Ne-am găsi deci în centrul unui sistem de stăvilare, izolând bolnavii de oamenii sănătoşi. Cam ca într-un submarin unde, când coca e găurită, o înşiruire de uşi etanşe împiedică apa să inunde întreaga navă.

David se strâmbă.

— Te-ai gândit că mergând astfel riscăm să nimerim într-un compartiment infestat de bolnavi? O celulă contaminată?

Sirce ridică din umeri.

— Asta sau cuptorul!… În orice caz, termitele sunt pe cale să restabilească libera circulaţie a microbilor.

David fu brusc traversat de o revelaţie.

— Containerele vătămate! exclamă el. Într-o zi sau alta se vor sparge! Stivele se vor dărâma trăgându-le unele peste altele. Toate cuburile de criogenizare or să se sfărâme, eliberându-i conţinutul. Îţi imaginezi ce se va întâmpla atunci? Animalele trezite au să fugă de frig, şi pentru asta se vor înfunda în galeriile scobite de termite! Jungla ta îngheţată va emigra prin tot oraşul! Or să fie gorile în lifturi, lei în grosimea pereţilor!

Sirce pufni nervoasă. Era gata să răspundă, când un răget răguşit şi îndepărtat îi făcu să se lipească de perete. Cu urechea ciulită, încercară să localizeze poziţia felinei, dar tăcerea îi înconjură din nou, grea de ameninţări. David îşi strânse cârligul de gunoier, fără a nutri multe iluzii privindu-i eficacitatea.

— Cel puţin dac-am putea face focul, gemu tânăra. Dacă se apropie de noi, nici măcar n-o să-l auzim sosind!

David înjură şi-şi reluă înaintarea. Sudoarea acumulată în sprâncene îi înţepa ochii. În plus, transpiraţia părea să trezească proprietăţile corozive ale funinginii, şi împunsături fulgerătoare îi devorau pometii obrajilor.

— Lumină! şopti el după câteva minute. Suntem aproape de o ieşire!

Niciun ger îngheţat nu-i întâmpină de astă dată. Galeria răspundea la nivelul unei peluze sintetice. O vilă mare şi albă în stil colonial se înălţa la cincizeci de metri de zid, barându-le orizontul.

— O unitate de locuit, şuşoti tânărul, va trebui să jucăm strâns.

Ajutându-se cu coatele, înaintă pe gazon – dar niciun dispozitiv de securitate nu părea să apere împrejurimile casei. Un pâlc de palmieri plastifiaţi se balansau moale în stânga. Undeva cânta o pasăre. Ajungând în plină lumină, constatară în ce hal erau acoperiţi de funingine din creştet până-n tălpi, oferind privirii un aspect prea puţin încurajator.

— Dacă e un comitet de primire, întâlnirea o să fie reuşită! observă Sirce încercând să-şi scuture hainele. Avem aerul unor cadavre carbonizate ambulante!

— Acum se joacă totul, constată David cu gâtul uscat; fie ne primesc cu braţele deschise, fie ne dau pe mâna miliţiei de la cordonul sanitar al etajului…

— Şi în cazul ăsta?

— Ne putem aştepta la ce-i mai rău. Pot hotărî să ne treacă prin aruncătorul de flăcări ca măsură de profilaxie sau să ne înece într-o baie de dezinfectant. La alegere…

— Toate celulele au fobia asta a contagiunii?

— Nu, nu toate, dar multe oricum, din ce se zice.

Se ridicară. Sub picioarele lor, gazonul avea o consistenţă cauciucată cel puţin dezagreabilă.

— O să povestim că unitatea noastră a fost invadată de termite, începu David, şi că am fugit la voia întâmplării. E o poveste plauzibilă, şi tuturor le e teamă de termite. Cu puţin noroc, o să le trezim

mila.

— Dar dacă am rămâne ascunşi?

— Aşteptând ce? Să murim de foame? Proviziile practic ni s-au epuizat. Iar dacă o patrulă ne descoperă pe când încercăm să ne ascundem, o să ne ia drept hoţi de fier!

— O.K.! Cu Dumnezeu înainte!

Traversaseră jumătate din peluză când un mârâit aspru le îngheţă sângele în vine. Tigrul era acolo, cu capul ieşind din tunelul pe care tocmai îl părăsiseră. Blana sa galbenă pătată de funingine dădea impresia de a fi ieşit dintr-un horn. Botul i se încreţi într-un răget, dezvăluind colţii umezi de salivă. Muşchii i se rostogoleau sub piele ca nişte corzi de oţel. Se ghemui, apoi ţâşni afară din galerie şi se angajă pe o traiectorie curbă. Ochii săi verzi aruncau flăcări, apoi pupilele i se dilatară ameninţător, anunţând iminenţa atacului. David apucă taşca unde erau ultimele provizii şi o aruncă din răsputeri în direcţia fiarei care făcu o săritură şi se placă la sol, cu coada zvâcnind.

— Mergi spre vilă! comandă David. Încearcă să obţii ajutor!

Dar Sirce încremenise, cu membrele ţepene de groază, surdă la orice îndemn. David îndepărtă picioarele şi flexă genunchii, cu cârligul strâns în mână. Şuieră printre dinţi, încercând să atragă animalul asupra sa. Reacţia nu se lăsă aşteptată. Un fulger galben şi negru trecu pe deasupra tânărului, care se aruncă la pământ. Gheare scârţâiră pe cămaşa sa de zale, zgâriind veşmântul de oţel suplu pe o lungime de câteva zeci de centimetri. Ridicând braţul, lovi la nimereală, vârful cârligului înfigându-se în coapsa felinei care făcu un salt înapoi. Mirosul

fad al sângelui umplu aerul. Fiara sufla cu furie, încreţindu-şi botul. „A doua trecere”, îşi spuse David, pregătindu-se de şoc.

De astă dată se culcă pe o parte, iar cârligul îi fu smuls din mâini şi rămase implântat în coasta fiarei. Era o rană lipsită de gravitate care abia dacă zgâriase epiderma. Tigrul sforăi, încercând să se debaraseze de corpul străin ce-i izbea coastele, şi-şi reluă postura de atac. Ghearele sale greblau iarba sintetică, dezgolind ţesătura mochetei. David se simţea paralizat, incapabil de orice iniţiativă. „S-a zis”, îşi spuse, ridicându-se cât putea de încet. O pată umedă îi năclăia pântecul, şi înţelese că zalele nu-l protejaseră complet. De altfel, asta nu mai avea mare importanţă.

Scoase un urlet dementţial şi bătu din picior, provocând o tresărire a felinei. Era pueril. De câteva minute, un curios sunet de metronom îi umplea urechile. Bătăile inimii? Tigrul se lipi de pământ. Coapsele îi vibrau ca nişte resorturi prea încordate iar pupilele dilatate nu se mai desprindeau de beregata viitoarei victime. Îşi luă zborul cu o detentă admirabilă, cu ghearele înainte şi botul căscat. Ca prin vis, David auzi un şuierat ascuţit sfâşiind văzduhul, apoi ceva alb zbură spre capul ferocelui animal care se chirci la sol, cu elanul retezat de un proiectil misterios. Uriaşul trup dungat cu negru avu o tresărire, apoi labele înţepeniră şi coada încetă să mai biciuiască aerul pentru a recădea, inertă. David înghiţi, încercând să-şi regăsească uzul coardelor vocale. Zgomotul de metronom continua să-i răsune în urechi.

— I-a zdrobit craniul! îngăimă Sirce cu voce albă. Cineva a dat în el cu o piatră!

David se lăsă pe vine. Fruntea tigrului era adâncită cu mai mulţi centimetri. Sânge amestecat cu materie cervicală îi curgea prin nări. Tânărul întinse mâna spre obiectul alb care se rostogolise în iarbă şi tresări. Nu era o piatră, ci o minge de tenis! O minge de tenis extraordinar de dură. Tigrul fusese ucis de o Moonlup „special competiţie”! Era o nebunie… Renunţă să înţeleagă.

— În orice caz, venea dinspre vilă! observă tânăra atingând sfera de cauciuc a cărei greutate o egala pe a unei bile de pétanque.

— Să mergem.

Îl luă de braţ şi-l conduse spre zidul de piatră albă. Odată pericolul trecut, sub cămaşa de zale se deşteptă durerea, arzându-i partea de sus a abdomenului ca un fier roşu. În clipa când atinseră portiţa, o nouă minge le zbură pe deasupra capetelor cu un miorlăit de obuz. Săriră gardul şi rămaseră nemişcaţi, cuprinşi de stupoare.

În mijlocul unei curţi de tenis înconjurată cu grilaje înalte, un bărbat în şort şi tricou lovea în gol cu racheta, expediind cu o forţă prodigioasă mingi ce perforau plasa, crăpau reţeaua de fier ce împrejmuia terenul şi zburau să se piardă departe de vilă. David îl recunoscu imediat pe androidul sportiv recuperat de Waldo, tenismanul pe care un defect din fabricaţie îl condamnase la gheenă. Imperturbabilă, maşinăria îşi băga mâna în buzunar la intervale regulate, scotea un nou proiectil şi îl izbea cu un rever zdrobitor.

Fără o vorbă, Sirce arătă cu degetul spre un cadavru prăbuşit într-un colţ al curţii.

David îl identifică fără greutate pe omul care-l vizitase pe gunoierul-şef, într-o duminică dimineaţă,

şi târguise doi androizi meşteriţi de contramaistru: tenismanul şi kinetoterapeutul. Sângele îi macula polo-ul, la piept strângea o rachetă sfărâmată, iar vârful craniului îi dispăruse, lăsând în locul său o rană căscată. Nu era câtuşi de puţin nevoie să fii ghicitor pentru a înţelege că şi el cunoscuse acelaşi sfârşit ca tigrul… O duhoare scârboasă de carne putrezită îi făcu să dea înapoi.

— Eram sigur! mormăi David. Îi spusesem lui Waldo. Tensorii dinamici sunt compromişi. În plus, fabrică Moonlup-uri mai tari ca piatra.

— Ce?

În două vorbe, îi explică Sircei proveniența jucătorului şi diferendul ce-l opusese superiorului său.

— O partidă? propuse brusc vocea nazală a androidului, care se îndrepta spre ei.

Bătură în retragere în aceeaşi clipă în care partenerul detracat îi bombarda cu un serviciu de o înspăimântătoare putere. David simţi trecând suflul mingii o secundă înainte ca aceasta să spargă o gaură în tencuiala peretelui.

— Vino! urlă tânăra femeie. În vilă!

Îşi luară picioarele la spinare în timp ce noi mingi şuierau în jurul lor, decapitând palmierii pitici, făcând să explodeze bazinetul fântânii. Abia ajunşi în hol, se aruncară asupra uşii căreia îi traseră zăvorul. În acest timp o nouă Moonlup „competiţie specială” crăpă batantul, făcând să le plouă pe umeri o jerbă de aşchii. Apoi bătaia de metronom îşi încetini ritmul, robotul părând dispus să se calmeze.

— S-ar zice că „adoarme”… constată Sirce.

— Nimeni nu i-ar reproşa-o!

Holul era ocupat de un mic jet de apă parfumată.

O scară de imitaţie de marmură conducea la etajele superioare. Hotărârâră să exploreze casa. Era goală. Singur, într-o cameră alăturată uneia din cele trei băi, robotul maseur îşi continua opera, sfârşind să zdrobească între mâinile sale puternice cadavrul însângerat al unei femei. Marionetele lui Waldo uciseseră de două ori. David nu se putu abţine şi vomă în lavabou.

— Ei? întrebă Sirce care aştepta aşezată pe primele trepte ale scării.

— Morţi amândoi. Vila e izolată, o perdea de brazi artificiali o ascunde de restul celulei. E vorba cu siguranţă de o unitate rezidenţială aparţinând privilegiaţilor. În orice caz nimeni n-a venit în vizită de o bună bucată de vreme. Curios.

— Am găsit asta! făcu tânăra întinzând mâna cu palma deschisă. O insignă a castei medicilor. Amicul tău făcea parte dintre aceşti seniori ai ascensoarelor. Fără implant. Drept de circulaţie la toate nivelurile…

— Liberă-călătorie! Un străvechi privilegiu moştenit de pe timpul epidemiilor. Mă întreb dacă aveau vecini.

— N-ai prefera să dormi într-un pat adevărat, fie şi numai pentru o noapte?

— O.K.

Găsiră o a doua cameră de baie în aripa de sud a locuinţei. Sirce se despuie de haine fără falsă pudoare. Pentru prima oară David observă că avea un trup subţirel şi ispititor, cu muşchii prelungi.

— Duş sau baie? se interesă ea din pragul încăperii mozaicate.

— Lasă-mi mie duşul.

Tânărul se debarasă de cămaşa sa de zale,

strâmbându-se. Deşi sângeraseră din belşug, rănile ce-i brăzdau pântecul în diagonală rămâneau superficiale. Când pătrunse în cabină, Sirce era întinsă în cadă, cu părul pubian plutind în jurul fantei sexului, ca o corolă.

Părea că doarme.

David făcu duş, ieşi fără să se şteargă şi se lungi pe primul pat ce-l întâlni în cale.

Căzu imediat în inconştienţă.

Capitolul VI

Visă că fluierul de apel la lucru răsuna chiar lângă urechea lui şi că Waldo îl înjura, agitându-şi bilele de pétanque. Sirena se umfla, mugea, acoperind cuvintele grasului aflat în picioare pe vârful dunei de fierărie. David sări din pat, tremurând. Ţipătul îi sfredelea timpanele, provenind dintr-una din camerele învecinate. Fără să piardă timpul îmbrăcându-se, se năpusti deschizând uşile la întâmplare. La a treia încercare, o zări pe Sirce luptându-se cu robotul-maseur. Androidul o înşfăcase de coapse în somn şi îi frământa carnea cu conştiinciozitatea profesională a unui măcelar. Fata se zbătea, agăţându-se de marginile saltelei, zvârlind din toată puterea pulpelor. Striuri rozacee îi zebrau pielea acolo unde mâinile kinetoterapeutului cibernetic apucaseră să o atingă. David ocoli aparatul şi coborî întrerupătorul plasat între umeri. Robotul abandonă de îndată iniţiativa ecarisajului pentru a încremeni într-o poziţie de drepţi regulamentară. Tânăra îşi masă picioarele, înghiţindu-şi lacrimile.

— Cred că-şi pusese-n gând să mă dezarticuleze! spuse ea cu o grimasă comică. Mulţumesc că l-ai făcut să înţeleagă limbajul raţiunii.

— Da, dar pentru cât timp? Când mă gândesc că Waldo era convins de buna funcţionare a maşinilor ăstora! Merg să percheziţionez vila, mă însoţeşti? Tare mi-ar plăcea să pun mâna pe o armă.

În continuare goi, străbătură culoarul, împărţindu-şi sarcinile, golind sertare şi dulapuri. Nu găsiră nimic satisfăcător. Hainele, prea mici, dădeau impresia că s-ar fi contractat pe ei. Dosarele medicului nu conţineau niciun plan al subsolului.

— Asta ne-ar ajuta, totuşi! bombăni Sirce îmbrăcând o rochie de pânză albastră care-i ajungea până deasupra coapselor.

Cât despre David, el se înverşunase pe un trening sportiv ale cărui cusături îl jenau la subsuori şi între picioare. Se examinară reciproc, încruntând din sprâncene, şi izbucniră în râs. Din fericire, distribuitorul automat de hrană rămăsese branşat, astfel încât se putură restabili fără probleme.

— E totuşi ciudat că nu s-au descoperit cadavrele, observă David cu gura plină; oricum, nu erau singurii locatari ai unităţii!

— De ce nu?! Anumite personaje de seamă posedă o celulă întreagă doar pentru ei.

— În acest caz, casa ar fi mai mare şi s-ar situa în mijlocul unităţii. Nu, am mai curând impresia că facem parte din ariergarda unui stat rezidenţial. Sunt probabil şi alte clădiri de acelaşi tip dincolo de perdeaua de pini. Cred că ar trebui să explorăm terenul cu precauţie. Merg să-mi recuperez cămaşa de zale.

În clipa când ieşeau din casă, se pomeniră nas în nas cu tenismanul, care, cu vocea sa nazală, le propuse „o partidă”…

Trebuiră să bată în retragere, sub o ploaie de mingi, şi să fugă prin dos.

O mică alee cobora în pantă dulce până la liziera de pini sintetici. Gurile de aer ce împestriţau plafonul suflau un vânt călduţ şi parfumat, fiecare

vilă putându-şi determina astfel ambianţa olfactivă: aromă de iarbă cosită, de pământ reavăn, de alge, de nămol.

În zilele dintâi ale subsolurilor, nostalgia oamenilor veniţi din exterior se alimentase cu aceste simulacre. Astăzi, ele nu mai însemnau nimic, iar David ar fi fost complet incapabil să alăture mirosurilor mareei imaginea unei plaje bătute de valuri. Ceea ce nu-l făcu să găsească mai puţin agreabilă celula de locuit. De cum se angajară pe sub crengile joase, covorul de ace prinse să le scârţâie sub picioare. O pasăre îşi luă zborul, cu un foarte realist zgomot de pene. Dar poate că era o pasăre veritabilă, la urma urmei? Apăru un mic scuar, cu băncile sale, fântâna şi chioşcul verde.

— Atenţie! murmură Sirce, arătând un cărucior de copil, imobilizat în mijlocul unei alei.

David îi strânse încheietura mâinii şi încetini pasul. O femeie stătea lângă landou, aşezată pe o bancă întoarsă cu spatele spre ei, oferind privirii muntele blond al unui coc vertical din care scăpau câteva şuviţe rebele. Nu-i auzise sosind.

Tânărul străbătu ultimii metri, încercând cu disperare să pună la punct o formulă de salut care să inspire încredere. În secunda când deschidea gura, cuvintele i se strangulară în gâtlej. Femeia era moartă, cu ochii daţi peste cap, bărbia căzută în piept, sânge la colţul buzelor. O săgeată cu penaj roşu o ţintuise de spătarul băncii după ce i se înfipsese între sâni. Sângerase foarte puţin.

— Au răpit copilul, constată Sirce.

— Hoţii de fier! şopti David. Au invadat unitatea. Ne pot cădea în cârcă dintr-o clipă-ntr-alta.

Dintr-o singură mişcare, plonjară în boscheţii ce

mărgineau drumul. După o sută de metri ajunseră într-un desiş înălţat ce le permitea o vedere cuprinzătoare pe toată întinderea unităţii. Piaţa satului era acoperită cu cadavre, la fel ca şi pajiştile înconjurătoare. Femei şi bărbaţi doborâţi, loviţi în fugă de stolurile săgeţilor cu pene stacojii. Puţin mai departe, adolescenţi arborând căşti de lemn umpleau o căruţă cu obiecte de metal. Acestea formau un amestec heteroclit, unde se îngrămădeau cratiţe şi biciclete. Un pâlc de copii gemând, cu mâinile legate la spate, aşteptau la o oarecare distanţă. Li se petrecuse un nod culant în jurul gâtului, fiind legaţi unul de altul ca nişte animale conduse la abator.

— Am nimerit în plină razie! şopti David. Recuperează metalul şi duc puştii ca să-i facă soldaţi. În câteva ore or să plece pe unde au venit: furnicarul. Trebuie să rămânem ascunşi până atunci.

— Doamne! suspină Sirce cu faţa în mâini, am eşuat…

David încruntă sprâncenele. Despre ce vorbea, în fond?

— La ce eşec faci aluzie? întrebă. La… complotul vostru?

Fata făcu un gest mic de exasperare şi se întoarse.

— Taci! scuipă ea. N-ai cum să-nţelegi!

David ridică din umeri; nu era momentul să discute. Mai mult ca oricând resimţea nevoia unei arme, dar unitatea era, fără îndoială, complet lipsită de aşa ceva, altfel invadatorii n-ar fi repurtat o victorie atât de uşoară. Nimeni nu fusese cruţat. Spânzuraţi de ambele sexe se legănau sub ramurile joase ale copacilor mărginind strada principală.

Jaful era în toi; ferestrele explodau sub presiunea mobilelor împinse în gol, vitrine se făceau ţăndări, în jerbe de cioburi, ca nişte policandre, plouând pe pavaj. Pretutindeni se înghesuiau baloturi de fierărie. Cleştii scârţâiau la toate etajele, smulgând clanţele de la uşi, balamale, ţâţâni. Linguriţele zburau prin aer, aruncate cu sertare cu tot, şi prada aceasta derizorie se acumula la nivelul solului în moviliţe scânteietoare.

— Dar ce vor, la urma urmei? se înfurie Sirce.

— Fier! Încă n-ai înţeles? Vor fier din care să-şi toarne arme, platoşe, spade. Au fost exilaţi cu decenii în urmă într-o lume de lemn, ca irresponsabili. Astăzi se răzbună. Termitele, spărgând etanşeitatea celulelor, le-au permis să se răspândească la toate etajele. Iată rezultatul… Se zice că visează să cucerească unităţile de locuit una după alta. Până-n prezent se mulţumeau să profite-n stânga şi-n dreapta, fiind consideraţi nişte iluminaţi. Acum cred că s-au hotărât să meargă până la capăt cu nebunia lor.

Tăcură, căci un grup de oameni cu căşti urcau aleea. Purtau tolbe în bandulieră, arcuri şi pumnale. Acestea din urmă vădeau o lucrătură rudimentară, amintind de armele primitivilor, dar nu păreau mai puţin redutabile.

David strânse din dinţi când ghetele patrulei făcură să sară praful de pe sol la doi metri de el. De ajuns ca unul dintre jefuitori să întoarcă capul… Rochia albastră a Sircei imprima o pată teribil de ţipătoare în mijlocul frunzelor; cât despre cămaşa de zale… Dar soldaţii se îndepărtară, fără a arunca nicio privire spre ei.

— Merg în direcţia vilei, şopti tânărul. Încă puţin

şi ne-ar fi cules din pat.

Sirce avu un frison retrospectiv de teamă.

— Sper că tenismanul o să le spargă capul! mârâi ea pe un ton plin de arţag.

În piaţa satului, membrii comandoului terminau de fixat sacii conţinând rolul jafului pe nişte curioase sănii de lemn. „Săniuţe de transport”, îşi spuse David. „Le vor târî în lungul galeriilor.” Cât despre copii, fură luaţi de lesă de către un gigant armat cu plăci de fier unite între ele prin inele.

— Plecarea e iminentă, îi murmură el fetei. Încă puţină răbdare şi vom fi în siguranţă!

În clipa când pronunţa aceste cuvinte, o greutate enormă îl ţintui de sol. O auzi pe Sirce urlând chiar lângă el, dar deja o mână de fier îi strângea ceafa.

— Ei, chicoti o voce graseiată, vezi bine că zărisem ceva! Îl gâtui?

— Nu! comandă un alt glas. Priveşte-i zalele! E gunoier, nu trebuie să moară prea repede!

Cu braţele sucite la spate şi pumnii traşi la înălţimea omoplaţilor, David fu coborât în piaţa satului. Înainte să aibă timp de a-şi veni în fire, fu legat de un felinar. Veniţi din toate părţile, zeci de pumni i se năpustiră spre faţă, burtă, organe genitale. După câteva minute de asemenea tratament, arcadele îi plesniră, urmate îndeaproape de buze. Un ordin incomprehensibil moderă în fine ardoarea atacanţilor şi ploaia de lovituri încetă. Sângele îi inunda ochii şi gura. Printr-o ceaţă roşie o zări pe Sirce târâtă în interiorul unei case. Apoi vocea tinerei se înălţă, vibrând de frică şi umilinţă. O auzi ţipând „Nu! Nu!” de mai multe ori, înainte de a se stinge în horcăieli sub strânsoarea unui căluş improvizat. Uşa locuinţei se deschise şi unul dintre

bărbaţi apăru. Flutura rochia albastră sfâşiată, în sus şi-n jos, ca pe o flamură. Atunci hoţii de fier intrară în casă, unul câte unul, cu mâna la cingătoare. David numără cinci, zece, cincisprezece. Apoi plecă ochii.

Imediat după aceea, îl înconjurară adolescenţii. Ţineau torţe pârâinde ce răspândeau un miros îngrozitor de răşină. Dansând în jurul stâlpului, începură să-şi plimbe făcliile pe cămaşa de zale a prizonierului. La început, David nu simţi nimic, apoi metalul deveni treptat tot mai fierbinte, ca o cratiţă goală uitată pe foc, strângându-i pieptul într-o cătuşă de flăcări.

— Câţi dintr-ai noştri ai ucis? i se urla în urechi. Câţi? Zi, ticălos murdar de gunoier!

Veşmântul de oţel îi comprima coastele, pârlind stofa hainelor. Se gândi că, odată consumat stratul subţire de bumbac, inelele înroşite i se vor lipi sfârâind pe carnea goală, tatuându-l cu o mulţime de cruciuliţe înnegrite. Pierzându-şi orice control, începu să implore, provocând râsetele sălbatice ale dansatorilor. Ar fi vrut să se târască afară din platoşa de suferinţă ce-i rodea coastele, să scape din acest cuptor pe care el însuşi şi-l înnodase de umeri cu câteva ceasuri mai înainte.

— Ajunge! comandă unul pe care nu-l vedea. Trebuie să mai dureze!

Torţele se îndepărtară şi conţinutul unei găleţi de apă i se revărsă pe piept cu un şuierat de vapori. Îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, puţin mai târziu, era încă legat de felinar. Mameloanele cu arsuri de gradul trei îi pricinuiau suferinţe atroce; respira mărunt, evitând la maximum să-şi întindă pectoralii acoperiţi de

băşici. Cruste de sânge uscat îi lipiseră pleoapele şi avu destul de furcă până să deschidă ochii.

Sirce era aşezată pe marginea trotuarului, complet goală, cu picioarele în rigolă şi chipul rătăcit. Trupul îi era brăzdat de tăieturi; sânii şi interiorul coapselor, marmorate de hematoame. În jurul lor prăpădul continua. Fuseseră aduse alte sănii, alţi saci. „Când n-o să mai rămână niciun gram de fier în unitate or să ne omoare”, gândi amar David.

Se lăsă să cadă într-o toropeală nesănătoasă întretăiată de imagini sângeroase. După un timp imposibil de apreciat, cel ce părea să fie şeful re-apăru, urmat de doi borfaşi tineri remorcând diferitele elemente ale unei curioase armuri din lemn.

— Am un cadou pentru tine! rânji omul. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre lemnul pirofor? Nu, evident. Tu cunoşti metalul, plasticul, cauciucul. Lemnul era tocmai bun pentru noi, barbarii, degeneraţii! O să-ţi dăm o mică lecţie despre cum stau lucrurile.

Pocni din degete. De îndată, doi paznici se repeziră să-l dezlege pe David şi să-i smulgă hainele. În câteva secunde, fu gol puşcă. Umflături roşiatice îi striau pieptul, alungindu-se între coaste ca diferitele raze ale unei pânze de păianjen. Oricum, n-avu timp să întârzie asupra stării sale fizice, căci torţionarii se apucară de îndată să-l ferece în interiorul a ceea ce părea o cuirasă cioplită într-un lemn extraordinar de dur şi totuşi umed. Şuruburi grosolane fură fixate la încheieturi, sigilând cele două jumătăţi ale armurii. Apoi un băiat se apropie şi începu să ungă fiecare interstiţiu

cu un fel de clei gros, care se întărea în câteva secunde.

— Nu există nicio cale să te descotoroseşti de asta! chicoti şeful. E un clei vegetal care rezistă la orice. Când terminăm, ai să fii una cu carapacea ta. Vei deveni o broască ţestoasă!

Izbucni într-un râs tunător, în timp ce jefuitorii îşi vedeau de treabă, fixând brasarde şi jambiere, cu gesturi scurte şi precise. Foarte curând, David înţelese că echipamentul de scufundare cu care era acoperit cântărea enorm şi că va avea mari greutăţi în a se ridica. Materia lemnoasă, prost geluită, îi zgâria umerii şi şalele în aşa măsură încât avea impresia că se găseşte închis într-un înveliş de scoarţă. Sensul acestei ceremonii îi scăpa.

Când fu împopoţonat de sus şi până jos, cel ce comanda expediţia se aplecă spre el, cu buzele răsfrânte de ură.

— Cum ţi-am zis, armura asta a fost cioplită dintr-un bloc de lemn pirofor, un lemn ale cărui fibre sunt saturate de o materie inflamabilă în contact cu aerul, de cum începe coaja să se usuce, iar umiditatea nu mai e îndeajuns de ridicată. Un fel de rug cu efect întârziat, dacă preferi.

David tresări.

— Va trebui să te stropeşti ceas de ceas, reluă omul, altfel armura o să se usuce. Pentru început, vei simţi o vagă mâncărime pe tot trupul, apoi încălzirea. În fine, cuirasa o să se aprindă, frigându-te ca pe un pui uitat în cuptor! În felul ăsta ne pedepsim noi criminalii, folosindu-ne de materia asta obţinută prin grefe, altoiuri şi injecţii cu fosfor. Părinţii noştri deveniseră meşteri în arta folosirii lemnului în toate scopurile!

Se ridică, făcu un gest. Un adolescent se apropie şi puse pe sol o găleată de metal plină cu apă. David încercă să se aşeze, dar greutatea platoşei îl ţinea ţintuit la pământ. Gesticulaţia sa neputincioasă stârni râsetele adunării.

— Adu-ţi aminte! strigă şeful îndepărtându-se. CEAS DE CEAS!

Piaţa se golea. Curând nu mai rămaseră în centrul satului decât David, Sirce, găleata şi un uriaş cu barbă roşcată care-şi ascuţea lama cuţitului pe muchea unei pietre de caldarâm. Surprinzând privirea lui David, încruntă sprâncenele.

— Rămân să te văd prăjindu-te! explică el cu glas surd. După aia o să-i tai beregata micii tale amice. Sau înainte, cum mi-o fi cheful.

David o căută din ochi pe Sirce. Fata continua să zacă în prostraţie pe marginea trotuarului, cu trăsăturile moarte şi falca atârnând. Un moment, sperase că-l va putea ajuta, apucând recipientul şi stropindu-l la intervale regulate, aşteptând să găsească o soluţie de a desface armura de lemn, dar atitudinea ei îi lăsa puţine speranţe. Părea în stare profundă de şoc, total ruptă de realitate. Fu iarăşi cuprins de vechile sale îndoieli: Sirce era un robot şi hoţii de fier, brutalizând-o, provocaseră în ea o defecţiune iremediabilă… Îşi alungă imediat din minte acest gând. Sirce era umană, i-o dovedise de nenumărate ori.

Ultimii tâlhari se făcură nevăzuţi în tunel, târându-şi curioasele căruţe pe schiuri.

Timp de mai multe minute, David ascultă descreşterea hârâitului săniilor încărcate cu metale de recuperare, apoi liniştea se instală din nou, netulburată decât de murmurul ventilatoarelor

jucându-se în frunzişul copacilor, şi zgomotul metalic al lamei uriaşului roşcovan zgâriind piatra. Încercă din nou să se mişte, julindu-şi pielea de marginile prost pilite ale cuirasei. I se păru că lemnul era deja mai puţin umed şi că înţepături i se năşteau la subsuori.

În ciuda cloncăniturilor roşcatului, îşi încordă muşchii şi reuşi să se salte într-un cot. Dădea senzaţia unei fosile chinuindu-se să se degajeze din blocul de calcar ce-o încorpora. Găleata, la patru metri distanţă, părea tot atât de inaccesibilă ca şi orizontul unui decor în *trompe-l'oeil*. O altă sforţare îi permise să se aşeze. Îi era cald. Anormal de cald, fără a-şi putea da seama dacă această creştere a temperaturii provenea de la eforturile lui sau din uscarea armurii. Scafandrul de lemn îl imobiliza cu mai multă siguranţă decât un lanţ cu ghiulea. Îi trebuiau ore-ntregi ca să apuce toarta recipientului salvator, şi nu dispunea decât de un interval ridicol de scurt.

— Repede faci progrese! mormăi paznicul, vizibil nemulţumit. Da' găleata asta-i chiar prea aproape de tine, mă-ntreb dacă să n-o dau mai încolo cu câţiva metri!

Văzând groaza zugrăvindu-se pe trăsăturile tânărului, izbucni într-un râs gros.

— Sau atuncea i-aş putea face o găurică, şi-o să trebuiască s-o-nhaţi înainte să fie goală de tot!

Dar nu-şi puse ameninţarea în aplicare. Potrivindu-şi pumnalul în teacă, se apropie de Sirce şi o apucă de păr. Fata se strâmbă fără să scoată o vorbă.

— Arată-mi un pic ce ştii să faci mormăi el, coborându-şi pantalonii până la jumătatea

coapselor.

Imobilizase încheieturile mâinilor Sircei într-una din labele sale enorme, iar cu cealaltă îi îndepărta genunchii.

David întoarse capul şi strânse din dinţi, concentrându-se asupra ţelului său. Acum sudoarea îl inunda din cap până-n picioare, reînviindu-i durerile. Dar poate că această umiditate corporală avea să încetinească uscarea armurii?

Pradă unei revelaţii, îşi crispă muşchii abdominali încercând zadarnic să urineze. În spatele lui, uriaşul roşcat scotea zgomote de forjă. David se aruncă înainte, avansând cu cincizeci de centimetri. Toate articulaţiile îl dureau şi mâncărimi înfiorătoare îi străbăteau şalele. Cu groază, descoperi că aureolele ce umezeau platoşa se micşorau ameninţător şi că lemnul lua o înfăţişare albicioasă, uscată şi aspră. Fu pe punctul să cedeze în faţa panicii, să urle, să implore. Umbra gigantului îl acoperi.

— Curând o s-apară flăcăruia, observă hoţul de fier trăgându-şi pantalonii. Un focuşor bunuţ, pâlpâind straşnic. Am văzut nu puţine execuţii: cu lemnul ăsta, avantajul e că nu sfârşeşti niciodată carbonizat ci prăjit la fix! Mie mi se pare o consolare, ţie nu?

David nu răspunse, zgâriind solul pentru a se târî din zece-n zece centimetri, opintindu-se în interstiţiile caldarâmului, cu degetele însângerate. Arsuri îi fulgerau pielea, de parcă i-ar fi fost învăluită într-o cataplasmă gigantică. Furnicături insuportabile îi biciuiau pieptul şi pântecele. Încreţi nările, adulmecând aerul. Un miros de pulbere se înălţa din armură. Pulbere şi sulf. Un iz de pânză uitată sub fierul de călcat, care începe să se pă-

lească uşor.

Închise ochii. Acesta era sfârşitul – în câteva minute, fibrele aveau să-nceapă să pocnească în chip ameninţător, scânteile vor parcurge suprafaţa cuirasei, flăcărui lăsând ici şi colo pete de funingine; apoi primele flăcări vor străpunge lemnul ca nişte licurici, precedând aprinderea doar cu câteva secunde abia…

— O partidă?

Vocea nazală a tenismanului îl smulse brusc din letargie. Androidul sosise în piaţă, agitându-şi convulsiv racheta. David remarcă faptul că mâna stângă i se afunda frenetic în buzunar pentru a ieşi din nou goală. Rezerva de mingi se epuizase.

— O partidă?

Roşcovanul îşi scosese pumnalul, crezând că are de-a face cu un supravieţuitor. Cu un urlet de furie, se repezi la noul sosit, cu cuţitul ridicat. Profitând de acest scurt moment de diversiune, Sirce înşfăcă găleata şi-i răsturnă conţinutul peste prietenul ei. Cu un oftat de uşurare David înţelese că jucase comedia traumatismului pentru a-l induce în eroare pe gardian. Imediat, senzaţia de arsură ce-i devora carnea scăzu, şi se lăsă să cadă la pământ cu braţele rupte de efort.

O luptă confuză se desfăşura în centrul pieţei. Hoţul de fier, după ce-şi implântase lama de mai multe ori în trupul androidului, îl apucase pe acesta între braţe, şi, strângându-l la piept, încerca să-l sufoce sau să-i frângă şalele. Deodată, un trosnet metalic răsună şi picioarele tenismanului încetară să se mai agite. Totodată, zâmbetul de victorie al gigantului nu dură prea mult, căci, animată de un ultim impuls electric, racheta de competiţie îi izbi

tâmpla cu o violenţă nemaivăzută, într-un rever mortal, făcând să ţâşnească aşchii de os şi materie cervicală. Om şi maşină se rostogoliră pe caldarâm, în continuare înlănţuiţi, ca nişte luptători pe care trăsnetul i-a doborât în plină înfruntare.

Sirce îşi trecu mâna peste faţă şi încercă să surâdă.

— Ne-a salvat cu mizã dublă, şopti ea cu o voce deloc sigură pe sine. Va trebui să cotizăm pentru o medalie.

Gluma suna cumplit de fals dar David nu se putu împiedica să nu fie scuturat de un râs nervos frizând isteria. Rămaseră un lung moment faţă în faţă, apoi fata îl luă de subsuori şi începu să-l ridice; treabă deosebit de grea, dar, după un sfert de oră, David reuşi să se ţină pe picioare, rezemat de cel mai apropiat zid. Fără să piardă vremea recăpătându-şi suflul, Sirce alergă să umple găleata.

— Va trebui s-o avem tot timpul la-ndemână, gâfâi ea, cel puţin câtă vreme nu vom fi reuşit să tăiem nenorocita asta de cochilie!

— N-o să ne fie uşor, observă David cu o mutră dezgustată. O apăsare ceva mai puternică a lamei, şi-o să fiu tăiat şi eu cu ea!

Sirce ridică din umeri.

— În orice caz, n-avem timp să ne ocupăm de asta acum. Trebuie să fugim cât mai repede.

— Dar de ce? Hoţii de fier nu se mai întorc, şi…

— Nu de asta-i vorba. Toţi locuitorii unităţii sunt morţi, fără excepţie. Ordinatorul de etaj va trage concluzia că a avut loc o epidemie, înţelegi? Vechea programare e încă în vigoare, nu s-a schimbat nimic din epoca războaielor bacteriologice! Foarte repede detectoarele de palpitaţii cardiace vor constata că

100% din ritmurile înregistrate s-au stins brusc. În memoria creierelor electronice aceasta nu poate însemna decât un lucru: epidemie galopantă. Fişele perforate vor scuipa imediat răspunsul corespunzător: dezinfecţia generală…

— Dar…

— Ştii ce implică dezinfectarea totală a unei celule contaminate? O ploaie de acid, pentru a dezintegra cadavrele şi obiectele, întreg terenul măturat cu aruncătorul de flăcări de către roboţii serviciului de profilaxie. Timp de două luni, o stropire permanentă cu dezinfectante şi detergenţi. După care ordinatorul central va decreta unitatea din nou locuibilă, se vor transplanta locuitorii de la un etaj supraîncărcat sau, pur şi simplu, va fi lăsată nepopulată, din lipsă de coeziune între diferitele servicii de populare… Cum vrei să rezistăm la toate astea?

— Nu ştiam, bâigui David. Dar cum să facem? Dacă luăm iar calea furnicarului, riscăm să dăm în orice moment peste hoţii de fier… Şi-apoi, nu m-aş putea deplasa cât timp sunt prizonierul acestei carapace!

Sirce dădu capul pe spate. David observă că examina plafonul.

— Mă tem de ploaia de acid, explică ea, surprinzându-i privirea. Nu ştiu după câte ore se declanşează procesul. În alte locuri se foloseşte o spumă dizolvantă care inundă întreg peisajul, la fel ca zăpada, şi digeră tot ceea ce acoperă…

David se agită, stânjenit.

— Nu e decât o soluţie, observă tânăra, locatarii acestei unităţi erau privilegiaţi, bucurându-se de puterea liberei-circulaţii, deci accesul la ascensor

nu e protejat. Trebuie să ne ascundem acolo înainte de a se bloca uşile, ceea ce se va întâmpla la începutul dezinfecţiei.

— Dar armura? Apa?

— Încercăm să facem provizii. Repede! În orice caz, ai găsi şi mai puţină apă în furnicar.

Petrecându-şi braţul drept al tânărului peste umeri, îl trase pe drumul spre cabina de transport. David înainta pas cu pas, împingând picioarele unul după altul, atent să nu-şi piardă echilibrul. „Ploaie de acid” – cuvintele îi dansau în creier, trezind ecouri de spaimă.

— Apă, gâfâi el, trebuie să te-ntorci după apă…

Traversară satul, pe toată lungimea. În pofida eforturilor lui David, înaintarea lor lua alura acelor goane de coşmar când cel ce visează se înnămoleşte fără a reuşi să câştige un metru avans faţă de urmăritori. Erau scăldaţi amândoi în sudoare şi nu schimbau o vorbă. Din când în când, Sirce înălţa capul şi arunca o privire temătoare în direcţia plafonului. Ca un semn neliniştitor, ventilatoarele încetaseră să se rotească. Armura părea să cântărească din ce în ce mai greu pe umerii tânărului; avea curioasa senzaţie de a fi închis în cavitatea unui dulap gigantic. Jambierele, nearticulate, îi paralizau genunchii, constrângându-l la un mers de marionetă. Ar fi vrut să se grăbească, să strângă cadenţa, dar teama de un pas greşit îl împiedica să accelereze. Dacă se răsturna, Sircei i-ar fi luat un sfert de oră ca să-l ridice şi nu-şi mai puteau permite asemenea răgazuri.

Ieşiră din sat pe un drum în pantă blândă, mărginit cu pietre albe. Un mare număr de cadavre ocupau şoseaua. Bărbaţi şi femei care, în panică,

încercaseră să ajungă la ascensor pentru a scăpa de tâlhari. Săgeţile garnisite cu pene roşii îi nimeriseră în plină goană, aruncându-i pe pavaj, răsuciţi în poziţii groteşti.

— Ajungem! icni Sirce cu o voce aproape neauzită.

Aşa era. Uşa cu hublou a elevatorului desena un dreptunghi galben-aprins pe peretele de beton. David nu avu puterea să răspundă şi se mulţumi să bată din pleoape. Le mai trebuiră încă douăzeci de minute pentru a atinge peretele şi a apăsa butonul de deschidere. Uşa fâsâi culisând, dezvăluind interiorul cabinei. Era un cub destul de spaţios, de vreo cincisprezece metri pătraţi, echipat pentru călătorii la mare distanţă. Fotolii din piele fuseseră dispuse în semicerc împrejurul unei măsuţe.

David se lăsă pe unul dintre ele în timp ce uşa se închidea la loc. Sirce rămase în picioare, cu fruntea rezemată de hublou. Trupul ei gol lucea de transpiraţie.

— Asta e! făcu ea. Plouă…

Avea dreptate. Picături mari şi galbene mitraliau acoperişurile caselor, copacii şi trupurile căzute. Ploaia se prăvălea într-un concert de ţârâituri amintind de muşcătura unui fier înroşit în foc. Stofele se dizolvau, cărnurile se înălţau în băşici palide înainte de a se desface. Ţiglele şi tencuiala zidurilor clocoteau fluierând. Fata se întoarse. Mari cearcăne de oboseală îi subliniau ochii. Se sili să surâdă şi începu inventarul ascensorului. Un dulap cu geam se vădi a fi un duş a cărui apă vehicula un dezinfectant puternic, sertare dispuse ici şi colo conţineau băuturi alcoolice, ţigări, ca şi o cantitate impresionantă de sendvişuri congelate. Mai erau cărţi şi cuşete pliante, un proiector şi un teanc de

filme înregistrate pe pistă magnetică. Te puteai crede, transportat în această cabină de lux, pe vreo navă de croazieră.

— Ţin la confortul lor! observă David ironic.

— Ştii, nimeni nu cunoaşte cu adevărat înălţimea oraşului! Se vorbeşte că anumite etaje sunt atât de depărtate încât îţi trebuie uneori două sau trei ore pentru a le atinge. Nu cred c-aveau poftă să rămână în picioare pe timpul călătoriei.

Sirce se lăsă să cadă pe un scaun.

— Cât aşteptăm, problema umidităţii tale e rezolvată, suspină ea arătând duşul. Până la un anumit punct, cel puţin. Cabina pesemne e echipată cu un rezervor căruia i se face plinul la fiecare escală.

— Cât timp putem rezista?

— Nu ştiu, cam vreo patru zile. Cinci sau şase dacă ne fixăm raţii, dar rezervorul s-ar goli până atunci şi, dacă nu se reumple automat, ai să te găseşti într-o poziţie delicată…

Tăcu şi merse spre hublou. Un abur caustic masca acum peisajul, dar aversa îşi continua opera purificatoare, ştergând ca o gumă formele, una câte una. Curând, din celula rezidenţială nu mai rămăsese decât o suprafaţă de beton aridă şi goală.

— Va trebui să luăm o hotărâre, zise fata privindu-l pe David în ochi. Să coborâm un etaj sau două, să facem ceva, doar nu putem rămâne aici mai mult de o săptămână.

David îşi încleştă degetele pe braţele fotoliului.

— De-ndată ce se va pune în mişcare ascensorul, implantul meu va fi activat, spuse el pe un ton surd. O ştii bine. Indiferent că urc sau cobor, efectul va fi acelaşi: paralizia, tetanosul, moartea… N-am să pot!

— Va trebui să alegem, replică dur Sirce, căci dacă rămânem la nivelul ăsta o să murim de foame într-un timp destul de scurt.

Capitolul VII

De trei zile David trăia încastrat în cabina duşului, nedormind decât cu un ochi. De îndată ce înţepăturile anunţând inflamarea începeau să-i devoreze subsuorile şi pântecul, întindea mâna spre robinet, deschidea apa şi lăsa să-i plouă peste cuirasă vreo duzină de litri puţind a dezinfectant. Această treabă odată îndeplinită, recădea în toropeală. Climatul din interiorul ascensorului se degradase, Sirce practic nemaiadresându-i niciun cuvânt, considerându-i încăpăţânarea ridicolă. Afară, o aversă de alcool îi urmase ploii de acid, iar din sat şi locuitorii săi nu mai rămăsese nimic, nimic altceva decât un morman de praf cenuşiu.

„Curând, aruncătoarele de flăcări vor încheia purificarea unităţii”, spusese tânăra femeie, „iar căldura o să devină insuportabilă. O să ne prăjim de vii!”

Ştia că fata avea dreptate, şi de altfel proviziile se epuizau rapid. Totuşi, doar la gândul de a fi nevoit să apese butonul de coborâre, David se simţea acoperit de o sudoare îngheţată. Nu-şi făcea nicio iluzie, de îndată ce implantul va fi înregistrat diferenţa de nivel, undele electrice aveau să-i sfredelească măduva spinării, făcându-l să sufere vătămări ireparabile. Toţi cei ce încercaseră să încalce interdicţia de schimbare a etajului îşi sfârşiseră viaţa într-un scaun rulant. Şi încă astea reprezentau cazurile cele mai optimiste, era mai

bine să nu pomenească despre fugarii descoperiţi în fundul lifturilor, contorsionaţi de spasme, cu dinţii zdrobiţi sub atacul cumplitului trismus tetanic, cambraţi într-un arc de cerc perfect, neatingând podeaua decât cu capul şi călcâiele. Majoritatea mureau, cu coloana vertebrală ruptă de tăria convulsiilor.

Se întrebau dacă n-ar fi făcut mai bine să reintre în furnicar, mărturisindu-şi totodată că soluţia devenea inacceptabilă din cauza armurii a cărei greutate şi rigiditate interziceau orice înaintare pe teren dificil. Sirce pretindea că în caz de coborâre, reacţia implantului va fi mai puţin violentă, batimetrul incorporat reacţionând mai lent decât în cursul unei înălţări, dar David nu era câtuşi de puţin convins. Chiar admiţând că ar reuşi să supravieţuiască voiajului, asta nu rezolva toate problemele. Unde avea să-i lase cabina? În ce unitate? Era foarte posibil să fie întemniţaţi imediat ce treceau pragul ascensorului. La anumite etaje, fobia microbilor rămăsese deosebit de vie şi toţi străinii erau consideraţi din principiu vectori de epidemie.

Câteodată, noaptea, se gândea la Waldo, la şantierul de recuperare. Toate acestea îi păreau azi atât de îndepărtate! Ca un vis proaspăt în clipa deş-teptării, şi care se şterge pe măsură ce trec orele. Ce treabă avea el cu Sirce? În ce complot era amestecată? Avea vreo legătură cu hoţii de fier? Întrebările se încrucişau, alimentate de febră şi angoasă, antrenând după ele insomniile.

„Cu cât aştepţi mai mult, cu atât ţi se degradează condiţia fizică”, observase tânăra. „Oboseala va face şocul şi mai greu de suportat. Crede-mă, trebuie să

ne asumăm orice risc, fără întârziere!”

Dar nu reuşea să se hotărască.

A cincea zi, duşul încetă să mai funcţioneze, rezolvând problema în locul lui. Din acest moment trebuia să găsească apă cât mai repede posibil. Sirce îl ajută să se extragă din nişa destinată abluţiunilor profilactice şi-l culcă pe jos.

— Într-o oarecare măsură, armura te va proteja, explică ea. Formează un fel de corset care o să-ţi blocheze convulsiile. Încătuşat cum eşti, n-ai să te poţi cambra. Nu întâmpini deci niciun risc de a-ţi frânge şalele.

Îi strecură între dinţi o bucată de burete smuls din căptuşeala unui fotoliu, imobilizându-i astfel mandibula. Când totul fu gata, înaintă spre pupitrul de activare şi se cufundă în contemplarea butoanelor. Era momentul crucial. Cifrele gravate în metal nu însemnau nimic pentru ea. Cine locuia la etajul treizeci şi opt? La al treizeci şi şaptelea? La…? Prieteni? Duşmani?

În orice caz, n-avea de ales, călătoria trebuia să fie scurtă dacă voia ca David să supravieţuiască încercării.

Hotărî să coboare un nivel, ceea ce abia dacă reprezenta mai mult de un sfert de oră de transport. Se întoarse, schiţă un mic gest de încurajare şi apăsă o tastă.

Imediat, David fu străbătut de un junghi formidabil. Parcă un ac de foc l-ar fi străpuns de la şale în ombilic, înălţându-l la rangul de fluture fixat pe o plăcuţă de plută. Descărcări electrice îi contractau muşchii într-un ritm din ce în ce mai rapid şi avu convingerea că tendoanele îi vor ceda unul după altul. Fără menghina armurii, s-ar fi

răsucit ca un posedat. Deja convulsiile îi blocau cutia toracică, tăindu-i respiraţia. Se sufoca.

Ascultând de o mecanică invizibilă, maxilarele i se deschideau, se închideau, tot mai repede, zdrobind tamponul de cauciuc spongios. O mână titanică îi trăgea capul pe spate, pliindu-i ceafa după un unghi aberant. Avu impresia că vertebrele îi vor ceda, împrăştiindu-se precum perlele unui colier căruia i s-a rupt firul. Urlă. Aplecată deasupra lui, Sirce mişca buzele, dar nu-i putea înţelege cuvintele. Durerea sporea din minut în minut, explodând la fiecare constricţie. Se gândi că, în prezent, totaliza fără îndoială un număr impresionant de întinderi şi rupturi musculare, apoi suferinţa se estompă şi David se prăbuşi într-o gaură neagră, vastă precum cosmosul.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, tânăra femeie încerca să-l urce pe platoul unui mini-transportor cu şenile. Era întuneric. Ridicându-se într-un cot, văzu cabina ascensorului strălucind într-o lumină galbenă discordantă la vreo zece metri de el. Era întins pe un trotuar de beton, cu spatele rezemat de trenul şenilat al vehiculului de ridicare. Sirce gâfâia, cu părul lipit de frunte şi obraji, transpirată.

— Am reuşit? îngăimă el, nevenindu-i să creadă.

Fata îi puse un deget pe buze.

— Da, dar nu vorbi aşa tare! Aici e noapte. Nu ştiu unde suntem, am să-ncerc să găsesc o ascunzătoare unde să aşteptăm zorile.

De bine, de rău, reuşi să se instaleze în partea din faţă a tractorului electric. Trupul nu-i mai era decât o masă dureroasă şi amorfă, o pastă cauciucată extinsă căreia nu-i mai percepea limitele. Sirce manevra maşina cu îndemânare, fofilându-se prin

mijlocul umbrelor chinezeşti desenate de un nemaivăzut amestec de conducte de canalizare. La fiecare intersecţie, câte o veioză albastră arunca o pată oscilantă, abia luminând perspectiva ţevilor ruginite şi a vanelor gigantice.

— Ce-i asta? se nelinişti David căutând privirea prieteniei lui.

— Un sistem de irigaţii, probabil. Cred că ne aflăm într-o unitate de producţie alimentară. Una dintre cele douăzeci de celule care hrănesc în permanenţă oraşul.

Pătrunseră în tunel, zigzagând printre pereţii oxidaţi ai conductelor.

După vreo zece minute, o bifurcaţie îi conduse în direcţia unei parcări jalonate de cazane metalice dispuse la intervale regulate. În fiecare recipient înmugurea câte o masă molatecă şi amestecată cu sânge, evocând imaginea unui tubercul de carne crudă.

— Carne artificială, spuse fata, protoplasme de sinteză. Se ia o celulă de vită şi e forţată să se reproducă prin proliferare accelerată. Cu zece centimetri pătraţi de carne iniţială, se poate hrăni astfel un popor întreg.

Un miros fad răzbătea din cazane. David se aplecă, examinând gogoaşa informă şi palpitândă. I se păru ca vede celulele scindându-se cu toată viteza, multiplicându-se, mişunând, amestecându-se unele cu altele fără niciun ţel precis, fără arhitectură, şi se simţi cuprins de o greaţă vagă.

— În teorie, procedeul permite să se învingă definitiv orice foamete, reluă Sirce cu glas scăzut. Ajung câteva eşantioane de ţesut animal conservate prin congelare pentru a alimenta un oraş întreg,

timp de secole. În practică, lucrurile se-arată mai puţin roze, căci cu cât proliferează mai mult celulele, cu-atât îşi pierd din puterea nutritivă. Se pot obţine astfel biftecuri de trei, patru sute de kilograme, dar aportul lor caloric e apropiat de zero, ceea ce echivalează cu a fabrica apă chioară. În general, se stopează creşterea vlăstarului la o sută cincizeci de kilograme, dar anumiţi producători trişează pentru a câştiga bani, şi lansează pe piaţă carne anemiată. A trebuit să se instaureze controale severe.

Tăcu şi apăsă pe accelerator.

Întâlniră doi roboţi care circulau între cuve, dar aceştia nu le dădură nicio atenţie. După o jumătate de oră de mers, Sirce zări un mic hangar, vizibil dezafectat, şi angajă tractorul într-acolo. Era un cub de tablă ruginită cu pereţii turtiţi. Câteva grinzi cedaseră, provocând o prăbuşire parţială a acoperişului. Un robinet picura într-un colţ. Tânăra sfârşi prin a descoperi un bidon vechi, cu ajutorul căruia putu umezi cuirasa lui David, care se usca periculos.

— De mâine, va trebui să găsim scule, murmură ea, lăsându-se să cadă pe pardoseală; şi să terminăm cu carapacea asta…

— Nu erau paznici la ieşirea din lift, remarcă David.

— Normal, era o cabină de privilegiaţi, folosită în mod curent de membrii unei caste bucurându-se de dreptul de liberă trecere. Nu se supraveghează niciodată ascensoarele de tipul ăsta.

Se ghemui, cu genunchii la gură şi capul între braţe.

— Trezeşte-mă peste o oră! ordonă ea. O să mă

duc să fur carne şi hidroponice. Nu ştiu cât timp va trebui să rămânem ascunşi.

David încercă să se mişte pentru a găsi o poziţie mai comodă, renunţă repede şi-şi îndreptă privirea spre exterior printr-o ruptură a tablei. Noaptea artificială nu-i permitea să-şi formeze o idee justă despre dimensiunile unităţii. Un ciorchine de puncte luminoase păreau să indice prezenţa unui oraş la oarecare distanţă, dar nu se distingea nicio clădire, doar o aglomerare de mase întunecate.

Închise ochii. Durerea îi furnica prin tot corpul, desfăşurându-se în valuri regulate. Nu îndrăznea să se mişte, de teamă să nu descopere că nu-şi mai controla membrele şi că articulaţiile îi săriseră de la locul lor.

Puţin mai târziu, Sirce se pierdu în întuneric, înarmată doar cu o bucată tăioasă de metal.

Reapăru după o oră, strângând la piept o bucată enormă de carne flască şi câteva fructe de apă. Mâncară în tăcere. Carnea era neplăcut fezandată şi probabil plină de putrescină, boabele erau fade şi moi.

— Ceva nu merge aici! constată Sirce. Fie instalaţiile sunt defectuoase, fie tehnicienii incapabili, dar aceste produse sunt total improprii pentru consumaţie.

Ca şi în alte nopţi, David nu dormi decât pe jumătate, cu bidonul de apă la îndemână, stropindu-se de îndată ce încălzirea armurii devenea insuportabilă, furând când şi când câte o fărâmă de somn.

Văzu zorii ivindu-se odată cu haloul albăstrui al primei coroane de proiectoare, dar trebui să mai

aştepte puţin înainte de a putea distinge limitele unităţii. Era o celulă gigantică, lungă de aproape un kilometru, înaltă de mai multe sute de metri. Plafonul fusese pictat cu albastru, la fel ca şi cei patru pereţi, şi nori mari stilizaţi se etalau la „orizont”, dându-i acestui peisaj industrial o prospeţime factice. În mijloc se înălţa un oraş cu building-urile şi turnurile sale de sticlă. Spuma verde a unui parc îl înconjura pe toate părţile, izolându-l de jungla ţevilor şi rezervoarelor ce ţeseau la nivelul solului un labirint cu arome de abator.

Când Sirce se trezi, proiectoarele anunţau amiaza, şi totuşi – curios – oraşul nu dădea niciun semn de activitate. Câţiva rari muncitori hoinăreau printre şirurile de cazane, cu mâinile înfundate în buzunarele combinezoanelor, fără nicio treabă. Îi atrase atenţia prietenei sale, care încruntă de îndată sprâncenele.

— Se întâmplă ceva anormal, observă ea, scrutând împrejurimile. S-ar zice că exploatarea nu mai funcţionează decât în ralanti. Nimeni nu se ocupă de culturile biologice. E ca şi cum producţia ar fi fost stopată.

— S-ar zice că aşteaptă, observă David, un ordin sau o decizie importantă…

Până seara, peisajul nu se modifică deloc. Se formau grupuri, oamenii discutau cu gesturi ample, apoi se despărţeau cu un aer sumbru.

— O grevă? întrebă David, care-şi amintea că citise cuvântul într-un roman vechi.

Sirce ridică din umeri.

— Imposibil; roboţii din serviciul de ordine n-ar permite-o!

A doua zi se derulă după un scenariu întru totul asemănător. Spre seară, oricum, un val de panică păru să se reverse asupra oraşului. O gloata hirsută începu să mişune de-a lungul foburgurilor, răspândindu-se în tentacule clocotinde de pe o stradă pe alta. Distanţa înăbuşind strigătele, această fugă masivă părea să se desfăşoare într-o linişte ireală, ca proiectată cu încetinitorul.

Sirce schiţă o strâmbătură.

— Nu-mi place. S-ar zice că cineva a dat un şut într-un furnicar. Poate că va trebui să fugim. Am să-ncerc să găsesc unelte pentru a termina cu armura asta.

Dispăru pentru mai mult de două ore, lăsându-l pe David pradă fiorilor groazei.

Reveni, aducând un laser de tăiere pe care muncitorii de la întreţinere îl foloseau frecvent pentru lucrările de fierărie, şi o trusă cu scule.

— N-am putut afla nimic, gâfâi ea, debarasându-se de povară, instalaţiile astea sunt practic părăsite. E un exod, nu altceva!

David n-o asculta decât cu o singură ureche, distrat – vederea minusculului tun-laser îi încreţea carnea în frisoane incontrolabile. Ştia că pentru a decupa cuirasa, Sirce trebuia să regleze lungimea razei aproape la milimetru. O simplă eroare de manipulare, un gest greşit, şi dâra de foc avea să-i deschidă pieptul, sfârâind, forfecându-i oasele ca pe nişte tulpini de nalbă. Instantaneu fruntea i se acoperi de sudoare.

Deja tânăra îi trasa pe torace, cu dermatograful, o linie unind baza gâtului cu pubisul. Estimă cu aproximaţie grosimea lemnului şi reglă raza la minimum. Aceasta izbucni într-o flacără albastru-

electric doar cu puţin mai mare decât cea a unei antice brichete cu gaz, dar a cărei putere de penetraţie depăşea tot ce se poate închipui.

David strânse din dinţi, simţindu-se dintr-odată în pielea unei broaşte ţestoase căreia i se va tăia carapacea cu fierăstrăul.

Sirce îi aruncă o privire scurtă.

— Va trebui să uzi lemnul în tot timpul operaţiei, murmură ea, altfel căldura razei o să-l usuce în câteva secunde.

Bărbatul înclină din cap fără să răspundă, incapabil să scoată o vorbă, atât de uscat îi era gâtul.

Sirce i se aplecă peste piept, lipind gura laserului de lemnul negeluit al platoşei. Flacăra rectilinie intră ca-n unt şi David simţi un fel de arsură difuză între clavicule. Mâna tinerei femei se deplasa rapid în jos în timp ce David vărsa conţinutul bidonului într-un ritm regulat asigurând o cotă convenabilă a umidităţii. Scoarţa pârâia, deschizându-se la trecerea fierăstrăului într-o rană cu buze înnegrite.

Când atinse baza cuirasei, Sirce atacă imediat casetele şi jambierele. David nu mai respira decât cu mare greutate, aşteptându-se în fiecare secundă ca lama de foc să-i pătrundă în carne, topind muşchi şi articulaţii la fel de uşor ca pe un boţ de unt.

Când fiecare parte a cătuşei fu complet tăiată în înălţime, Sirce apucă un levier pe care-l strecură într-una din extremităţile tăieturii practicate pe torsul lui David şi apăsă cu toată greutatea. Cochilia plesni cu o detunătură seacă, împroşcând cu aşchii şalele şi omoplaţii tânărului, ce nu-şi putu stăpâni un urlet.

Fără răgazul de a-şi trage răsuflarea, fata reluă

operaţia pe fiecare membru, şi trupul lui David apăru în sfârşit în aer liber, spuzit cu arsuri şi diverse hematoame. Fu nevoită să-l apuce de umeri pentru a-l târî la adăpost, aureolele de umezeală ce marmorau armura micşorându-se deja primejdios.

Un miros de pucioasă le intră în nări în timp ce o cascadă de trosnete se înălţau din bucăţile despărţite. Avură impresia că temperatura ambiantă creşte cu mai multe grade. Armura se aprinse în sfârşit cu un trosnet enorm, de buştean. O flamă galbenă ţâşni spre plafonul barăcii, degajând o căldură intensă şi lingând tabla hangarului. Sirce şi David se retrăseseră precipitat, ferindu-se de rugul a cărui vâlvătaie le frigea pielea şi le pârlea firele de păr.

Timp de trei minute avură impresia netă că şi-au ales drept domiciliu hornul unui furnal, apoi, la fel de repede pe cât izbucnise, incendiul încetă, înecându-i într-un nor de fum acru şi cleios. Solul şi pereţii fuseseră badijonaţi cu un strat gras de funingine de un negru uniform. Nu mai rămăsese nimic din armura ce se consumase în întregime, iar căldura degajată coşcovise tabla hangarului.

După ce se năpustiră afară, putură constata că sufereau amândoi de arsuri de gradul întâi pe antebraţe, coapse şi umeri. În plus, David prezenta impresionante colonii de băşici acolo unde ţăndările înfipte în carnea sa se aprinseseră uscându-se.

Goi, acoperiţi de răni şi funingine, ofereau o privelişte puţin cuceritoare, aşa că prima grijă a Sircei fu să plece în căutare de apă. Nu întâmpinară nicio greutate în a găsi ceea ce doreau. Baraca rezervată personalului de supraveghere le oferi serviciile cabinelor de duşuri. Odată spălaţi – şi în

ciuda tuturor eforturilor – nu reuşiră să pună mâna pe nimic de îmbrăcat. Dulapuri şi etajere fuseseră golite cu minuţiozitate, nelăsându-le altă alternativă decât să rămână în pielea goală în mijlocul peisajului de ţevărie şi rezervoare.

— Trebuie să ştim ce se petrece, atacă de îndată tânăra femeie. Nu mai putem rămâne multă vreme în ascunzătoare!

— Am impresia clară că e vorba de o răzmeriţă, observă David, care se strâmba la fiecare pas. O fi posibilă vreo revoltă?

Sirce îşi ţuguie buzele.

— Nu cred.

Traversând complexul de producţie părăsit, atinseră primele limite ale pădurii artificiale. Situat pe o colină, crângul domina o serie de mari axe rutiere, dintre care fiecare lega oraşul de valva unui ascensor gigantic.

— Cabine de transport industriale, explică Sirce, coborând vocea. Lifturi concepute pentru a purta tone şi tone de alimente perisabile.

Pe moment, drumurile erau încărcate cu o mulţime de maşini individuale încastrate unele-n altele într-un ambuteiaj monstruos. Urletele avertizorilor sonori explodau deasupra acestui câmp de bătălie într-o cacofonie insuportabilă. Abandonându-şi vehiculele, oamenii fugeau ca furnicile, târând în urma lor un nemaivăzut amestec de bagaje de toate felurile, ce sfârşeau invariabil prin a fi lăsate baltă după câteva sute de metri. Copleşiţi, roboţii de la serviciul de ordine încercau, de bine de rău, să-i organizeze pe fugari în grupuri sau coloane, dar gloata deborda de fiecare parte a drumului, escalada taluzurile, galopând spre cel mai

apropiat ascensor într-o goană haotică şi grotescă.

— Tare mi-e că ne-am băgat într-un bucluc al naibii! observă Sirce. Răspunsul se găseşte, probabil, în oraş.

David se opri.

— Şi dacă e o epidemie?

Avu impresia că prietena sa îi aruncă o ocheadă ironică, aşa că preferă să nu mai insiste. Luând-o printre trunchiuri, se îndreptară spre oraşul deja pe trei sferturi gol.

Ieşiră în sfârşit într-un mic scuar decorat cu jeturi de apă. Panica era atât de mare încât niciunul din cei pe care-i întâlniră nu dădu nici cea mai mică atenţie goliciunii lor. Mormane de pachete desfăcute umpleau străzile periferiilor, vomând haine şi bibelouri, obiecte de primă necesitate şi gadgeturi. Cei rămaşi în urmă străbăteau în slalom acest parcurs accidentat, încercând să nu se împiedice de câte o poşetă sau geantă uitată, iar zgomotul fugii lor se repercuta de-a lungul faţadelor oraşului mort asemenea ultimelor bătăi ale unei inimi ce se stinge.

David fu cuprins de o nelinişte crescândă. Palmele i se umeziră, iar picioarele i se lipeau de trotuar într-o suită ridicolă de paşi supţi. În centrul unei mici pieţe dădură în sfârşit peste un afiş galben, încă şiroind de lipici. „LEGEA PRESEI”, spuneau primele două rânduri. David ridică sprâncenele, semn că nu înţelegea.

Sirce, însă, devenise palidă.

— Legea presei! gâfâi ea cu sufletul la gură. Nici că se putea să nimerim mai prost! Mai bine rămâneam în tovărăşia hoţilor de fier!

Băiatul simţi un frison îngheţat răzuindu-i şira

spinării.

Capitolul VIII

Oraşul se golea, într-o lungă hemoragie de chipuri palide. Pe măsură ce străzile deveneau tot mai tăcute, pieţele tot mai pustii, drumurile de ţară începeau să care o mulţime cu pas împleticit şi febril, în strigăte de spaimă şi mânie.

Henry se aplecă uşor peste balustrada etajului treizeci, măturând întinderea cu o lentă privire circulară. Peste tot acelaşi spectacol. Oraşul îşi excreta locuitorii în toate cele patru puncte cardinale. Mareea umană se oprea la răspântii, înfunda drumurile, se chinuia cot la cot în căldură şi mirosuri acide de sudoare. I se păru că percepe gâfâielile oamenilor încovoiaţi sub povara baloturilor prea încărcate, micile gemete ale femeilor strângându-şi copiii la sânul umed.

La ieşirea din foburguri o duzină de roboţi cromaţi opreau maşinile, smulgând din ele pasagerii, şi le azvârleau în şanţ, transformând totodată împrejurimile oraşului într-un gigantic câmp de epave. Dar la ce-ar fi putut servi un automobil pe drumurile acestea ocupate de mii de pietoni, dacă nu la agravarea extremei confuzii a fugii generale?

Henry oftă, trecându-şi nervos degetele prin peria aspră a părului tuns la nivelul ţestei. Sub picioarele sale, buildingul Coordonării Alimentare era gol, o ştia. Câteva ore mai înainte parcursese în joacă întinderea sălilor pustiite, jungla maşinilor de scris, mute acum, birourile lăsate vraişte, telefoanele pe

care niciun apel nu le mai făcea să sune. Ştia că acelaşi spectacol îl aştepta pe bulevarde: prăvălii deschise, oferindu-şi mărfurile jafului, vandalismelor…

În ajun, pe când urca una din arterele principale, putuse vedea vreo sută de mantouri îmblănite atârnând de crengile copacilor ce mărgineau şoseaua, asemenea unor spânzuraţi. În piaţa Ajutorului Ultim, cineva se distrase răsturnând mii de cutii de vopsea, transformând toate străzile învecinate în cataracte împestriţate. Acum, că roboţii Directoratului deveniseră stăpâni pe situaţie, actele puerile tindeau să se rarefieze. E adevărat că, cu fiecare ceas, capitala afişa tot mai mult aerul unei necropole.

Henry se scutură, şi ochii i se înălţară maşinal spre cer. Era atât de albastru! Nu cumva păsările zburau deja ceva mai jos?

— Nu foloseşte la nimic, ştii doar, murmură Geneviève în spatele lui. Se pare că nu ne dăm seama decât la sfârşit când…

Glasul i-o luă razna, şi rămase înţepenită în centrul terasei, în rochia ei fină de pânză roz care dezvăluia în transparenţă umbra coapselor. Pentru a salva aparenţele, îşi împinse ochelarii mari din ramă de corn pe minusculul vârf al nasului. Henry îşi spuse că, cu coada ei de cal şi saboţeii albi, avea aerul unei şcolăriţe.

Totuşi, era frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Curios cum n-o remarcase decât azi…

Acum femeia se juca nervoasă cu blocul ce-i servea de obicei să ia notiţe în timpul conferinţelor grupului de planificare alimentară.

— Pe ăsta n-o să ai timp să-l consumi! comentă

Henry. Ţi-aduci aminte? Tipul de la aprovizionare te poreclise „Haleşte-hârtie”; nu-nceta să se plângă de cât îi consumi indigourile, creioanele, plicurile…

Se întrerupse, conştient de stupiditatea vorbelor sale.

— Mă tâmpesc! mormăi el întorcându-se. Vorbesc de toate astea ca şi cum ar fi trecut o veşnicie de…

Geneviève înghiţi dureros. Din locul unde stătea, Henry îi putea vedea buzele tremurând.

— Trei zile sunt uneori o veşnicie, şopti ea, aruncând notesul în gol. Şi eu am uneori impresia că totul s-a petrecut într-o altă viaţă.

Înălţă bărbia şi începu să fixeze cerul, cu norii lui mari, pictaţi din trăsături de pensulă neîndemânatice. Henry închise ochii.

Sancţiunea căzuse cu trei zile mai devreme, implacabilă, şi afişele galbene începuseră să înflorească pe ziduri şi faţade: „Legea presei”. De îndată frica se prăvălise asupra oraşului şi primele maşini o luaseră la goană pe şosele, fugind spre orizont cu toată puterea motoarelor. Ambuteiaje gigantice blocaseră căile de acces şi trebuise să se degajeze autostrăzile cu buldozerul, înălţând de o parte şi de alta a drumului ziduri de crom şi tablă mototolită.

— Aerul e mai greu, observă Henry. Sufocant, nu ţi se pare? Ca şi cam cerul ar coborî mai… jos?

Îşi reproşă imediat această figură de stil mai mult decât aproximativă şi mormăi o scuză vagă.

— Pui la îndoială condamnarea? întrebă brusc Geneviève. Vreau să zic: nu-şi dăduse seama comisia de Coordonare că programul său era în asemenea măsură judecat negativ?

Henry ridică din umeri.

— Nu. Recoltele erau proaste, dar era vorba mai ales de probleme tehnice: irigaţie defectuoasă a cărnurilor, ultraviolete insuficiente etc. Niciodată nu ne-am gândit că modul nostru de viaţă ar fi pus în discuţie. Directoratul ne-a decretat civilizaţia prea „moale”, favorizând individualismul şi absenteismul. După părerea lui, se impunea o repunere a problemei…

Tăcu. Treizeci de etaje mai jos, oraşul, cu străzile sale pustii, căpăta alura unei machete sau a unui proiect imobiliar. Chiar de la distanţa aceea, pata galben-sulf a avizului de sancţionare era vizibilă : „Legea presei”.

— Dacă rămânem aici, ne vom apropia de cer, observă Geneviève pe un ton fals uşuratic. Paradisul o să vină la noi fără a trebui să mişcăm nici degetul cel mic!

Imediat după aceea izbucni în suspine. Henry reintră în sala de lucru, trecu în toaletă şi-şi dădu cu apă pe faţă. Era caldă, clocită, şi nu făcu decât să-i agraveze greaţa. Pradă unui impuls neaşteptat, îşi descheie cămaşa, dezgolindu-şi pieptul, şi se examină în oglindă. Dar dioda electroluminiscentă a implantului înfipt deasupra mamelonului drept era tot neagră.

În spatele lui, Geneviève pufni într-un râs isteric.

— Şi dumneata! chicoti ea, în timp ce bărbatul se încheia la loc. Cred că e o reacţie normală. În primele două zile îmi petreceam tot timpul în budă punându-mi şi scoţându-mi sutienul ca să văd dacă…

Rămaseră faţă în faţă. Cu un surâs trist, femeia îşi înlătură reverul rochiei, dezvelindu-şi sânul gol. Deasupra areolei cafenii, implantul îngrozitor de

opac aducea cu un neg sau cu un melanom.

— Ştii, făcu ea fără să se aranjeze la loc, în prima noapte am rămas aşezată în pat aşteptând să se aprindă. Până-n zori. Şi-mi spuneam: „Poate că s-a ars becul, sau e un contact defect, du-te la doctor”. Ridicol, nu-i aşa?

Henry făcu un gest vag.

— Nu, cred că şi eu am făcut la fel. Cred că tot biroul de Coordonare a făcut la fel.

Tânăra se lăsă pe un scaun şi-şi întinse picioarele. Rochia i se căsca în continuare pe sânul dezgolit.

— E ciudat, murmură ea vorbind ca pentru sine. La început am luat hotărâri, ştii, ca de Anul Nou. Îmi repetam: „Ultimele tale trei zile, ultimele tale trei nopţi, o să profiţi, băbuţo! O să faci amor douăşpatru de ore din douăşpatru, ai să-ţi împlineşti toate fantasmele, ai să…” Şi, când colo, azi sunt ca anesteziată. N-am poftă de nimic. O să mor şi nu voi fi făcut nimic cu zilele astea ultime, cu prelungirea asta. Curios, nu?

— Nu tocmai. Ce-am făcut eu mai mult ca dumneata?

— Nici cea mai mică orgie? Nicio boroboaţă?

— Nu.

Femeia slobozi un enorm suspin de uşurare.

— Vrei să mă linişteşti, se alintă ea apropiindu-şi comic pleoapele. Până la urmă, o să mă cred anormală!

Rămaseră un timp nemişcaţi, fără să pronunţe un cuvânt. Un porumbel se aşează pe marginea terasei, şi zgomotul aripilor sale zburlite îi smulse din hipnoză.

— Merg să dau o raită, anunţă Henry, pradă unui impuls neaşteptat. Vii?

— N-am chef să mă mişc, dar cu-atât mai puţin să rămân singură! O.K.

Râseră oarecum forţat şi se îndreptară spre lift. Cabina îi lăsă cu treizeci de etaje mai jos, sub bolta betonată a vechilor parcări. Trei cai aşteptau lângă un saivan improvizat, discordanţi în mijlocul careurilor galbene numerotate.

— Dumneata ai…? cotcodăci Geneviève.

— Da, m-am gândit imediat că maşinile nu vor mai putea circula. I-am furat de la manejul din Colţul de Vest.

Înşeuară animalele ale căror copite cloncăneau pe beton. Geneviève încercă să încalece ca o amazoană dar şaua, neadecvată, nu-i permitea decât un echilibru precar. Cu o ridicare din umeri, îşi suflecă rochia până la şolduri şi puse piciorul în scară, încălecând animalul ca şi cum ar fi purtat pantaloni. Coapsele ei albe se desenau ciudat pe pielea neagră a calului.

— Mergem?

Ieşiră din clădire pentru a se regăsi în piaţa Congreselor. Zgomotul regulat al copitelor potcovite se înălţă, repercutându-şi ecoul din faţadă în faţadă, luându-le-o înainte pe străzile pustii.

— Am senzaţia că visez! hohoti Geneviève trăgând de căpăstru.

Henry înclină capul. Femeia avea dreptate. Mergeau călare, acolo unde cu câteva zile mai-nainte sute de funcţionari ţâşneau din autobuze, umpleau trotuarele, se grăbeau spre birouri. Un afiş galben-sulf îi smulse din visare:

LEGEA PRESEI

Unitatea de producţie alimentară nr. 7 a fost

condamnată...

Făcu o grimasă. Euforia goanei insolite dispăruse.

Lângă el, Geneviève împietrise ca o statuie, cu falca atârnând şi degetele încleştate de hăţuri. Apoi chipul i se convulsionă într-un rictus groaznic şi scutură capul de la dreapta la stânga cu o mimică de negare turbată. Buzele albite i se răsfrânseseră, dezvelindu-i dinţii; saliva îi spumega pe bărbie.

Henry schiţă un gest, dar tânăra fată tresări de parcă i-ar fi aruncat un tăciune. Cu un urlet isteric, lovi cu călcâiele în coastele calului. Animalul se cabră, apoi demară într-un tropăit zgomotos de copite, străbătând în galop strada spre ieşirea din oraş. În câteva secunde ajunse în foburguri şi, sărind peste vehiculele abandonate ca peste tot atâtea obstacole, se repezi în direcţia celui mai apropiat ascensor.

— Geneviève! Ai înnebunit? Vino-napoi!

Henry se ridicase în scări. Degeaba. O văzu desluşit pe secretară abandonându-şi calul şi năpustindu-se în cabina ale cărei uşi se închideau. Prea târziu, nu mai putea face nimic pentru ea. Maşinal, aruncă o privire scurtă la ceas. Peste câteva minute Geneviève n-avea să mai fie în viaţă. Elevatorul va zbura în sus, luând în fiecare secundă tot mai multă viteză, ducând cu el sarcina de naufragiaţi... De expropriaţi. Şi, în mijlocul acestor bărbaţi şi femei înghesuiţi umăr lângă umăr în mirosul de sudoare şi groază, se va găsi cadavrul Genevièvei, frânt în cine ştie ce postură grotescă. Cu şalele fracturate de spasme. Se scuturã. La ce bun s-o mai lungească? Poate că tânăra alesese soluţia cea mai bună. De ce să aştepte, de vreme ce

sfârşitul avea să fie oricum acelaşi?

Cu un oftat, struni calul să se întoarcă. Într-o oră, operaţia de evacuare avea să ia sfârşit, ultimul ascensor se va pune în mişcare, lăsând unitatea de producţie ruptă de lume, fără niciun mijloc de legătură. La fel de izolată ca o insulă. Cabinele n-aveau să mai revină decât peste trei sau patru zile… Când pedeapsa se va fi încheiat. Se înfioră, dintr-odată neliniştit. N-ar fi trebuit să rămână singur.

Ridicând bărbia, examină cerul cu azurul său cojit şi norii falşi. Păsările păreau şi mai jos decât adineauri. Înjură şi-şi îndreptă atenţia spre drum, în speranţa de a descoperi un oarecare companion pentru ultimele clipe de viaţă.

Deodată, în mijlocul unei piaţete, privirea sa se agăţă de un tablou insolit. Un bărbat şi o femeie, complet goi, înfipţi în faţa unui afiş mare galben-sulf. Tânărul purta un implant lombar indicând clar că nu era de la acel etaj, de vreme ce acolo se grefau încuietori electronice la înălţimea inimii. Fata nu prezenta niciun sistem analog, trădându-şi apartenenţa la casta privilegiată a liber-călătorilor. Străini. Fugari, probabil. În acest caz, îşi aleseseră prost locul!

Îi apostrofă voios:

— Hei! S-ar zice că tocmai v-aţi prins că barca de salvare vă e găurită! Numele meu e Henry. Sunt condamnat…

Tânăra se apropie. O găsi foarte frumoasă.

— Eu sunt Sirce, făcu ea cu o voce răguşită, iar el David…

***

— Legea presei e o pedeapsă foarte veche, explică

Henry. A fost concepută pentru a stârpi din faşă orice tentativă de rebeliune, deviaţionism sau lipsă de productivitate. E un paloş suspendat deasupra fiecărei unităţi de fabricaţie. Directoratul ne ameninţă la fiecare scădere a producţiei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sirce punând picior peste picior.

Se aşezaseră, David şi Sirce în continuare goi, pe terasa unei cafenele în plin centru al oraşului-fantomă, şi acest spectacol avea ceva supranatural, nemaivăzut. Henry îşi ţuguie buzele.

— Probabil un virus. Puterea nutritivă a cărnii a scăzut tot mai mult. În unele zile ar fi trebuit să mănânci o sută de kile ca să atingi valoarea calorică a două ouă. Cu toate eforturile noastre, curba nu s-a redresat. Sus au început să ne acuze de sabotaj deliberat, de complot. Lucrurile s-au înrăutăţit, apoi sentinţa s-a prăvălit ca un satâr: legea presei. Ce mai panică!

— Vreau foarte mult să înţeleg! interveni David. În ce constă exact osânda despre care vorbiţi?

Henry se lăsă pe spătar şi arătă cu degetul deasupra capului.

— Vedeţi „cerul”? Plafonul? Ei bine, în cursul celor trei zile care urmează, va coborî în fiecare oră puţin mai jos, până va atinge pământul. O să coboare spre noi, ca o presă, zdrobind casele, instalaţiile, aplatizând pădurile, podurile, tot ce se înalţă deasupra solului. Întreaga unitate se va transforma într-o nicovală. Tavanul e montat pe enorme leviere hidraulice cărora nimic nu le poate stânjeni sau încetini cursul. Această pedeapsă are ceva exemplar, faptul că afectează imaginaţia mulţimilor, terorizează femeile şi copiii. Cei care-au trăit-o o

dată n-au niciun chef s-o mai ia de la capăt. Când vor readuce populaţia oraşului, or s-o abandoneze în mijlocul unei câmpii de moloz cu ordin să reconstruiască totul, s-o ia de la zero – şi credeţi-mă, se va face într-un timp record! Se vor lua la întrecere în materie de zel! În şase luni unitatea va funcţiona cu tot randamentul.

— Şi dumneata?

— Eu? Fac parte din cadrele condamnate. Acţiunea noastră a fost judecată ca fiind moale, suspectă. Vinovată. Cu ocazia evacuării nu ni s-au dezactivat implanturile, ceea ce ne interzice să luăm parte la exod. Trebuie să rămânem aici, s-aşteptăm să ne cadă ceru-n cap. Treaba noastră cum ne descurcăm să rămânem în viaţă.

— E posibil?

— O s-o aflăm foarte curând, de vreme ce suntem toţi trei în aceeaşi barcă. Unitatea e total izolată, ruptă de restul lumii. Îndărătul uşilor de acces în lifturi e vidul cuştilor. Puţuri de kilometri întregi. Cabinele n-or să revină decât odată executată sentinţa.

— Eşti singur? întrebă Sirce.

— Nu, cred că suntem vreo douăzeci de condamnaţi. Toţi responsabili de înalt nivel. Pentru moment, se ascund, dar odată trecut şocul o să-i vedeţi ieşind. Cunosc procesul, am supravieţuit deja unei laminări.

— Cum?

— O minune. O falie în sol, o crevasă. M-am aruncat în clipa când plafonul îmi mângâia părul. Am rămas acolo o zi întreagă, în întuneric total, să ascult pământul şi molozul năruindu-se în jurul meu. Un adevărat miracol.

Îşi drese glasul.

— Veniţi, mergem să ne luăm obolul de la magazine ca să vă-mbrăcaţi. Pe urmă vom încerca să mâncăm.

Îi târî prin mai multe prăvălioare de lux, insistând ca Sirce să aleagă toalete nomenclaturiste. David se pomeni curând înghesuit într-un smoching de înaltă clasă, cu picioarele garnisite în piele veritabilă, şi senzaţia de a pluti prin mijlocul fumurilor unui vis. Spectacolul oraşului pustiit înlătura orice realitate a faptelor şi evenimentelor. Aproape că uită de rănile şi cicatricile ce începeau să i se formeze pe piept. Un ceas mai devreme, când se plânsese de ele, Henry pătrunsese într-o farmacie, demolase raftu-rile ca un vandal perfect, pentru a sfârşi prin a flutura triumfal un tub de comprimate analgezice cu adevărat eficace. De-atunci, străbăteau bulevardul principal, oprindu-se în toate barurile pentru a experimenta de fiecare dată câte un nou cocktail. Puţin obişnuit cu alcoolul, tânărul îşi simţea echilibrul devenind din ce în ce mai precar.

— Toate astea sunt puerile, chicotea Henry, agitându-şi shakerul, dar nu-i nimic rău în a-ţi satisface câteva capricii! Cine n-a visat vreodată să facă ceea ce facem noi chiar în acest moment?

Eşuară în saloanele a ceea ce părea să fie o casă de rendez-vous uluitor de luxoasă, şi David fu fericit să găsească în sfârşit un pat în care să se prăvale. În clipa când se cufunda în somn, observă capul inginerului pătrunzând între coapsele Sircei culcată pe spate, cu rochia ridicată până-n talie, şi luă cu el în inconştienţă această imagine ca pe o scenă de coşmar.

Puţin înaintea zorilor, îl trezi o serie de convulsii

inexplicabile care-l aruncară pe jos, cu coloana vertebrală forfecată de junghiuri dureroase. Criza fu pe cât de scurtă pe-atât de intensă, şi îl încercă un neplăcut sentiment de greaţă. Avea să moară cu întârziere ca urmare a coborârii, sau răul nu era decât trecător? Absenţa răspunsului îl ţinu un ceas îndelungat cu ochii deschişi, apoi oboseala îşi reintră în drepturi.

Capitolul IX

Când îşi recăpătară cunoştinţa, falsa euforie din ajun se risipise. Tăcut şi gol, oraşul le apărea lugubru. Rămaseră prostraţi pe o bancă din grădina publică, cu ochii fixaţi pe jetul subţire de apă al unei fântâni. David dârdâia, cuprins de febră, cu pieptul sfâşiat de mâncărimi insuportabile. Machiajul Sircei se scursese, ceea ce-i dădea alura unei păpuşi sinistre. Cât despre Henry, el părea să aibă cel mai mult de furcă în a-şi controla tremurul agitat al mâinilor.

Rămaseră astfel până la o oră înaintată a dimineţii, neîndrăznind să ridice capul, apoi îşi reluară hoinăreala. David descoperi un om spânzurat de un felinar, Sirce – o femeie cu încheieturile mâinilor tăiate, în toaleta unui restaurant unde poposiseră să bea puţină cafea. Amândoi erau colaboratori apropiaţi de-ai lui Henry. Inginerul nu pronunţă un cuvânt, dar fugi să vomeze mai la o parte. Petrecerea se sfârşise.

Puţin mai târziu, depăşiră un grup de oameni în cămăşi albe, cu cravate la gât, care încercau zadarnic să deschidă solul cu ajutorul ciocanelor-perforatoare şi al fierăstraielor-laser.

— Vor să-şi sape un adăpost, comentă Henry, dar îşi pierd vremea. Nimeni n-a reuşit vreodată să spargă betonul celulelor. De altfel mă şi-ndoiesc că e vorba într-adevăr de beton. Mai curând un material refractar conceput pentru a rezista tuturor

agresiunilor mecanice, şi pe care laserele intră în reverberaţie graţie unei multitudini de bile de sticlă înecate în masa materialului, prisme tratate special pentru…

Tăcu. Ieşind de pe o stradă perpendiculară, un necunoscut se târa pe şosea, înaintând ca o reptilă, cu burta lipită de asfalt şi membrele pe jumătate îndoite. David observă cu stupoare că avea capul acoperit cu o pungă de hârtie opacă, o sacoşă de ambalaj pe care se etala în litere roşii numele unui mare magazin. Astfel gătit, avea aerul unui condamnat dus spre locul de execuţie, cu faţa înfăşurată într-o cagulă oarbă. Omul se târa cu greutate, mergând în zig-zag pe trotuar, fără un scop precis. Costumul său de oraş nu rezistase uzurii unei frecări prelungite, coatele şi genunchii plini de hematoame arătându-se prin stofa găurită.

Cu gâfâieli de forjă se strecură pe sub o poartă şi dispăru.

— O să mai vedeţi şi alţii! rânji inginerul observând surprinderea însoţitorilor săi. Ăştia sunt oamenii-şopârlă. Când s-a dat publicităţii sentinţa, anumiţi condamnaţi au încercat să-şi măsluiască implanturile. Altfel spus, să le dezactiveze cu ajutorul vreunui medic de duzină. Dacă operaţia reuşea, s-ar fi putut fofila în lift fără teama de a muri un etaj mai sus! Din nenorocire, manevrele astea chirurgicale s-au terminat toate prin fiascouri, şi sistemele de autoapărare ale implanturilor i-au lăsat pe înşelători fără simţul echilibrului. Nu mai pot să se ţină pe picioare, să umble. Unii chiar se contorsionează zi şi noapte, incapabili să mai poată deosebi susul de jos. Alţii nu mai suportă vederea spaţiilor largi fără să verse, şi trebuie să-şi închidă

capul într-o pungă, pentru a regăsi o lume la dimensiunile lor. Numim asta complexul vizuinii. Ameţeala! Trăiesc în inima unei ameţeli permanente. Pentru ei, a fi aşezat pe un scaun echivalează cu a-şi ţine echilibrul pe parapetul unui pod de peste un hău fără fund. Atroce.

Câteva minute mai târziu, se împiedicară de un alt bolnav, chircit în mijlocul unui butoi metalic ce conţinuse odinioară gudron. Era legat la ochi.

— Alţii se închid în seifuri, comentă Henry pe un ton dezabuzat, ba chiar şi-n propriul frigider!

Spre amiază, un scârţâit îngrozitor îi făcu să ridice capetele. David îşi simţi stomacul înnodându-se realizând că „cerul” era acum atât de jos încât îndoise uriaşa antenă emiţătoare ce se înălţa în vârful clădirii radioului.

— Diseară plafonul va atinge acoperişurile celor mai înalte imobile, constată Sirce cu voce gravă. Henry, ai plănuit ceva?

— Da: să beau cu tine un pahar, şi chiar mai multe!

David se forţă să-şi disciplineze respiraţia pentru a lupta cu fluxul de panică ce se răspândea în el. Fatalismul inginerului îl înspăimânta. Chiar şi Sirce părea să-şi piardă calmul.

Ca şi în ajun, se aşezară pe terasa unei braserii şi băură în tăcere. Din locul unde stătea, David putea vedea cuvele de producţie ale complexului industrial. Carnea, pe care nimeni n-o mai recolta, continua să prospere, crescând în enorme ciuperci de ţesuturi crude în mijlocul reţelei de conducte. S-ar fi zis că o pădure de muşchi jupuiţi se apucase să crească pe deasupra rezervoarelor. Stomacul tânărului ameninţa să se reverse. Henry, care

dăduse peste cap mai multe pahare de whisky, dormita. Sirce se ridică, împingându-şi furioasă scaunul, şi începu să măsoare locul încoace şi-ncolo.

— Numai de-ar fi fost totul în regulă… murmură ea ca pentru sine.

David se apropie.

— La ce te gândeşti?

Fata avu o ezitare imperceptibilă, apoi rosti:

— La termite.

David încruntă sprâncenele, interzis. Deodată în cap i se făcu lumină.

— Vrei să spui că… complotul…?

Sirce ridică din umeri.

— Da. La ce bun să mai avem secrete în punctul unde-am ajuns? Termitele sunt o creaţie artificială. Creaţia noastră. Eram un mic grup de entomologi în dezacord cu sistemul. O întâmplare, în cursul unei experienţe, ne-a transformat în complotişti. Conjuraţi. Vezi ce uşor pare! Pe vremea aceea, lucram pe insecte criogenate, animale asemănătoare tigrului care-a fost gata să te ucidă. Unul din noi a descoperit un mijloc de a dezvolta anumite insecte, de a le produce mutaţii în sensul de a nu mai ataca lemnul, ci… betonul!

— Dar de ce?

— Pentru a sparge izolarea, desigur! Pentru a sfârşi cu sistemul compartimentelor, al îngrădirii! Nu te-ai săturat să trăieşti într-o închisoare, într-o celulă? Între patru pereţi? Într-o fază iniţială, obiectivul nostru era să stabilim contactul între mai multe unităţi situate la acelaşi etaj. Termitele, forându-şi tunelul, deschideau drumuri, circuite de comunicare. În imaginaţia noastră, oamenii aveau să se descopere, să fraternizeze, să se unească. Vai!

— Vai?

— O ştii la fel ca mine! Oamenii s-au temut să ia calea galeriilor, a aventurii. Sistemul îngrădirii, teama de pseudo-epidemii, îi ţineau ţintuiţi în loc. Singuri hoţii de fier au înţeles avantajul pe care li-l aducea sfârşitul izolării! Au folosit noile căi de comunicaţie astfel create pentru a-şi astâmpăra setea de răzbunare, pentru a se răspândi din unitate în unitate şi a se deda jafului. Mai mult, termitele au izbutit performanţa de a ne scăpa de sub control. Au încetat să asculte de stimulii radio, apucându-se să sape în toate sensurile, transformând oraşul în strecurătoare…

David se lăsă să cadă pe marginea trotuarului, copleşit.

— Aţi conceput monştrii ăştia în laborator! exclamă el cu dezgust. Da sunteţi nebuni cu toţii! Nu vi s-a-ntâmplat niciodată să vă gândiţi că insectele astea, *scobind mereu,* pot atinge sau chiar să depăşească limitele oraşului, şi să ne pună în contact cu *exteriorul*! Cu tot ce se află la exterior: viruşi mortali, gaze, apă, radiaţii cosmice, mai ştiu eu ce! E de neînchipuit! În fine, e evident că într-o zi sau alta termitele vor ataca şi *străpunge* ultimul zid, cel care ne izolează, ne apără de ceea ce e afară.

Sirce se aşează lângă el şi îi puse mâna pe umăr.

— Noi nu credem că exteriorul e lumea aceea a morţii pe care Directoratul se încăpăţânează dintotdeauna să ne-o descrie, spuse ea pe un ton calm. Gândeşte-te. Puterea are interesul să ne ţină în robie, să ne închidă în sistemul ei, de vreme ce ea, şi numai ea, profită de acest sistem. În ce mă priveşte, sunt convinsă că exteriorul e absolut

locuibil. Poate că a avut loc un război, dar toate astea sunt de-acum atât de îndepărtate încât fauna şi flora au avut timp să se refacă.

— Ipoteze! i-o tăie David. Nimic decât ipoteze! Şi dacă oraşul e scufundat, mm? La asta te-ai gândit? Dacă termitele perforează coca cubului o să pierim cu toţii înecaţi! Dacă suntem pe orbită, vidul şi frigul glacial al cosmosului au să invadeze tunelurile săpate de fermecătoarele tale gângănii, şi se vor răspândi de la un etaj la altul... Sunteţi nişte visători, nişte iresponsabili!

— Asta au şi spus cei ce ne-au denunţat. Complotul a fost descoperit. Toţi camarazii mei au pierit în cuptoarele unităţilor de curăţătorie, şi...

David ridică din umeri.

— N-ajută la nimic s-o mai lungim! E prea târziu! Dacă oraşul începe să se surpe, va trebui oricum să ieşim. Cel puţin dacă nu găsim un mijloc de a neutraliza termitele.

Tânăra scuipă cu furie.

— Vorbeşti ca valeţii Directoratului! Ştii cum ne porecliseră sticleţii? Mâncătorii de ziduri! Nu înţelegi, aşadar, că nimic nu deosebeşte oraşul ăsta de un penitenciar?

— Nu cred că sufereai prea mult! râse David. Făceai parte dintr-o castă conducătoare: cercetătorii, asimilaţi medicinii, fără implant, liber-călători. Ai putut cutreiera oraşul de sus şi până jos, câtă vreme eu...

Se întrerupse, cu respiraţia tăiată. Timp de câteva secunde stătură faţă în faţă, ca nişte câini gata să muşte, apoi tensiunea scăzu şi îşi întoarseră chipul unul de la celălalt.

— Aveţi informaţii valabile despre exterior?

murmură într-un târziu tânărul. Aţi întâlnit măcar pe cineva care să fi riscat? Aţi recepţionat mesaje?

— Şeful nostru afirma că a fost în legătură cu un om de-afară, răspunse Sirce cu un fel de regret.

— Un simulator!

— Nu pricepi iar!

Un trosnet ameninţător îi întrerupse. „Cerul” atinsese acoperişul celui mai înalt building, turnul Comitetului de Control, dărâmând hornurile de ventilaţie, tasând ultimul etaj cu mai multe zeci de centimetri. Henry tresări în fotoliu.

— Merge mai repede decât credeam! mormăi el căscând.

Foarte departe, deasupra lor, geamurile explodau sub apăsare, făcând să plouă în stradă un potop de sticlă spartă. Cioburi zebrară aerul, sfâşiind tenda şi umbrelele unui salon de ceai înainte de a se dezagrega pe sol într-o multitudine de rafale cristaline. Pentru prima oară de la sosire, David simţi frica insinuându-i-se în oase. Sirce îi strânse braţul.

— Doar termitele ne pot scoate de-aici! îi gâfâi ea în tâmplă.

Apoi, întorcându-se spre inginer:

— Henry, aţi suferit în vreun moment sau altul o incursiune a termitelor?

— Nu, ne-au pus să dăm notă despre asta, dar detectoarele n-au semnalizat niciodată nimic. Cred că e vorba de o legendă…

— Trebuie să verificăm! îl întrerupse David. Să facem turul unităţii pe lângă pereţi. Dacă prin minune…

— Nu cred că minunile se produc la comandă! îl ironiză inginerul. În sfârşit, dacă ţineţi cu tot

dinadinsul… În orice caz, trebuie să ne dăm iluzia că facem ceva!

Nu le fu prea uşor să găsească un vehicul, şi încă mai greu să iasă din oraş, atât de blocate erau căile de acces. Timp de peste o oră străbătură peretele în lungul diferitelor sale suprafeţe. Zadarnic. Betonul era absolut intact. Ca să le pună capac la toate, maşina rămase fără combustibil şi trebuiră să revină în oraş pe jos, de-a latul dealului de conducte şi ciozvârte de carne, dintre care unele începeau să atingă dimensiunile unor mici coline.

Henry scutură din cap.

— Probabilităţile sunt destul de slabe ca în cursul următoarelor ore termitele „voastre” să vină la ţanc să ne străpungă o galerie sub nas, uite-aşa, din întâmplare! Ca să ne scape!

Gluma sa nimeri ca nuca-n perete. Ziua scădea. Cum felinarele se aprindeau unele după altele, hotărârâ să intre într-un restaurant unde puteau găsi mâncăruri gata preparate. Dar, odată aşezaţi la masă, îşi dădură seama că niciunul dintre ei nu era în stare să înghită un singur dumicat. Henry reîncepu să bea, apoi se apucă să mângâie coapsele tinerei femei, care se eliberă cu violenţă. Ieşi, cu David după ea, şi se opri în mijlocul unei treceri de pietoni.

— Trebuie să găsim! răcni ea cu ochii scânteindu-i de furie reţinută. Nu se poate să fi făcut tot drumul ăsta ca să ne lăsăm turtiţi, ca nişte clătite!

Undeva, în noapte, un zid se prăbuşi, precedat de o cascadă de ţigle.

— De cum se vor dărâma imobilele, situaţia o să devină fără ieşire, observă David. Va trebui să ne ferim din toate părţile. O să murim sub moloz cu

mult înainte chiar ca tavanul să ne atingă!

— Curat încurajator! îl persiflă fata. Atunci culcă-te şi-aşteaptă!

— Azi după-amiază vorbeai de nişte stimuli radio? Teleghidaţi termitele?

— Nu, era doar un semnal de rapel pe o frecvenţă foarte greu de izolat. Dar n-a mers. Au încetat foarte repede să se mai supună. Nimic de făcut în direcţia asta…

David scuipă, scârbit. O secundă, îşi zări imaginea în vitrina unui mare magazin: el în smoching şi papion, ea cu rochie de seară decoltată pân-la buric. Ambii opriţi în plin centru al unei treceri de pietoni, groteşti.

— Hai să ne culcăm! suspină Sirce, răsucindu-se pe tocurile ei cui. Şi să ne rugăm să ne vină în vis inspiraţia.

David fu gata s-o întrebe dacă avea să facă iar dragoste cu Henry, apoi îşi muşcă buzele. La urma urmei, era absolut liberă să nu iubească gunoierii! Pătrunse în cea mai apropiată clădire, apăsă un buton la întâmplare şi se instală în primul apartament a cărui uşă binevoi să se deschidă. Odată întins pe pat, nu-şi putu totuşi găsi somnul, într-atât i se învârteau în cap dezvăluirile fetei. Aşadar, termitele fuseseră concepute pentru a deveni instrumente ale unui complot! Aceste animale ce devorau temeliile oraşului, ucigându-i pe toţi cei ce le ieşeau în cale, avuseseră misiunea de a trasa o linie de unire între celule, de a-i face pe oamenii cubului să descopere bucuriile comunicării! Treaba putea stârni râsul, dacă urmările conjuraţiei n-ar fi fost atât de dramatice.

Cât despre hoţii de fier, dacă, din nenorocire, într-

o bună zi unul dintre ei găsea un truc oarecare de a neutraliza implanturile, tribul dezlănţuit n-avea să se mai mulţumească doar cu colonizarea unui etaj, ci avea să pornească la cucerirea nivelurilor superioare! Blocarea sau rechemarea ascensoarelor n-avea să mai servească la nimic, de vreme ce le era de-acum posibil să folosească galeriile săpate de insecte.

David se frământă, scăldat în sudori reci la gândul că în chiar acel moment una din fiare ataca poate învelişul protector al cubului, înaintând în fiecare secundă încă puţin spre exterior... Vacarmul unei prăbuşiri în imediata lui apropiere îl smulse din gânduri. Plafonul îşi urma coborârea, terminând de pulverizat turnul Comitetului de Control. Realiză faptul că nu reuşea să accepte ideea de a muri, ceva în străfundurile lui refuzând această eventualitate.

Se ridică dintr-o zvâcnitură a şalelor şi ieşi pe culoar. Simţea dintr-odată dorinţa de a sta de vorbă cu cineva, de a se distrage. Cum zgomotul se stingea, remarcă o rază de lumină sub o uşă, în fundul coridorului. Ezită o secundă, apoi merse spre apartament şi bătu la uşă. Nimeni nu răspunse. Supunându-se unui impuls, împinse batantul. Picioarele desculţe ale femeii aproape că-l loviră în burtă. Era încă tânără, îmbrăcată doar într-un combinezon de nylon roz. Se legăna la un metru de sol, spânzurată de o ţeavă cu ajutorul unui prelungitor electric; faţa vânătă – umflată – scuipa o limbă aproape neagră. David se dădu înapoi.

În clipa când voia să închidă uşa, observă că în unele locuri izolaţia din plastic ce acoperea cablul cedase, dezvăluind firul de cupru ce se afunda în carne ca o coardă de pian. Se strâmbă, făcu cale-

ntoarsă, apoi încremeni ca lovit de trăsnet. Firul de cupru! De ce nu se gândise mai devreme? Coborî în fugă scara de serviciu şi năvăli în stradă urlând numele Sircei cât îl ţinea gura.

În fine se aprinse o lumină la etajul doi al unei clădiri, apoi fereastra se deschise şi fata apăru, cu pieptul gol şi părul asudat lipit de obraji. Gâfâind, îi explică ce descoperise. Cum fata continua să-l privească, interzisă, insistă:

— Ce dracu, aşa-i! Firul de cupru! Când lucram la gheenă, Waldo spunea mereu că termitele se-nnebunesc şi sunt capabile să-l simtă printr-un zid de o sută de coţi! Nu înţelegi?

— Doamne! Dac-ai avea dreptate… Vin!

Coborî, însoţită de un Henry ursuz şi prea puţin convins de utilitatea unei asemenea agitaţii. David însă era tot mai excitat.

— Dacă reuşim să îngrămădim într-un punct oarecare al unităţii, lângă un perete, de preferinţă, un morman de cupru suficient pentru a capta atenţia unei insecte, avem o mică şansă ca aceasta să foreze un tunel în direcţia noastră…

— Eşti sigur de povestea asta cu cuprul? întrebă Sirce cu ochii strălucitori.

— L-am tot auzit pe Waldo, contramaistrul, repetând-o. Riscăm ceva?

Se întoarseră spre Henry, întrebându-l dacă ar fi în stare să localizeze diferitele stocuri ale unităţii; inginerul îi îndrumă spre compania de electrificare. Trebuia apoi să procure un camion, ceea ce le luă peste două ore de căutări. În depourile de întreţinere, puseră mâna pe vreo zece rulouri de cablu, ce trebuiau încărcate. Din fericire, acolo se găsea şi un robot-magazioner care putu îndeplini

sarcina fără probleme.

Când părăsiră garajul, hainele le trăsneau de transpiraţie. Cu mâinile încleştate pe volan, Henry conducea în slalom prin oraş în căutarea unei ieşiri care să nu fie blocată de un maldăr de epave.

— Ar fi trebuit să ascultăm pereţii cu sonarul, gâfâi el ştergându-şi fruntea cu manşeta. Să-ncercăm să determinăm dacă vreunul din ei prezintă simptomele unei prezenţe interne. Asta ne-ar fi scutit să pescuim la întâmplare…

— Aveţi cele necesare? întrerupse David.

Celălalt ridică din umeri.

— Era material la etajul douăzeci al Comitetului de control, dacă-ţi venea sclipirea asta de geniu azi-dimineaţă măcar…

David era pe punctul să-i răspundă verde că „el, cel puţin, nu-şi petrecuse timpul bând şi plutind prin nori”, dar se stăpâni şi-şi înghiţi saliva. Atmosfera era deja destul de tensionată, şi nu folosea la nimic să mai toarne gaz peste foc. Camionul, prea încărcat, fu cât pe-aci să se răstoarne la o cotitură. David înjură, provocând furia inginerului. O secundă fură la un pas de a se arunca unul asupra celuilalt, dar Sirce îi despărţi. Ea alese unul dintre pereţi, la întâmplare. Robotul descărcă rulourile în douăzeci de minute şi-şi reluă locul în maşină.

— Şi acum? lătră Henry.

— Trebuie să continuăm! spuse răspicat fata. Să radem toată unitatea pentru a aduce cât mai mult metal posibil. Cu cât va fi mai multă momeală, ca-atât vom avea şanse mai mari de reuşită…

Se urcară în camion fără o vorbă şi luară calea fabricii de carne.

— Sunt nu puţine ţevării sau conductori de cupru,

şi ploturi de electroliză, dar toate astea împrăştiate… Va trebui să căutăm…

Petrecură noaptea în mijlocul labirintului de conducte, răsucind, tăind. Cu mâinile presărate de băşici. Nimic nu conta mai mult decât aceşti câţiva metri de cabluri, aceşti conductori, aceste sârme. David îşi opări antebraţul tăind un serpentin. Cam peste tot se revărsau lichide vitale, formând băltoace puturoase cu pătrunzătoare mirosuri animale.

— Suntem pe cale să aruncăm în aer toate cazanele cu carne, bombăni Henry. În două ore, toate hălcile or să fie putrede. Atunci să te ţii putoare!

David aruncă o privire neliniştită colinei de carne crudă ce-i domina, apoi îşi reîncepu treaba.

Dimineaţa, adunaseră un camion de fierărie diversă. Sufereau toţi de tăieturi multiple şi se găseau în pragul epuizării. Se duseră să-şi descarce recolta la piciorul zidului, apoi se trântiră pe iarba artificială a taluzului. Împrejurul lor cuprul îşi răspândea mirosul acid, înţepător. Adormiră.

Primul lucru pe care-l remarcă David deschizând ochii fu cerul. Jos. Groaznic de jos. I se părea că, dacă s-ar fi urcat pe o scară, ar fi putut atinge norii cu degetul. Henry şi Sirce continuau să doarmă. Se aşeză. În spatele lui, oraşul se distrusese oribil şi singure clădirile cu mai puţin de cinci etaje mai erau în picioare. Cam peste tot dărâmături de beton îşi înălţau cioturile.

Îşi muşcă buzele. Deasupra lui, imensa suprafaţă albastru-azur părea totuşi imobilă. Ce se întâmplase cu ceilalţi condamnaţi? Mai era timp să-i prevină? Dar să-i prevină ce? Lupta cu dorinţa de a se duce să-şi lipească urechea de perete. Oricum n-ar fi

auzit nimic. Izuri de putrefacţie se înălţau dinspre complexul industrial, şi preferă să nu se uite în direcţia aceea.

Sirce ridică în sfârşit capul.

— Ei? se interesă ea.

— Nimic. Dar ar fi mai bine să ne-ndepărtăm. Dacă vine animalul, sigur n-o să ne aprecieze prezenţa.

— Ai dreptate!

Fata îl trezi pe Henry şi toţi trei urcară în camion, deplasându-se până la intersecţie.

— Pescuitul nu pare să dea mare lucru! rânji inginerul, trecându-şi dosul mâinii peste obrajii albăstriţi de barbă.

Cum nimeni nu-i răspunse, se cufundă într-o tăcere posomorâtă.

— Cât timp ne mai rămâne? întrebă Sirce. Doar cu puţin peste cincisprezece ore, în orice caz. Douăzeci poate…

Ca pentru a-i sublinia cuvintele, un imobil explodă sub presiunea plafonului. Peste tot, faţadele se răsturnau, ca nişte uriaşe decoruri de carton, stârnind nori de praf alb. Puţin mai încolo, înnebunit de spaimă sau de băutură, un bărbat conducea în zigzag o maşină de pompieri a cărei scară culisantă prelungă arunca reflexe de lumină. O cotitură mai hazardată decât celelalte aruncă deodată vehiculul de-a curmezişul şoselei, cu motorul blocat şi pneurile fumegând. Fără să se piardă cu firea, şoferul sări afară din cabină şi fugi în spate, unde manipulă comenzile de ridicare. Cu o lentoare de vis, marea scară se înălţă într-un unghi de şaptezeci de grade, făcând diferitele tronsoane să culiseze unul după altul. Sub ochii năuciţi ai lui David, ultimul segment se ciocni de plafon, apoi se

retractă uşor. Deja omul se lansase la atacul treptelor. Nu se ajuta decât cu mâna dreaptă, stânga rămânând crispată pe toarta unei găleţi metalice pe care o trăgea după el cu efort. De cum ajunse în vârf, îşi cufundă antebraţul în recipient şi-l scoase agitând o pensulă mare îmbibată toată în vopsea neagră. Spectacolul avea în el ceva fascinant şi, timp de câteva secunde, David îşi ţinu respiraţia. Drept, în înălţimea scării ce se legăna încet la fiecare gest, necunoscutul al cărui creştet atingea giganticul plafon se străduia să traseze litere groase şi regulate în mijlocul norilor pictaţi. Un nume, o dată. Instinctiv, tânărul se gândi la acei puşti care acopereau cu mâzgălituri locurile publice, sau îşi gravau iniţialele cu briceagul pe mesele restaurantelor. Aici, un om îşi scria numele pe cer. Era o nebunie totală!

Dar plafonul continua să coboare, apăsând cu toată greutatea pe scara de oţel care se curba periculos. Sus, necunoscutul se dăduse înapoi cu câteva trepte, urmându-şi lucrul fără să pară a-şi da seama că asamblajul de oţel se putea rupe dintr-o clipă-ntr-alta. David deschise gura pentru a-l striga. În acelaşi moment, ultimul segment se frânse cu un pocnet metalic îngrozitor de strident. După o scurtă traiectorie rectilinie, pictorul nebun se zdrobi pe capota camionului pe care o sfărâmă ca pe o coajă de ou.

David întoarse capul. Curând, din oraş n-avea să mai rămână nimic, doar un morman de praf născut din pietrele conştiincios fărâmiţate, maşini reduse la starea unor băltoace de metal fără niciun relief, obiecte aplatizate, neidentificabile… Dar când plafonul urma să-şi reia poziţia iniţială, numele

badijonat cu vopsea neagră avea să fie acolo, etalându-se în mijlocul norilor ca o mărturie. O acuzaţie.

Epuizat de goana nocturnă, David căzu în inconştienţă, rostogolindu-se, fără a-şi da seama măcar, din real în colcăitul inform al coşmarurilor.

Când deschise din nou ochii, cerul era oribil de jos. Sirce îi puse mâna pe piept. Vru să spună câteva cuvinte dar vacarmul năruirilor era atât de puternic încât ar fi trebuit să urle pentru a se face auzit. Oraşul trosnea din toate încheieturile, laminat, compresat. Instalaţiile metalice ale Centrului de producţie se pliau lent peste ele însele ca nişte cutii de bere strivite sub călcâi. Turtite de presiune, ciozvârtele de carne evocau imaginea unor baloane gata să explodeze: netede, întinse, lucitoare. David se simţea îngheţat, cu creierul gol. Fără să ştie ce face, o luă pe fată de umeri şi o trase spre el, căutându-i buzele. Ea se lăsă sărutată, cu gura rece. Inertă.

Primul bulgăre de carne explodă, proiectând o ploaie de sânge şi rămăşiţe organice pe-o rază de mai multe sute de metri. Sirce şi David se pomeniră inundaţi de cheaguri înainte să poată schiţa un gest. Drumul însuşi căpătase o tentă stacojie, ca sub efectul unei gigantice hemoragii. Acum cerul îi domina de la şase sau opt metri, doar cu puţin mai mult poate, şi impresia de sufocare devenea insuportabilă. Fugiră spre camion, alunecând pe asfaltul cleios. Henry le deschise portiera. Era palid, foarte palid şi mari cearcăne vinete îi subliniau ochii. Se prăvăliră pe scaune, incapabili să înşiruie două gânduri coerente.

— Cred că e timpul! urlă inginerul scotocind în

buzunarul de la piept al cămăşii. Vreţi şi voi?

Le întinse palma, unde sclipeau nişte mici capsule translucide.

— Cianură de potasiu, explică el, lungind silabele. Extrem de eficace.

David luă una dintre pilule.

— O spargi între dinţi, comentă Henry, strecurând o pastilă de sticlă în gură. Mai bine decât să terminăm făcuţi piftie, credeţi-mă!

— Priviţi! strigă deodată Sirce. Priviţi!

Bătu în tabloul de bord pentru a le atrage atenţia. Drept în faţa lor, la înălţimea grămezii de cupru, peretele îşi schimbase brusc culoarea. O pată albă se decupa pe beton, cu fiecare secundă tot mai netă, pentru a lua în cele din urmă aspectul unui cerc perfect. Zidul încăpu să se topească într-o ploaie de scântei şi organele bucale sfărâmătoare ale insectei ieşiră în mijlocul unui nor de funingine cu miros înţepător.

— A venit! A venit!

Vociferau în cor, agitându-se ca nişte copilandri, înflăcărându-se cât îi ţinea gura. Fură însă nevoiţi să se dezumfle repede, căci enormul animal rămânea imobilizat de-a latul intrării, tăindu-le accesul în tunel. Secreţiile acide i se prelingeau de pe mandibule, scobind în sol cratere fumegânde. Cleştii săi hipertrofiaţi se întinseră spre rulourile de cablu. David îşi muşcă buzele. Era absolut imposibil să avanseze spre ea fără a-i atrage atenţia, nemaivorbind de ipoteza de a i se strecura în spate pentru a pătrunde în galeria proaspăt deschisă. Deasupra lor, plafonul foarte apropiat scârţâia înfiorător.

— Coborâţi! comandă brusc Henry. O să-i trimitem

robotul-hamal!

Săriră jos şi alergară spre androidul de transport pe care-l programară, cu degete tremurătoare. Maşinăria masivă o luă la fugă pe şenilele ei, cu braţele întinse. David ştia că un asemenea mecanism putea ridica greutăţi incredibile fără cea mai mică problemă, dar se temea de termite. Nu greşea. Abia ajunse robotul în apropierea insectei că un jet de acid îl lovi în plin, deschizându-i o gaură enormă în cuirasă, rozând fire şi circuite într-o fracţiune de secundă. Cu un sughiţat, androidul merse un minut în zig-zag, apoi se răsturnă în şanţ, în mijlocul unui concert de trosnituri.

Henry înjură.

— Fir-ar să fie! scuipă el plesnindu-şi fruntea. Mai avem o şansă! Camionul! Am să intru-n porcăria aia cu toată viteza. Odată pornită, nimic nu mai poate opri o maşină de greutatea asta. Daţi-vă la o parte, îmi iau elan!

Se repezi la volan şi demară în marşarier, fără măcar să închidă portiera. David observă cu o strângere de inimă că „cerul” aproape atingea acoperişul cabinei. În câteva minute avea să fie prea târziu, plafonul va apăsa cu toată puterea partea de sus a camionului, împiedicându-l să înainteze, înfundându-i roţile în asfalt.

Răsună un urlet de viteze prost manevrate apoi vehiculul ţâşni din curbă, lansat cu toată forţa, împroşcând de o parte şi de alta jerbe de sânge negru. Mâna Sircei se strânse pe braţul lui David şi unghiile îi pătrunseră în carne.

În ultima secundă, insecta ghici primejdia. Un jet de lichid coroziv biciui bolidul la înălţimea barelor de şoc, dar era deja prea târziu, radiatorul

străpunse carapacea de chitină cu un zgomot mat, antrenând insecta în goana sa. Frânele scârţâiră peste măsură de ascuţit, dar roţile blocate continuară să lunece pe şoseaua încleiată ca pe un patinoar. O ghirlandă de măruntaie se răspândiseră pe drum, trasând o lungă linie greţoasă. Camionul derivă în această mlaştină, zigzagând periculos.

Deodată un ultim jet de acid izbi capota, spărgând parbrizul care se volatiliză. Inginerul avu senzaţia că o palmă de plumb topit îi smulge faţa. Scăpă volanul, şi de îndată vehiculul o luă către şanţ, derapă şi lovi din plin o cabină telefonică. O explozie surdă scutură corpul frânt al insectei în clipa când motorul zbură făcut bucăţi. Nu trebui decât o secundă pentru ca maşina de zece tone, omul şi fiara să se preschimbe într-o unică torţă.

Sirce scutură umărul lui David, care, terifiat de spectacolul flăcărilor ce lingeau carcasa camionului, nici măcar nu se mai gândea să fugă.

— Nu mai e nimic de făcut! urlă ea. Hai, grăbeşte-te!

Îl luă de mână şi-l trase spre gaura ce străpungea zidăria cenuşie. Tânărul se lăsă dus, buimăcit. În faţa lor, incendiul pipăia plafonul, tatuând cerul cu dâre mari şi negre. Se azvârliră în galerie, cu mâinile înainte şi plămânii roşi de emanaţiile corozive.

— Fugi! striga Sirce. Fugi!

David fugea, luptând cu junghiul ce-i tortura coastele, încercând să uite furnicăturile acide care îi devorau gleznele. Fugea, cu inima bătând nebună şi tâmplele comprimate într-o menghină invizibilă. Şi, deodată, se lăsă întunericul. Apăsător. Orb. Nicio lumină nu se mai infiltra în urma lor. Plafonul

atinsese solul. Se repeziră unul spre altul, scuturaţi de suspine nervoase.

Capitolul X

Merseră în noapte timp de două zile la rând, cu gura şi ochii înfăşuraţi în fâşii de stofă pentru a scăpa de căderile pulverulente de funingine acidă. Era ca o partidă de baba-oarba, condamnată să nu se mai sfârşească niciodată, un joc de copii prefăcut dintr-odată în coşmar. În mai multe rânduri, David căzuse în genunchi, cu coloana vertebrală scuturată de spasme incontrolabile, şi trebuise să-şi înfunde o bucată de pânză între dinţi pentru a-i împiedica să se izbească unii de alţii. Deşi lipsit de ceas, era aproape sigur că aceste crize se făceau tot mai lungi şi că intervalele de repaus se scurtau în proporţie nelinişţitoare.

— E contra-efectul coborârii, observase Sirce. Implantul tău protestează reacţionând cu întârziere. O va face atâta vreme cât nu-ţi vei fi regăsit etajul de origine. Eşti ca un peşte ieşit din apă: la început rezistă asfixiei, iar apoi…

„Apoi crapă”! îşi spusese tânărul, muşcându-şi buzele.

Îşi reluară înaintarea oarbă. Galeria părea interminabilă, astfel încât ajunseră să se întrebe dacă o serie de viraje imperceptibile nu-i făceau să se învârtă în cerc.

Într-a treia zi David avu două noi crize. Convulsiile îl aruncară la pământ ca pe un automat cuprins brusc de nebunie. Genunchii i se izbeau între ei cu asemenea violenţă încât îşi simţi carnea acoperindu-

se de răni. Sexul i se înălţă între picioare, extins într-o erecţie inumană şi groaznic de dureroasă. Mai târziu, când îşi recăpătă controlul membrelor, îşi aminti că-şi expulzase sămânţa de peste şase ori în doar câteva minute. Muşchii maseteri îl dureau atât de rău încât avea impresia că o duzină de persoane i se agăţaseră de maxilarul inferior.

— Trebuie să găsim un ascensor cât mai repede posibil, conchise Sirce, şi să ne propulsăm cu un etaj mai sus, altfel te disloci. O să colecţionezi revărsări sinoviale, ligamente rupte, întinderi. Ca să nu mai vorbim de leziunile coloanei vertebrale. Gimnastica asta va sfârşi prin a-ţi fractura de-a binelea o vertebră!

— Crezi c-aş suporta o urcare? obiectase tânărul.

— Da, dacă e o revenire la nivelul tău de origine. Batimetrul implantului îşi va regăsi din aceeaşi mişcare echilibrul iniţial – cel puţin aşa îmi închipui. De fapt, nu-i decât o teorie. Dar, înainte de orice, trebuie să traversăm zidul ăsta dintr-o parte într-alta şi să ne strecurăm într-o nouă unitate.

David remarcă ironic că grosimea peretelui care mai întâi îi salvase risca în prezent să-i coste viaţa. Fără apă şi fără provizii, vor ajunge foarte curând la capătul puterilor, incapabili să-şi mai urmeze multă vreme orbecăiala. Aveau să moară la cotul unei galerii, Sirce în rochia ei de seară murdărită, el însângerat în smochingul său de înaltă clasă! Tabloul i se păru atât de derizoriu încât nu-şi putu reţine un chicotit.

În cea de-a patra zi observară lumină la capătul tunelului şi se încordară cu febrilitate, cu gâtul înnodat de speranţă. Bucuria le fu însă de scurtă durată. De fapt pe măsură ce avansau, începură să

distingă forme prăbuşite de o parte şi de alta a galeriei. Pachete de zdrenţe care în lucirea cenuşie provenind de la extremitatea galeriei, se revelară a fi bărbaţi şi femei prostraţi, izbiţi de o buimăceală vecină cu hipnoza. Îşi continuară apropierea fără o vorbă, păşind peste trupurile întinse, având grijă să nu calce niciuna dintre mâinile ce zgâriau funinginea. Nimeni nu le adresă vreun cuvânt. Deodată, în timp ce străbăteau ultimii metri, o tânără fată îl apucă pe David de încheietura mâinii.

— Nu vă duceţi mai departe, şopti ea cu o voce extenuată. Nu mai e nimic. Termitele…

Nu putu spune mai mult. David se degajă cu blândeţe şi se apropie de ieşire. Imediat avu o tresărire şi se aruncă înapoi. În faţa lui nu mai era decât vidul. O prăpastie de mai multe sute de metri adâncime. Un hău de beton cenuşiu.

— Solul unităţii a cedat, explică anevoios adolescenta. Termitele îl sfredeliseră în toate sensurile, de mult. Se făcuse raport la Directorat, dar ordinul de evacuare n-a venit niciodată şi nici implanturile nu ne-au fost dezactivate. Acum două zile a apărut o crăpătură, apoi o alta, şi încă una. Câţiva dintr-ai noştri s-au înghesuit în ascensoare fără să-ndrăznească să urce sau să coboare. Pe-semne că şi-acuma-s tot acolo. Alţii, ca noi, s-au ascuns în tunelurile săpate de termite. Restul populaţiei e… jos.

Îşi ascunse faţa în mâini şi începu să suspine.

David riscă o privire în vid, luptând cu ameţeala ce-i bloca beregata. Unitatea se surpase ca un apartament al cărui planşeu se năruie brusc sub picioarele ocupanţilor. Fragmente de beton, case şi vehicule se duseseră să se zdrobească mai jos cu un

etaj, omorând pe locatarii de la nivelul inferior. Strângând din dinţi, se gândi dintr-odată la groaza ce-i va fi cuprins pe cei de dedesubt când autobuze, căzi de baie, sute de bărbaţi şi femei, urlând, începuseră să le plouă în cap. Groaznic. Acum nu mai rămânea nimic din cele două celule, decât o magmă de ghips, grinzi şi resturi informe în fundul unei prăpăstii ciudat de dreptunghiulare. În timp ce se retrăgea, zări uşa galbenă a ascensorului, de cealaltă parte a gropii. Capete se înghesuiau la hublouri. Naufragiaţii din lift. Condamnaţi la nemişcare în fundul cabinei lor, condamnaţi la moarte orice-ar fi făcut. Se înfioră. Mâna i se încleştă de braţul Sircei.

— Să mergem, nu mai e nimic de sperat în partea asta. Cel puţin, dacă nu vrei să sari…

Femeia ridică din umeri şi bătu în retragere. David încercă să-i spună ceva adolescentei, nu reuşi, aşa că se îndepărtă pe urmele tinerei, cu pieptul biciuit de fulgere de furie.

— Ai văzut opera insectelor tale scumpe? urlă de cum fură din nou pierduţi în inima tenebrelor. I-ai văzut pe salvaţii din perete? O să-mi zici, poate, că fără tunel ar fi fost cu toţii morţi şi că, într-un sens, termitele le-au salvat viaţa, nu?

Sirce nu răspunse. Tânărul simţi mânia sufocându-l şi schiţă un gest de ameninţare, dar nu-şi putu termina mişcarea, o criză de spasme doborându-l în mijlocul tunelului, cu spume la gură şi ochii daţi peste cap.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Sirce îi susţinea ceafa.

— Trebuie să ne-ntoarcem, spuse ea cu voce surdă. E singura noastră şansă. Să ajungem din nou

în unitatea de producţie. Plafonul trebuie să se fi ridicat de-acum, o să ne amestecăm în mulţimea şantierului de reconstrucţie. În învălmăşeală, nimeni n-o să ne remarce. Cu prima ocazie punem mâna pe un ascensor…

David se întrebă dacă fata credea ce spunea sau dacă vorbea în unicul scop de a-l distrage de la suferinţele lui.

— O să vadă imediat că sunt străin, articulă el cu greutate. Implantul meu lombar…

— E un risc pe care ni-l asumăm. Vei rămâne mereu îmbrăcat. În orice caz, acolo cred că domneşte o asemenea harababură încât nimeni n-o să se ocupe de noi câtă vreme ne prefacem că muncim.

— Poate că ai dreptate.

— E singura soluţie, de vreme ce în faţă drumul e tăiat definitiv.

— N-o să pot reveni niciodată la punctul de plecare, sunt prea slăbit.

— Am să te ajut eu, sunt în formă fizică mai bună decât tine.

Şi chiar îl ajută, susţinându-l, aproape ducându-l în braţe. Stupefiat, se întreba de unde-şi extrăgea asemenea rezerve de energie, când nici unul, nici altul nu mâncaseră şi nu băuseră de aproape cinci zile.

Căzu curând într-o toropeală vecină cu coma şi încetă să se mai intereseze de desfăşurarea evenimentelor. După un timp incalculabil, Sirce îl depuse pe sol cu infinite precauţii.

— Suntem aproape, îi şuşoti ea la ureche, merg să mă strecor în unitate. Am să-ncerc să fac rost de haine şi hrană. Aşteaptă-mă în linişte, mă întorc cât

pot de repede!

David încuviinţă printr-un semn al capului pe care ea nu-l putea vedea şi o auzi îndepărtându-se. Ideea asta de a reveni nu-i spunea nimic valabil. Şantierul de reconstrucţie era probabil supravegheat de roboţii Directoratului general; trebuia să joace strâns. Să-i observe numai cineva implantul înfipt între rinichi şi s-ar fi zis cu el. Chiar Sirce, aşa lipsită de încuietoare cum era, nu se afla la adăpost de un denunţ. Prezenţa unei liber-călătoare în mijlocul purtătorilor de moloz avea de ce să trezească bănuieli. Privilegiaţii se amestecă rareori cu lucrătorii forţaţi!

Rumega aceste gânduri sinistre când Sirce se apropie deodată, pe dibuite.

— Deja? se miră el. Te-ai descurcat repede!

— N-am făcut nimic, lăsă să cadă tânăra cu o voce posacă, au astupat gaura. Tunelul e închis…

David îşi mărturisi că se aşteptase tot timpul, mai mult sau mai puţin, la ceva asemănător.

„De data asta s-a sfârşit”, îşi spuse el închizând ochii. Erau prinşi, imobilizaţi între perete şi vid, fără provizii şi fără puteri.

Rămaseră tăcuţi timp îndelungat, întinşi unul lângă altul, ca doi muribunzi.

— Şi ceilalţi se vor gândi să exploreze galeria, şopti deodată Sirce pe un ton de somnambulă.

— Ceilalţi…?

— Cei pe care-i numeai „naufragiaţii din perete”! Îi vom vedea sosind, azi sau mâine, nu pot rămâne pe veci la marginea prăpastiei lor!

— Şi-atunci?

— Nu fi naiv! Într-o situaţie ca asta, nu mai există decât un mijloc de a supravieţui: canibalismul! Sau

îi devorăm noi pe ei, sau ei pe noi… Exact în termenii ăştia se va pune problema. Astăzi sau mâine. Şi cum vor fi probabil în formă mai bună decât noi…

David ar fi vrut să-şi astupe urechile, dar slăbiciunea îi era atât de mare încât fu incapabil să schiţeze cel mai mic gest. Şi totuşi Sirce avea dreptate, o ştia. Ceilalţi n-aveau să le facă vreun cadou. Poate că exact în acel moment terminau de tranşat cadavrul unui rănit. Poate că tânăra fata, şi ea…

Ar fi vrut să se trezească din frică la fel ca dintr-un coşmar, dar nu putea. Imagini sângeroase îl orbeau pe sub pleoape. În cele din urmă se întoarse pe-o latură cu ochii îndreptaţi spre partea tunelului ce se desfăşura în meandre complicate către vidul unităţii surpate, ca şi cum ar fi urmat să vadă dintr-o clipă într-alta – apărând de după o cotitură – micul grup epuizat, înfometat. Dar nu era nimic. Doar tenebrele. Adormi.

Sirce îl trezi fără menajamente, o oră mai târziu. Avea răsuflarea precipitată.

— Ascultă! îi şuieră ea în ureche. Voci. Am auzit voci.

David se ridică, îngheţat până-n măduva oaselor.

— Sosesc! bâigui el. Prevăzuseşi bine!

Zgomote de paşi împânzeau obscuritatea. Un ciocănit îndepărtat amintea de înaintarea cadenţată a unei trupe în marş. David îşi încordă ochii până la durere, sondând bezna.

Râsete izbucniră, înăbuşite de distanţă. Ciudat, sunetul nu urca spre ei din fundul tunelului, cum ar fi trebuit să se întâmple în cazul unei apropieri a celor rămaşi fără adăpost. Din contră, s-ar fi zis că

grupul invizibil îi lua prin învăluire.

— Sunt în spatele nostru! exclamă el agăţându-se de umărul Sircei.

— Imposibil! Galeria e înfundată, o ştii bine! Dar poate că… Ascultă!

Încremeniră, ţinându-şi respiraţia.

— Deasupra noastră! strigă dintr-odată tânăra. Trec pe deasupra noastră!

— Dacă ar fi aşa, nu i-am putea auzi! obiectă David.

— Ba da! Există cu siguranţă o deschizătură care face să comunice cele două galerii. Trebuie să-i strigăm!

Începu să lanseze vibrante chemări de ajutor. Vocea îi răsuna în galerie ca într-un tub de orgă şi fiecare cuvânt dobândea un curios accent metalic care-i înlătura orice urmă de umanitate. De-abia se întrerupsese că o lucire gălbuie desenă o aureolă la nivelul tavanului.

Iniţial buimăcit, David admiră justeţea ipotezelor emise de prietena sa. Un al doilea tunel, mult inferior ca secţiune, tăia aproape pe verticală galeria în care erau prizonieri. Găurii din plafon îi corespundea o alta simetrică în sol, şi simţi un frison de frică la gândul că trecuseră pe lângă această prăpastie în două rânduri fără a-i bănui măcar prezenţa. Înaintarea pe verticală a unei insecte pusese în comunicare tunelurile paralele, oarecum suprapuse, traversându-le ca un glonţ de pistol tras printr-o îngrămădire de ţevi.

Ceva se bălăngăni cu zgomot în lungul pereţilor hornului, apoi văzură apărând o lanternă electrică la capătul unei corzi lungi. Li se venea în ajutor!

— Câţi sunteţi? strigă o voce îndepărtată.

— Doi! urlă Sirce.

— Sunteţi în stare să urcaţi cu forţe proprii?

— Da, merge!

Fata apucă odgonul şi şi-l petrecu în jurul taliei.

— E bine aşa? întrebă ea.

David încuviinţă; vecinătatea salvării îl electriza.

Sirce trase de două ori, coarda se întinse de îndată, şi fata începu să se înalţe, răsucindu-se în jurul ei însăşi. David o văzu dispărând în puţul aproape vertical cu o ciudată strângere de inimă. Dacă se rupea dintr-odată cablul? O secundă, şi-o închipui pe Sirce transformată în ghiulea vie, lunecând prin interiorul tubului de ciment ca un obuz printr-o ţeavă de tun, gonind cu viteză vertiginoasă spre zdrobirea finală. Fricţiunea căderii i-ar uza rapid hainele, carnea, oasele… Jupuită de vie îşi va continua cursa mortală, cu gura lăţită într-un urlet de oroare din ce în ce mai slab…

Se scutură. De ce să-şi imagineze ce putea fi mai rău? Acolo sus, în tunelul paralel cu al lor, probabil că oamenii, chiar în acel moment, o ajutau să pună piciorul pe margine, copleşind-o cu glume morocănoase. Îşi frecă de cămaşă palmele umede. Coarda reveni, un sfert de oră mai târziu. Se prinse cât putu de bine şi dădu semnalul de ascensiune. Se înălţă fără opinteli, tractat cu o mişcare puternică şi sigură. Gândul îi zbură spre naufragiaţii din perete, dar nu putea face nimic pentru ei. Doar apartenenţa sa la etajul iniţial îi permitea să suporte urcuşul. Nu era la fel şi pentru ceilalţi.

O lumină albă inundă deodată hornul şi înţelese că ajunsese la capătul escaladei. Închise ochii. După atâtea zile petrecute în obscuritatea cea mai totală, avea nevoie de câteva momente pentru a-şi

deprinde din nou pupilele cu o luminozitate normală. Mâini îl înhăţară fără menajamente, extrăgându-l din puţ ca pe un pachet de rând, în timp ce un hohot enorm de râs îi salută apariţia. Luptând cu durerea ce-i biciuia orbitele, întredeschisese pleoapele, încercând, de bine de rău, să-i distingă pe cei ce-l înconjurau. La început nu văzu decât forme opace, apoi se desenară con-tururi, imprecise, tulburi… Un pieptar, o cască de lemn. Strânse din dinţi, cu gura dintr-odată plină de un gust amar.

Erau hoţii de fier…

Capitolul XI

Timp de câteva minute, David crezu că i-a sosit ceasul. Aveau să-i lege mâinile la spate, înainte de a-l arunca înapoi în puţ… Aveau să-l abandoneze în golul hornului, a cărui pantă de patruzeci şi cinci de grade nu va avea nevoie decât de vreo zece secunde pentru a-l transforma în obuz viu. Aveau să…

Dar nu se întâmplă nimic. Se simţi tras în plină lumină, lângă Sirce, care avea în gură un căluş, şi cel ce părea să fie şeful îi cercetă îndelung. După care, li se puseră gleznele în lanţuri. Trupa îşi reluă marşul, încadrându-i pe prizonieri ale căror fiare zăngăneau pe ciment. De îndată ce David dădea semne de încetineală, vârful întărit în foc al unei ţepuşe se grăbea să-i zgândăre şalele.

După un ceas sau două se improviză un bivuac şi i se distribui o raţie de carne uscată precum şi un căuş de vin ce înţepa limba. Santinelele luară poziţie în amonte şi în avalul tunelului, în timp ce o jumătate de duzină de bărbaţi se adunară în jurul unei perechi de zaruri. Fu o veghe de scurtă durată. Obosiţi, probabil, de o razie foarte recentă, tâlharii părăsiră unul câte unul cercul jucătorilor pentru a se înveli fiecare cu pătura lui.

David rămase nemişcat în penumbră cu ochii larg deschişi, evitând să-şi sune lanţurile. Imediat, mâna Sircei i se aşează pe umăr.

— Nu mişca, şopti ea prin căluşul pe care-l făcuse să alunece. Nu înţeleg de ce n-au încercat să ne

omoare pe loc. Ai vreo idee?

Tânărul ridică involuntar din umeri.

— Poate că vor ceva mai amuzant decât o execuţie pripită?… Au aerul că adoră spectacolele. Adu-ţi aminte de ultima oară!

— Linişte! zbieră un glas deasupra lor, şi un bici se prăvăli, sfâşiind în diagonală cămaşa lui David.

Fură nevoiţi să se retragă în mutism. Tânărul nu întârzie mult, faţă de ceilalţi, să cadă într-un somn adânc.

A doua zi, făcură joncţiunea cu un al doilea grup de jefuitori ce se ivi dintr-o galerie perpendiculară. David observă că cei doi şefi se întreţineau cu glas scăzut, aruncând priviri dese în direcţia prizonierilor.

Tâlharii cărau cu toţii saci enormi cu pradă. Unii târau de lesă copii sau fete abia răsărite, care suspinau. Viitori sclavi, fără îndoială, recoltaţi la întâmplare dintr-o unitate. Făcură o scurtă pauză, la amiază, şi oamenii se puseră pe trăncănit cu animaţie. Două sau trei fraze pescuite în tămbălăul conversaţiei îi dădură de veste că se apropiau de celula hoţilor de fier. Nu-şi putu stăpâni o crispare. Ce chinuri i se rezervau de astă dată?

În pofida tuturor eforturilor, nu mai putu dialoga cu Sirce, care fusese trasă la distanţă. În timp ce el însuşi nu era supravegheat decât de un singur om, tânăra era înconjurată de trei santinele înarmate până-n dinţi. Cu cât trecea timpul, cu-atât devenea mai evident că poftele tâlharilor se cristalizau asupra liber-călătoarei, David nejucând în toată afacerea decât un rol absolut secundar.

În aceeaşi seară ieşiră din tunel, pentru a ţâşni în plină lumină, în mijlocul lumii de lemn a hoţilor de

fier. Un miros violent de rumeguş şi răşină îngreuna aerul. Solul era acoperit cu un parchet gigantic, şi pe această câmpie de şipci perfect ajustate se înălţau, la intervale regulate, case curioase într-a căror compoziţie nu intra nici măcar o singură piesă de metal. Ici şi colo, stive monumentale de scânduri se înălţau ca nişte ziduri, strivind cu umbra lor trapezoidală locuinţele din împrejurimi.

Trupa se opri, în sfârşit, iar prizonierii fură introduşi într-un soi de îngrăditură făcută din toiege întrepătrunse. Doar Sirce şi însoţitorul ei rămaseră la distanţă, înainte de a fi mânaţi spre o clădire cu alură de fort, ai cărei pereţi fuseseră acoperiţi grosolan cu plăci de fier ciocănit. Nu era nevoie să fii vrăjitor pentru a ghici că era vorba de bârlogul şefului. Îi împinseră într-o mare sală lambrisată şi complet goală, unde domnea o înfiorătoare duhoare de răşină. David îşi stăpâni tresărirea, recunoscându-l pe omul cu armură de fier, cel care-l livrase cu două săptămâni mai devreme supliciului cu lemnul pirofor. Avea un aer neobişnuit de sumbru.

— Simţiţi putoarea asta? strigă el deodată în direcţia Sircei. Seva! Seva! Chiar pentru noi, care ne-am obişnuit, e câteodată de nesuportat…

Făcu câţiva paşi, cu mâinile la spate, măsurând cu un ochi întunecat pereţii clădirii, de parcă scândurile grijuliu încastrate ar fi ascuns cine ştie ce ameninţare surdă.

— Înainte… reluă el cu privirea pierdută în gol, înainte nu era aşa! Dar mirosul ăsta!…

David trebui să recunoască faptul că avea dreptate. Un iz dulceag plana asupra sălii. O emanaţie în acelaşi timp fadă şi zaharisită, ceva

amintind de primele stadii ale putrefacţiei. Un parfum de putreziciune vegetală cum se înălţa uneori din cazanele hidroponice, atunci când plantaţiile ajungeau să crape.

Brusc, şeful păru să se reculeagă şi o măsură pe Sirce cu sprâncenele coborâte peste ochi.

— Eşti într-adevăr tu! mârâi el cu o satisfacţie evidentă. Mă bucur că ai putut să te descurci data trecută! Sincer mă bucur. Şi tu, valet, ce-ţi fac arsurile? Pari în plină formă. E bine, e bine!

David pierdea teren. Cărui joc de neînţeles i se dedica omul ce se îndârjise atât de mult să-i tortureze cu cincisprezece zile înainte?

— Nu înţelegeţi, ai? insistă şeful măsurându-i cu ochi plini de bunătate falsă. Adevărul e că între timp aţi devenit celebri. Foarte celebri! Uitaţi-vă ce difuzează consolele altor unităţi! Poftim, citiţi!

Scosese de sub pelerină un sul de hârtii mototolite pe care David le identifică imediat drept listinguri. Sirce desfăşură paginile lungi şi perforate. Imediat, o enormă inscripţie bară hârtia pe toată lăţimea:

DE STAT
ASOCIALI asimilaţi CRIMINALI
A se distruge fără somaţie. Sirce (Nilana) HX 3300A, 2 David (Willoc) ex e 47, F
Prima, liber-călătoare, vinovată de complot şi de manipulări interzise. A pus în pericol numeroase unităţi prin teoriile sale ştiinţifice imorale. Ar fi în parte răspunzătoare de apariţia insectelor rozătoare gigante supranumite „termite”.
Al doilea, valet de curăţătorie, corupt de precedenta. A cauzat moartea unui funcţionar cinstit…

Urmau diferite descrieri precum şi o serie de fotografii administrative reprezentându-i din faţă şi din profil. O lungă diatribă vizibil destinată să aţâţe mânia mulţimilor îi condamna flăcărilor infernului. Deşi se pregătise de mult pentru acest gen de surprize, David nu se putu împiedica să nu resimtă un şoc. Oficializarea negru pe alb a „infamiei” lui îi aduse inima pe marginea buzelor. Sirce, în schimb, nu avu nicio tresărire.

— Mă numesc Rahid, declară şeful tâlharilor, şi pot să v-asigur că exemplare din proza aceasta înfloresc în toate unităţile pe care le-am… vizitat. Cred că la fel trebuie să fie pretutindeni în alte părţi. Voi şi cu mine suntem de-acu-nainte de-aceeaşi parte. Mă gândesc că se impune o revizuire a raporturilor noastre.

Şi, întorcându-se spre gardieni, adăugă pe un ton uşor teatral:

— Să fie dezlegaţi!

Aiurit, David văzu un bărbat plonjându-i între picioare şi apucându-se să-l elibereze cu gesturi febrile.

— Sunteţi bineveniţi la hoţii de fier! trâmbiţă Rahid. Consideraţi unitatea noastră ca un teren de azil. Odihniţi-vă, mâncaţi, beţi! Mâine vom sta de vorbă.

Îşi pusese mâna pe umărul gol al Sircei şi, preţ de o secundă, privirea i se făcu extraordinar de dură, apoi surâsul îi reveni, aşternându-i pe trăsături o mască liniştitoare.

— Vom sta de vorbă, repetă el, dar pentru moment veţi fi conduşi într-un loc de odihnă şi vi se vor satisface toate nevoile. E dorinţa mea. Haide, e

târziu!

Şi, întorcându-se pe călcâie fără ceremonie, dispăru în zidul de întuneric ce îneca fundul sălii.

David se pomeni afară fără să poată încă realiza ce se întâmplase. Gărzile îi traversară strada şi-i abandonară în faţa unei mici case cubice, fără nicio graţie şi care trăsnea a rumeguş la douăzeci de paşi distanţă. Odată închisă uşa în urma lor, descoperiră că un prânz fastuos fusese întins pe o scândură lungă şi ceruită ce ţinea loc de masă. Stofe şi perne în număr incalculabil erau presărate pe jos într-o geografie mohorâtă şi scrâşnitoare. David apucă un fruct.

— Ce părere ai? întrebă el. Treburile par mai curând să ni se-aranjeze, nu?

Sirce ridică din umeri.

— Înainte să te bucuri, du-te la fereastră, rosti ea cu o voce tăioasă. Sunt sigură că stau de gardă în toate cele patru colţuri ale casei.

Tânărul ezită, apoi se apropie de deschizătura lipsită de geamuri, pe care n-o apăra decât o perdea neagră şi grea. O mişcare a mâinii ajunse pentru a materializa temerile pe care fata le făcuse să se nască înlăuntrul lui.

— Ai dreptate. Sunt acolo. Crezi că-i o capcană?

— Nu ştiu nimic. Rahid are o idee-n cap, pot să bag mâna-n foc, dar care anume?

— Pe tine te mănâncă din priviri, hămesitul. Oare vrea să te vândă contra unei răscumpărări?

— Hoţii de fier nu prea miros a sfinţenie, m-ar mira, şi-n plus nota de căutare nu menţionează nicio recompensă. Nu, altceva e…

Mâncară în tăcere, mai mult pentru a-şi reface forţele decât fiindcă le-ar fi fost poftă. În plus,

mirosul de sevă putrezindă care domnea în tot locul nu contribuia câtuşi de puţin la stimularea apetitului.

Adormiră aproape imediat, un somn fără vise, de animal spetit, care la deşteptare le lăsă gura cleioasă şi vederea tulbure. În timp ce Sirce făcea o baie sumară într-un ciubăr de lemn, Rahid împinse uşa şi se proţăpi în mijlocul încăperii, cu pumnii în şolduri, cercetând tabloul cu un ochi rece.

— Mirosul nu v-a jenat? se interesă el cu un semn din cap ce putea trece drept salut. Trebuie timp ca să te obişnuieşti. Lumea lemnului se dereglează puţin câte puţin, scoarţele se împut din ce în ce mai repede. Curând unitatea va deveni de nelocuit. Războiul nostru de cucerire e mai ales un război teritorial. Într-o zi sau alta va trebui să emigrăm, toţi suntem conştienţi de asta.

Se aşeză, culese un fruct de pe masă şi începu să-l cojească nescăpând din ochi trupul şiroind al tinerei, care se ştergea fără a încerca să se ascundă.

— Dar e greu să ne stabilim cu adevărat dominaţia, reluă el controlându-şi tăişul grosolan al pumnalului. Poporul lemnului e prea puţin numeros. Nu putem lucra pe scară largă. Până-n prezent a trebuit să ne mulţumim cu acţiuni izolate. E imposibil însă să concepem o acţiune de mare anvergură. Să punem mâna pe o celulă de producţie, de pildă. Ca să ne întindem, să dominăm pe un nivel întreg, ar trebui să fim de o sută de ori mai numeroşi… Sau de o sută de ori mai puternici.

Tăcu, ca şi cum ar fi vrut să dea cuvintelor timpul de a se îngroşa, de a căpăta o consistenţă particulară.

— Fierul n-o să vă facă invincibili, obiectă Sirce. Unităţile importante vă vor opune roboţii lor anti-terorişti. Or să vă măture cu buldozerele, sau se va cere sprijinul poliţiei Directoratului, şi-o să aflaţi pe cheltuiala voastră ce înseamnă armatele adevărate!

Rahid alungă argumentul dintr-o mişcare a mâinii.

— O ştiu foarte bine. Fierul nu e decât un simbol. Simbolul libertăţii noastre regăsite, al umilinţei învinse. Trebuia să trecem prin acest stadiu pentru a le reda oamenilor lemnului onoarea. Dar faza asta e astăzi revolută. Au vrut să ne condamne la re-cluziune într-un mediu inofensiv, ca pe nişte iresponsabili. Pentru toată lumea, deveniserăm răufăcătorii cu ghearele tăiate, cu dinţii piliţi. Fiare împuţite lăsate să trăiască din grijă umanitară... În prezent...

Gâfâia, cu faţa crispată de furie. Îşi dădu seama dintr-odată că-şi pierdea sângele rece şi-şi regăsi instantaneu masca onctuoasă de gazdă şlefuită. Privindu-i alternativ pe Sirce şi pe David, spuse surâzând.

— Acum, că sunteţi proscrişi, nu vă mai rămâne decât să vă integraţi poporului lemnului, să trăiţi cu el. Să prosperaţi cu el. Veţi fi lăsaţi liberi cu condiţia să ne respectaţi obiceiurile... Şi să contribuiţi la prosperitatea noastră.

Încă o dată îşi scosese în relief sfârşitul frazei printr-o intonaţie surdă, dacă nu chiar ameninţătoare. Privirea sa scrutătoare era ţintuită în cea a femeii. În interiorul încăperii atmosfera devenise extrem de tensionată.

— Şi pentru toate astea, adăugă el cu lama întinsă la orizontală, contez pe tine, Sirce. Pe tine şi pe copiii tăi.

— Copiii mei?

— Ai înţeles foarte bine ce-am vrut să spun. Creaţiile tale: termitele! M-am informat, se zvoneşte că ai conceput specimene perfect ascultătoare, radiocomandate… Arme ideale de război. Vectori perfecţi de invazie.

David se simţi îngheţat până-n măduva oaselor. Cât despre Sirce, ea rămăsese impasibilă.

— Vrei să compensezi slăbiciunea voastră numerică prin puterea destructivă a insectelor? observă ea pe un ton neutru. E o strategie bună. Dar va trebui s-o luăm de la zero. Să regăsim specimene, să instalăm un laborator. Să lucrăm fără preget…

Rahid se ridică precipitat şi păşi spre ea. Era un spectacol cel puţin ciudat, bărbatul împlătoşat în fier din cap până-n picioare şi femeia goală, care stăteau faţă-n faţă fără cea mai mică umbră de erotism.

— Pot avea toate astea, rosti răspicat şeful hoţilor de fier. Jaful ne procură multe materiale. În privinţa specimenelor, e uşor, există o grădină zoologică criogenizată, o cunoşti poate?

— O ştiu, am traversat-o.

— Dacă-ţi fac rost de toate piesele necesare instalării unui laborator, accepţi să colaborezi?

— Ce altceva pot face? N-am niciun viitor, în afara celulei ăsteia. Sunt peste tot urmărită. Am scăpat ca prin minune din ghearele morţii. M-am săturat să tot fug…

Rahid o înşfăcă pe fată de umeri cu o asemenea violenţă încât sânii ei goi se ciocniră sonor unul de altul.

— Ziua asta-i o zi mare, mugi el, da’ nu-ncerca să

mă-nşeli c-o să-ţi pară rău! Vino să ne-ntâlnim imediat la palat, o să stabilim un plan de bătaie.

Fără o privire pentru David, se răsuci pe călcâi şi părăsi casa, făcând să urle scândurile dezghiocate ale parchetului.

— Şi acum? îndrăzni tânărul, când fu sigur că banditul se îndepărtase.

— Acum trebuie să câştigăm timp, asta-i tot! Şi să fugim cu prima ocazie.

— Dar termitele?

— Strategia lui e perfect utopică. Toate insectele pe care le-am creat n-au ascultat de stimuli mai mult de câteva zile, ţi-am mai spus. De altfel, aşa ne-au şi scăpat de sub control, ca să se-apuce să sape în toate direcţiile. Nu, nimic de temut din partea asta! Soarta noastră va depinde de tine. În timp ce eu am să stau încuiată în laboratorul meu, tu va trebui să pui pe picioare un plan de evadare. Informează-te, caută, observă. Dar fă-o repede, o să-şi piardă curând răbdarea, de-asta poţi fi sigur!

— Când i-ai spus că nu va întârzia să se izbească de rezistenţa unităţilor, de roboţi, de forţele Directoratului… Credeai?

— Nu. Oamenii sunt prea dezobişnuiţi să lupte pentru a face faţă unei invazii, fie şi minimă. Vor fugi dinaintea trupelor lui Rahid, fără a încerca măcar să se apere. Spectacolul violenţei îi va paraliza. Cât despre gărzile Directoratului, sunt prea puţin numeroase ca să facă altceva decât treburi de poliţie măruntă. Nu. În caz de invazie generală a nivelului de către hoţii de fier, puterea n-o să facă nimic. Un etaj mai mult sau mai puţin, ce importanţă are? Cangrena nu se va generaliza, de vreme ce tâlharii n-or să poată nici urca nici coborî

decât cu preţul vieţii. Pentru guvern, asta-i principalul. Se vor programa ascensoarele să nu mai oprească la înălţimea aia, atâta tot! Când în-grădirea orizontală încetează să funcţioneze, cea verticală îi ia locul. Vezi, e foarte simplu.

— Nu-i deloc încântător. Una peste alta, nimic nu i se opune lui Rahid să se facă stăpân peste etaj.

— Nu, nimic.

Îşi trăsese pe ea rochia sfâşiată. David schiţă un gest, apoi se răzgândi.

— Trebuie să mă duc, murmură ea, probabil că vom fi despărţiţi. Nu ştiu când ne-om mai revedea. Grăbeşte-te! N-am să-l pot face să aibă răbdare mai mult de o lună.

În clipa când dădea să iasă pe uşă, se întoarse şi-l privi pe băiat.

— Ciudat, şopti ea visătoare, când te gândeşti că n-am făcut niciodată dragoste…

În secunda următoare, dispăruse. David se crispă. Dintr-odată i se făcuse frig. Foarte frig.

Capitolul XII

— Scoală! mormăi Juvia trăgându-i un şut în şale.

David se smulse chinuit din somn. Femeia cea grasă îl domina cu toată masa ei. Tânără încă, ar fi fost frumoasă fără buhăiala monstruoasă pe care obezitatea i-o impunea trupului ei viguros clădit. Măsura aproape doi metri şi David, pe lângă ea, se simţea aproape pitic. Părul blond îi era strâns într-un coc pe ceafă, iar sânii cu areole enorme, în perpetuă turgescenţă, se bălăbăneau în deschizătura cămăşii descheiate.

— Sus! mugi ea din nou.

Tânărul se sculă precipitat, înainte ca femeia să-l apuce de zgarda sa de sclav, smulgându-i pielea de pe toată circumferinţa gâtului.

— Ajută-mă să-mi trag cizmele!

Se execută, în genunchi. Erau cizme cu tălpi de lemn, excesiv de zgomotoase, pielea fiindu-le rezervată bărbaţilor ale căror ocupaţii războinice pretindeau tăcere şi supleţe.

În clipa când dădea să se îndepărteze, Juvia îl imobiliză între coapse, cu un hohot de râs tunător. Prins în menghina muşchilor pe care grăsimea încă nu-i atrofiase, se sufocă pe loc. Femeia se sufoca de râs, cloncănind răsturnată pe marginea patului, cu mamelele bălăngănindu-i-se. Nu era nimic de făcut. David ştia că nu trebuie să se revolte dacă nu voia să declanşeze o serie de pedepse în lanţ. Strânse din dinţi. Juvia se ridică. Strecurându-i mâna între

picioare, şi-o introduse în pantalonul tânărului chircit încă şi îi înhăţă cu duritate organele genitale. Gemu, provocând ilaritatea gigantei. Ştia ce urma să se petreacă. Îl va masturba până-l va face să juiseze, forţându-l apoi să iasă fără a-i mai lăsa timp să se schimbe. După aceea trebuia să traverseze toată unitatea, oferind ochilor tâlharilor pata cleioasă ce-i macula pantalonii la înălţimea pântecului; stârnind, în trecere, mârlănii şi caraghioslâcuri.

— Ei, e bine?

Îl chinuia, strivindu-i testiculele, smulgându-i părul pubisului. Cum el refuza să se slobozească, îl azvârli pe podea dintr-o lovitură de cizmă în plin piept.

— Sunt prea bună cu tine! Ia, mă întreb dacă n-aş face mai bine să i te las lui Colphe!

David fremătă. Era ameninţarea obişnuită. Colphe era fratele Juviei, obez şi uriaş ca şi soră-sa, cunoscut mai mult pentru practicile sale homosexuale. Se sili să o implore.

Satisfăcută, îi trecu lesa şi-l împinse spre uşă.

— Nu-ţi uita uneltele!

Se aplecă pentru a apuca trusa grea din piele bătută în ţinte, încărcată cu fierăstraie şi rindele de tot felul. Ziua începea.

De trei săptămâni, trăia un veritabil supliciu. Aşa cum prevăzuse, Sirce nu mai ieşise niciodată din palatul de fier. Se murmura peste tot că devenise favorita lui Rahid şi că şeful jefuitorilor o acoperea cu bijuterii. O activitate febrilă domnea în inima clădirii, iar lui David nu-i luase mult să înţeleagă că se instala, cu ajutorul pieselor de recuperare, laboratorul atât de mult dorit, şi de fiecare dată

când vedea trecând câte o ladă cu sticlărie sau un sortiment de produse chimice, inima i se strângea. Cât timp va reuşi Sirce să creeze iluzia necesară? Dacă nu obţinea niciun rezultat, chiar aproximativ, Rahid n-avea să ezite nicio secundă pentru a-i tortura în cea mai crudă manieră.

De-abia înghiţită Sirce în vizuina regelui hoţilor, situaţia lui David îşi pierduse orice caracter privilegiat. În câteva zile, trecuse de la ospitalitate la o semi-detenţie, apoi la sclavie pur şi simplu. Foarte repede, gărzile îl abandonaseră în mâinile Juviei, care domnea ca stăpână absolută peste sclavii capturaţi la întâmplare din unităţi. Se apucase să-l reeduce, alternând măguliri şi maltratări, privilegii şi umilinţe.

În trei săptămâni, învăţase că nu reprezenta nimic, nimic altceva decât o jucărie de care ceilalţi riscau în orice moment să se sature. Juvia îl coborâse la un stadiu unde demnitatea nu mai exista. Nu-şi putea satisface nevoile naturale fără a-i cere permisiunea, ba mai mult, în majoritatea cazurilor, femeia cerea să asiste la operaţiune de la un capăt la altul. În rest, destul de frecvent, nu-l autoriza să-şi elibereze sfincterii decât ghemuit într-un loc public deosebit de frecventat la acea oră din zi.

Se putea considera fericit. Juvia s-ar fi putut arăta şi mai crudă, intuia asta, şi de asemenea încerca s-o mulţumească afişând exact atâta supunere şi revoltă cât să-i alimenteze interesul şi apetitul. Nepreocupat decât să supravieţuiască, nu reuşise să conceapă nici cel mai mic embrion de plan; de altfel temuta temniceră îl supraveghea în permanenţă, mergând uneori până la a-l ţine în lesă ca pe un animal domestic.

Noaptea, dormea într-un coteţ fără fereastră, izolat de restul prizonierilor, sau culcat cu genunchii la gură la picioarele patului Juviei, aceasta cel mai adesea când stăpâna făcea dragoste cu unul dintre căpitanii lui Rahid.

Clămpănitul tălpilor de lemn în spatele său îl readuse la realitate.

— La fabrică mai întâi! comandă Juvia.

Traversară parchetul lustruit al bulevardului şi pătrunseră într-un soi de hangar de unde se înălţa o pulsaţie surdă însoţită cu intermitenţă de nişte pâlpâieli albăstrii. O adevărată ceaţă de rumeguş îngroşa aerul şi trebuia să-ţi aperi gura şi nasul cu o batistă dacă nu voiai să te pomeneşti spart în două de accesele de tuse. Vreo zece sclavi lucrau, aplecaţi deasupra cazanelor de proliferare artificială. Metoda de producţie a lemnului nu diferea prin nimic de cea a cărnii. Câteva particule prelevate de pe un lăstar de arbust criogenizat erau plasate în incubaţie. Destul de repede, celulele vegetale începeau să se reproducă, să prolifereze. Seva se pornea să fiarbă ca o zeamă cleioasă, rând pe rând ascendentă şi descendentă, brută şi elaborată. Particulele se aglutinau din ce în ce mai rapid, umplând cazanul ca o ciudată pastă rigidă. Procedeul permitea obţinerea unui metru cub de lemn în două ore. Trebuia apoi să se extragă unul câte unul blocurile de stejar pentru a le pune la uscat. Era o treabă periculoasă, căci seva care năclăia muchiile le făcea cumplit de alunecoase şt totodată rebele faţă de orice manevrare. Se întâmpla destul de des ca o piramidă de uscare să se dărâme ca un castel din cărţi de joc, zdrobindu-i sub avalanşa sa pe îngrijitorii aflaţi la muncă.

— Priveşte! mugise Juvia în prima zi, împingându-l în faţa unui bazin de multiplicare celulară. Tot timpul trebuie să supraveghezi indicatorul de soliditate. Se poate ca celulele prelevate să fie mai mult sau mai puţin alterate, în care caz o proliferare prelungită să nu facă decât să le slăbească şi mai mult, şi nu obţii decât un lemn de calitate mediocră. De asemenea, nu încerca niciodată sa depăşeşti o producţie de un metru cub, dincolo de asta fibrele îşi pierd orice soliditate, devin pufoase. Dublând cantitatea, diminuezi tot pe-atât calitatea, e o axiomă pe care trebuie s-o ai mereu în minte. Trebuie să fabrici stejar, nu măduvă de soc!

De atunci, lucra patru, cinci ore pe zi în fundul hangarului, în groaznica duhoare de sevă caldă ce se înălţa din aparate. Aşadar, din acest loc îşi extrăgeau hoţii de fier materialele necesare construcţiei şi întreţinerii unităţii lor. Lemn. Timp de două secole, maşinile cu care fuseseră înzestraţi nu produseseră decât lemn, privându-i cu obstinaţie de orice element mai rezistent.

— Nu se poate spune că n-am încercat. îi explicase Juvia într-o zi când avea chef de trăncăneală. Anumiţi oameni de-ai noştri putuseră desigur să disimuleze câteva bucăţi de fier, dar cazanele refuzau să le facă să prolifereze. După aceea am înţeles că numai ţesuturile vii se reproduceau în acest fel: carnea, legumele, zarzavaturile, dar niciun mineral. Cei mai învăţaţi au încercat atunci să realizeze încrucişări ale lemnului în ideea că s-ar putea obţine, la o adică, prin grefe succesive, materii mai dure ca oţelul; n-au produs decât curiozităţi: lemn pirofor, lemn spongios, stejar elastic, mai ştiu eu ce! Orice am fi făcut, eram bine

şi frumos condamnaţi la lemn. În sfârşit, au apărut termitele. Şi odată cu ele, libertatea…

David se găsea la picioarele piramidei de uscare. Juvia îl eliberase din lesă pentru a se întâlni la loc ferit cu unul dintre supraveghetori, dispunea deci de o oră sau două de repaus. În ciuda pericolului unei eventuale dărâmări, întreţinerea reprezenta corvoada pe care o întâmpina cu cea mai puţină neplăcere. Era, în fond, locul unde se putea pălăvrăgi cu tovarăşii de lanţuri fără a atrage de îndată fulgerele gardienilor. Aceştia din urmă, temându-se de o posibilă avalanşă, aveau obiceiul să se ţină, prudenţi, la distanţă, lăsându-le prizonierilor toată libertatea de a încălca regula tăcerii. Înarmându-se cu un cârlig, începu să facă să alunece unul dintre blocurile de la baza stivei, un sistem vetust de cilindri dispuşi pe sol jucând rolul de covor rulant. Tot echipamentul era arhaic, absenţa metalului condamnându-i pe lucrători să se servească de scripeţi din noduri de stejar şi de corzi din fibră vegetală. Aici mai mult ca oriunde era preferabil să fii sigur pe muşchii tăi. Cel mai mic cârcel, cea mai mică ezitare putea sta la originea unui carambol înspăimântător.

— Salut! şopti o voce gravă la stânga lui. Merge?

David ridică mâna. Thory îl impresiona întotdeauna, cu pielea sa neagră şi părul creţ. Deşi scund de statură, afişa o musculatură hipertrofiată despre care nu se ştia dacă ar trebui să suscite admiraţia sau dezgustul. Se povestea pretutindeni că Rahid îi propusese să combată în rândurile hoţilor de fier şi că omul refuzase, cu riscul de a-şi pierde capul pe butuc. De-atunci, căpetenia tâlharilor îl condamnase la muncă silnică, în

speranţa de a-l vedea revenind într-o bună zi asupra deciziei iniţiale. Dar nu era decât o legendă. Rahid n-ar fi riscat în viaţa lui ca un asemenea colos să-i facă umbră.

— Lemnul e din ce în ce mai cleios, mormăi africanul. Blocurile nu se usucă, putrezesc, simţi mirosul?

Seva ce se scurgea formase o adevărată baltă la baza piramidei, din care răzbătea o putoare demnă de mlaştini mai bune.

— Păzeşte-te s-o atingi! gâfâi negrul. E în curs de fermentare. În scurt timp o să rezulte un clei vegetal foarte primejdios, capabil să cimenteze orice. Câteodată gardienii se distrează badijonând mâinile şi picioarele unui prizonier, şi sărmanul nenorocit rămâne ţintuit de sol până vine cineva să-i decupeze pielea cu briciul!

Pentru David, seva viciată dovedea o mutaţie iremediabilă a lemnului. Undeva, maşina se dereglase şi proliferarea artificială nu mai aglutina decât celule anormale. Când i se întâmpla să geluiască o scândură cu rindeaua sa de silex nu se putea împiedica să scruteze suprafaţa semănată cu aşchii, cuprins de o angoasă surdă. „E încă viu!” se gândea uneori, mângâind conturul unei mobile. „O să se trezească! Astăzi sau mâine, dar o să se trezească…”

Lucră două ore, apoi Juvia veni să-l ia pentru turneul cotidian al micilor reparaţii. Până seara se preumblară din casă-n casă, oferindu-şi serviciile fără a cere vreo retribuţie. Acest curios drum din uşă-n uşă îl ajutase rapid pe David să-şi verifice temeiul teoriilor. Peste tot, într-adevăr, se izbea de manifestări mărturisind supravieţuirea lemnului

după tăiere şi asamblare. Picioarele scaunelor continuau să crească, înălţând din ce în ce mai mult şezutul deasupra solului. Seva, jucând rolul unui straniu lichid cicatrizant suda sertarele comodelor sau ale dulapurilor, reînchizând sistematic rănile deschise cu fierăstrăul. Mobile grijuliu şlefuite îşi pierdeau progresiv formele pentru a se acoperi de scoarţă sau a se ramifica în rădăcini complexe.

David trebuia să corijeze toate acestea, să taie picioarele scaunelor pentru a le readuce la lungimea potrivită, să raboteze mesele redevenite sălbatice, ştiind că remediul nu va fi decât efemer şi că va trebui s-o ia de la-nceput a doua zi. I se dădea tot atât de puţină atenţie ca unui animal domestic, lucru de care profita pentru a spiona conversaţiile, adunând informaţii.

O anume indispoziţie domnea în unitate. Mutaţiile, alterările cotidiene, nu scăpau nimănui, deşi nu se vorbea despre ele decât pe ocolite. Pentru mulţi, aceste tulburări ale ambianţei făceau de dorit extensia rapidă a unui război teritorial, şi nici nu putea fi vorba să lase să treacă şansa de evadare adusă de către termite. Nu se mai visa decât la plecare, la răspândire. La peisaje noi.

În aceeaşi seară, Juvia – cuprinsă de o inexplicabilă deprimare – se puse pe băut. Cu o regularitate de metronom, goli pahar după pahar până la a treia sticlă, apoi căzu de pe scaun şi se rostogoli sub masă. Neîncrezător la început, David nu-şi părăsi colivia, temându-se de unul dintre acele vicleşuguri după care grăsana era atât de ahtiată, dar aspectul congestionat al chipului său şi sudoarea ce făcea să-i sclipească sânii enormi îi puseră la îndoială reţinerea. Prăvălită în mijlocul

unei bălţi de alcool de fabricaţie artizanală, bâiguia cuvinte fără şir. Când îi ridică pleoapele, femeia nici măcar nu-l văzu. Avu o scurtă secundă de ezitare, apoi se hotărî să treacă la fapte. Culese o butelie de vin din cămară, o bucată de pâine, mai multe felii de carne uscată şi înfăşură totul într-un pătrat de pânză.

Evident, nu putea fi nici vorbă să iasă din tabără. Santinelele stăteau de gardă de jur împrejurul îngrăditurii ca şi în faţa uşii Juviei. În schimb, desprinzând o scândură sau două, era uşor să se strecoare în dormitorul sclavilor şi să-l găsească pe Thory, cu care încerca disperat să lege prietenie de trei săptămâni încheiate, convins că un asemenea om nu-i va putea fi decât foarte folositor într-un viitor apropiat.

Cu bocceluţa strânsă la piept, mută două scânduri din fundul remizei şi se târî pe parchetul lustruit. În douăzeci de zile, era a doua sa expediţie nocturnă. Nu i se dădea atenţie, aproape totalitatea sclavilor compunându-se din copii abia ajunşi la pubertate sau femei pe care simpla vedere a Juviei le teroriza. Singura fiinţă periculoasă se-ntâmpla să fie Thory, care noaptea era pus în lanţuri. De altfel, nu era deloc puţin mândru de acest privilegiu şi exclama de zece ori pe zi: „Fier. Îţi dai seama? Risipesc fierul ca să mă ţină prizonier! Adesea, cu cătuşele mele, mă simt ca un prinţ!”

Ajuns la înălţimea hambarului, căută un loc de trecere. În spatele lui, santinelele schimbau glume desfrânate. Planşeul relativ silenţios nu-i trăda înaintarea. Găsi în sfârşit un fel de trapă întâmplătoare prin care supleţea sa îi îngăduia accesul. O căldură umedă domnea în interiorul

clădirii. Mirosuri puternice, de sudoare şi urină, se răspândeau într-o atmosferă de seră. Cei adormiţi zăceau împrăştiaţi pe pardoseală fără a respecta nicio ordine şi, preţ de o secundă, avu impresia că descoperă un câmp de bătălie, cu harababura sa de trupuri chircite la întâmplare, cum căzuseră. Copiii sughiţau în vis, femeile scânceau. Câte un nume se înălţa uneori, gemut pe o notă vibrantă. David se ghemui, aşteptând ca pupilele să i se deprindă cu întunericul. Nici vorbă să pornească orbeşte şi să calce pe mână vreun om care să se trezească urlând, provocând în acelaşi moment năvala gărzilor.

După câteva momente, un gâfâit cadenţat îl făcu să întoarcă atent capul. Un clinchet de lanţuri se suprapunea peste această răsuflare de luptător în plin efort, şi nu-i fu câtuşi de puţin greu să-l localizeze pe Thory. Pentru moment, Hercules-ul era ocupat să o muncească plin de vigoare pe una dintre tovarăşele sale de nenorocire. Coapsele albe, destul de grase, încolăcite peste şalele lui contribuiau la a-i sublinia şi mai mult cutremurătoarea musculatură. David îşi aşteptă rândul. Relaţiile sexuale între sclavi erau încurajate, toată lumea ştia asta. Hoţii de fier contau pe acest mijloc pentru a-şi spori rândurile. De-abia înţărcat, fiecare sugar era smuls de la sânul mamei şi încredinţat nevestei vreunui tâlhar care din acel moment îl creştea ca pe propriul ei fiu. Mai târziu i se ascundea cu multă grijă originea, astfel încât să facă din el un soldat perfect devotat comunităţii.

— Tu eşti? şopti Thory, rostogolindu-se pe spate.

David confirmă şi-i întinse pachetul. Atletul se apucă să înfulece fără să mai aştepte. Scăldată în

transpiraţie, fata nu se mişcase, sânii minusculi i se înălţau într-un ritm accelerat şi David ghici că era, fără nicio îndoială, foarte tânără. Thory îi abandonă o parte din merinde, şi-i făcu semn s-o şteargă.

— Eşti un tip ciudat, tu, observă el cu gura plină. De ce n-ai înghiţit singur toate astea?

— Poate pentru că sunt ca tine? Pentru că nu-mi plac prea mult hoţii de fier…

Negrul râse din gât, cu o sonoritate stranie.

— Te-a lăsat baltă patroana ta, ai? rânji el. Acum face pe frumoasa cu Rahid, vrăjitoarea care le porunceşte insectelor, iar tu nu mai exişti! Într-o zi sau alta, Juvia o să-ţi găurească pielea, aşa că-ţi zici că pentru ca să-ţi faci valiza e de preferat să-ţi găseşti un partener corect… Nu? De-asta mi te-nvârteşti în jur de cinşpe zile?

— Poate.

— Ce făceai înainte?

— Gunoier la centrul de triere specializat în androizi. Şi tu?

— Eu eram macagiu de produse alimentare. Repartizam în celula mea proviziile provenite de la unităţile de fabricaţie, şi de la un timp m-am săturat. Când au trecut termitele, am luat-o prin labirintul pereţilor. Îmi doream să mă duc să văd cum e afară. Ştii că începem să avem nu puţini hoinari de-a lungul tunelurilor? Am vizitat un anumit număr de unităţi, după care m-au prins hoţii de fier. Asta-i… Ce-nvârteai cu vrăjitoarea?

— Întâmplarea, atâta tot. Crezi că avem vreo şansă să fugim de-aici?

Thory ridică din umeri, făcând să-i sune lanţurile.

— E riscant. Nu există decât tunelul, iar intrările sunt păzite fiecare de şase sau şapte gardieni

înarmaţi.

Ezită un moment, apoi adăugă coborând şi mai mult vocea:

— Totuşi, dacă vrei să mă asculţi, am face bine să nu-ntârziem prea mult pe-aici. Am văzut lucruri care nu-mi spun nimic bun.

— Ce tot vorbeşti?

O grimasă îi străbătu chipul întunecat.

— Nu ştiu dacă-i bine să-ţi spun. Trebuie să-ţi ţii gura!

Tăcu aproape un minut, jucându-se nervos cu verigile priponului.

— Vezi bârna aia mare de-acolo? suflă el în sfârşit, aproape imperceptibil. Îndărătul ei e o crăpătură, întotdeauna filtrează lumină, aşa că lipeşte-ţi ochiul de ea şi uită-te. Dar, mai ales, nicio vorbă!

Cu stomacul înnodat, David se ridică. Merse un moment în zig-zag printre trupurile adormite. Când mâinile i se aşezară pe stâlpul plin de aşchii, era transpirat tot. Thory spusese adevărul. Un fir de lumină gălbuie se prelingea printre scândurile despărţite. Având grijă să nu scârţâie parchetul, se apropie.

Era o sală întru totul asemănătoare cu cea în care se găsea. Pe mese rulante, bărbaţi şi femei goale păreau să aştepte. Culcaţi pe burtă şi ţinuţi în poziţia aceasta cu ajutorul unor curele groase din piele, ofereau imaginea vie a neputinţei. În fundul încăperii, un aparataj electronic dintre cele mai complexe emitea curioase semnale repetitive. Un omuleţ în bluză albă se agita în mijlocul decorului, supravegheat îndeaproape de două santinele înarmate.

David îl văzu apucând un bisturiu şi incizând

rinichii unui cobai uman, trasând un cerc perfect împrejurul implantului lombar. Imediat curse sângele, inundând fesele şi coapsele victimei inconştiente. David înghiţi dureros, căci observase, târându-se pe jos, o femeie ale cărei coate şi genunchi erau carne vie. Avea capul ascuns într-o pungă de hârtie opacă şi se învârtea în cerc ca un animal nebun. Puţin mai retras, un băiat de vreo zece ani, chircit, cu chipul ascuns în mâini, încerca disperat să se vâre în interiorul unei lăzi de ambalaj răsturnate.

David se dădu înapoi dintr-un salt şi fu cât pe-aci să lovească bârna. O sudoare abundentă i se revărsa din sprâncene. Se forţă să-şi stăpânească respiraţia şi i se alătură lui Thory, care termina de golit butelia de vin.

— Ai văzut?

David îngenunche. Cu tot zăduful locului, se simţea rebegit.

— Am văzut, îşi modifică implanturile, în speranţa de a deveni liber-călători…

— Vrei să zici liber-invadatori!

— Cine e medicul?

— Un tip pe care l-au capturat. Cobaii provin din sala asta. O să trecem şi noi pe-acolo, dacă mai pierdem mult vremea. Ţi-ar conveni să te fâţâi pe jos la nesfârşit, ca un vierme tăiat în două?

David nu răspunse, era copleşit. Ceea ce văzuse îi amintea în chip insuportabil de aberaţiile întrezărite cu prilejul popasului în unitatea de producţie lovită de legea presei.

— Dacă reuşesc, gândi el cu voce tare, se vor putea servi de lifturi pentru a porni la atacul etajelor superioare, o să se răspândească, o să…

— Las-o baltă! i-o tăie Thory. Nu vor reuşi prea curând, şi asta mă nelinişteşte, pentru că le vor trebui nu puţini candidaţi la măcelărie. Trebuie s-o ştergem, bătrâne, sunt de acord cu tine. Încearcă să faci rost de ceva cu care să-mi tai lanţurile şi-o să-ţi spun eu ce am în cap. Acum fugi. Nu merită osteneala să te descopere cineva.

David se supuse. Întoarcerea se efectuă fără complicaţii; când apăru în remiză, Juvia dormea încă. Reveni în coteţ, cu un gol în stomac, provocat de nelinişte şi surescitare. Aşadar înţelesese corect. Thory se dovedea omul situaţiei. Prizonier de mai multă vreme ca David, avusese timp să coacă un plan de evadare realizabil. Cel mai greu, în prezent, era să intre în contact cu Sirce. Mestecă problema ore în şir, fără să reuşească a găsi măcar umbra unei soluţii. Cu puţin înaintea zorilor, adormi.

În zilele ce urmară, nesiguranţa nu făcu decât să-i crească. Cum jefuitorii aduseseră dintr-una din expediţiile lor un tânăr blond cu trăsături de fată şi piele de un trandafiriu delicios, David observă că Juvia zăbovea din ce în ce mai des pe lângă noul sosit.

— Favoarea ţi-e în scădere, mormăise Thory la picioarele piramidei. Grăbeşte-te, c-o să te-nlocuiască. Tinerelul îi face cu ochiul. În scurt timp, ai să te trezeşti legat pe masa laboratorului.

David lăsase să-i scape o obscenitate, dar ştia bine că Thory avea dreptate. Acum, că Sirce părea complet câştigată de uneltirile lui Rahid, el nu mai servea la nimic. Iar perspectiva de a se trezi paralizat, nebun de ameţeală sau incapabil să se ţină pe picioare, îl îngheţa de groază.

Capitolul XIII

Când David reluă turneul micilor lucrări, a doua zi, fu pentru a afla că Juvia – nemaidorind să-l însoţească – îl abandona supravegherii unui gardian. Vestea avu efectul unei condamnări la moarte. Timp de mai multe ore gelui dulapurile, tăie picioarele scaunelor, într-o stare de prăbuşire vecină cu stupoarea. În mai multe rânduri, santinela nu se abţinu să-l facă să-şi simtă pe propria piele delăsarea. Spre seară, în timp ce traversau strada pentru a reintra în lagăr, o femeie slabă îi strigă din pragul casei:

— Hei! Egalizatorule! Vino un pic pe-aici, picioarele meselor mele au rădăcini, iar scaunele au s-atingă curând tavanul!

Soldatul nu se putu împiedica să bombăne, era grăbit să-şi regăsească bivuacul pentru a înfuleca o bucăţică iar perspectiva acestei amânări suplimentare îl deranja în cea mai mare măsură. Femeia observă şi-l bătu pe umăr.

— Nu face mutra asta, militarule! Am vin, tutun şi carne afumată. Medicamente excelente pentru a face să-ţi treacă timpul, din câte se spune!

Pătrunseră în cabana viermănoasă. David îngenunche pentru a scurta apendicele năclăioase de sevă ale unui scăunel devenit în chip curios verde.

— E ca şi cum lemnul nu s-ar putea hotărî să moară, observă femeia în spatele lui.

Apoi o auzi făcând să sară dopul unei sticle. Încălzit de vin, gardianul nu întârzie să devină întreprinzător. David nu se întoarse, indiferent faţă de strigătele înveselite ce se auzeau, din ce în ce mai dese.

— Ei, tu! – mormăi matroana – nu sta-nfipt acolo, du-te-n pivniţă, am juma de duzină de scaune care te-aşteaptă!

Şi, în momentul când începea să coboare scara, o auzi şoptindu-i santinelei: „În sfârşit, singuri!” Boxa ce servea drept debara era cufundată în obscuritatea cea mai totală. Necunoscând locurile, pipăi în căutarea întrerupătorului. Deodată, în timp ce degetele i se plimbau pe scândurile noduroase ale peretelui, o mână răcoroasă i se aşează pe încheietură. Tresări.

— Nu striga! şopti glasul Sircei. Paznicul nu trebuie să bănuiască nimic.

— Dar femeia?

— E de acord. Am cumpărat-o. Se teme de mine, mă ia drept vrăjitoare. Rahid mă supraveghează zi şi noapte – n-are încredere.

— Termitele?

— Fiasco complet. Aparatura pe care mi-au furnizat-o e învechită sau scoasă din uz. Aranjează să treci mâine. N-am reuşit să provoc mutaţii nici măcar unei singure insecte. Rahid e la capătul răbdării. Nu mai crede deloc în ştiinţa mea. Şi tu?

— Nimic bun. Ştii că fac experienţe de neutralizare a implanturilor? Risc serios să intru şi eu în joc nu peste mult…

— Rahid mă supraveghează zi şi noapte, n-are încredere. Toate astea devin foarte periculoase. Ai vreun plan?

— Poate. Mi-ar trebui ceva cu care să-i vin de hac unui lanţ cu verigi groase.

— Simplu. Am să-ţi las nişte acid chiar aici. Aranjează să treci mâine. Dar nu trebuie să întârzii, ascendentul meu asupra femeii ăsteia e destul de fragil, se poate răzgândi de la o zi la alta…

— O cunoşti bine?

— E servitoare la palat. I-am dat bijuterii făcând-o să creadă că vreau să mă culc cu tine. Nu trebuie să bănuiască nimic. O să te cheme mâine seară la fel ca azi, dar grăbeşte-te, nu mai sunt câtuşi de puţin credibilă, iar dizgraţia ta e, probabil, legată de a mea.

Simţi gura tinerei femei atingându-i-o pe-a sa preţ de o secundă.

— Du-te! şopti ea. Când totul va fi gata, lasă-mi aici un mesaj. Un bileţel dulce, neînchis, cu ora întâlnirii. Nu te teme să te-arăţi pătimaş, se presupune că trăim o mare idilă…

David luptă cu scurta strângere de inimă care îi străbătuse pieptul şi reveni în bucătărie. La intrarea sa, femeia cea slabă şi paznicul se aranjară precipitat.

— Haidem, mergem! bombăni tâlharul pentru a salva aparenţele, şi-l împinse afară fără menajamente.

O nouă neplăcere îl aştepta în lagăr. De-abia trecuse pragul ţarcului, şi temnicerii din schimb îi dădură de ştire că Juvia nu-i mai dorea compania. Înainte să fi avut timpul de a deschide gura, îl şi aruncaseră în interiorul hambarului printre prizonierii rari şi istoviţi.

Thory îl privi cum se ridica, rânjind.

— Gata, concediat? Muntele de grăsime ţi-a găsit

un înlocuitor mai blond şi mai roz, din câte se zice!

— Taci, i-o retează sec David, vei fi scăpat de lanţuri mâine seară, acum o să trebuiască să arăţi ce ştii să faci.

Instantaneu, negrul deveni serios.

— Adevărat? Ai resurse, bărbate! Da' n-o să te dezamăgesc. Ai să vezi mâine. Până atunci, dormi sau ia-ţi o fată. Eşti prea încordat.

Şi, însoţind vorba cu gestul, trase spre el o femeie cu pielea lăptoasă, înstelată de pistrui. David se întoarse. Petrecu o mare parte a nopţii bătându-se cu puricii ce-l asaltau în regimente întregi şi nu-şi găsi somnul decât în zori, blestemându-se că nu urmase sfaturile lui Thory.

Puţin mai târziu, când coloana lua drumul fabricii, Hercules-ul se strecură în rând cu el.

— Începând din clipa asta, cască ochii şi urechile! şopti el cu faţa în jos. N-am să-ţi pot explica de zece ori în şir, şi când ajungem la mlaştini o să-ţi dau o bucăţică de lemn groasă cât un dop. Fărâmiţeaz-o şi fă-o să prolifereze, îmi trebuie cel puţin trei cuburi. Pe urmă o să le însemnezi cu cârligul, ca să le pot recunoaşte uşor. Înţeles?

David încuviinţă în linişte, cu toate că pofta de a pune întrebări îi ardea la limbă. Ajuns sub hangar, Thory profită imediat de inevitabila gâlceavă legată de împărţirea sarcinilor pentru a se trage la distanţă prefăcându-se că urinează. David observă că de fapt îşi strecura mâna între două rulouri de frânghie şi trăgea un căuş din pământ ars umplut cu apă. Un minut mai târziu, butaşul umed era în palma tânărului. Îl fragmentă rapid cu vârful unui silex şi umplu cupela unde aveau obiceiul să dispună firimiturile lăstarilor destinaţi proliferării

celulare. Lucrătorii se aprovizionară fără să observe, măcar, substituţia şi, după o oră, primele blocuri se aglutinau pe fundul cazanelor de reproducere accelerată. Nimic nu le deosebea de lemnul obişnuit decât poate un miros sensibil mai agresiv, dar nimeni nu păru să se supere. David transpira cu broboane mari, şi rumeguşul ce i se lipea de pielea umedă sfârşise prin a-i da o înfăţişare pufoasă, friabilă, total ireală. Maşinile încetară în sfârşit să murmure. Cuburile fură extrase, şiroind de sevă, şi depuse pe covorul rulant. La trecerea pe lângă el, tânărul le zgârie adânc în formă de cruce mare cu ajutorul cârligului său de lemnar. Vocea gravă a lui Thory se înălţă deodată, perfect naturală. David înţelese că i se adresa paznicului ce făcea oficiul de contramaistru.

— Cam mult lemn uscat, şefu’! zicea el. Ar trebui să-l mutăm ca să facem loc…

— O.K., mormăi celălalt, vizibil fără prea mare interes. Ia un căruţ şi împarte-l, pe locurile de rezervă.

David îşi reţinu un surâs, căci înţelesese unde voia să ajungă negrul.

— Ei tu! strigă Thory, apropiindu-se de el. Vino să m-ajuţi!

Fu adus un cărucior hodorogit, tras de un cal căruia-i ieşeau prin piele toate oasele. Thory supraveghe încărcarea, având mare grijă să amestece şi cuburile proaspăt aglutinate.

— Ai înţeles? şopti el făcând cu ochiul. Ceea ce tocmai ai aglomerat e lemn pirofor! Păstrez butaşul de peste-un an. O să le repartizez în toate rezervele de scânduri din unitate, bine afundate în scobiturile stivelor. Când seva se va fi evaporat complet, au să

ia foc, declanşând incendii gigantice în toate cele patru colţuri ale etajului. Vor trebui cam patruzeci de ore pentru ca fibrele să atingă stadiul igniţiei, iar nouă nu ne va rămâne decât să exploatăm panica…

David înclină capul, impresionat. Thory tocmai inventase adevărate bombe incendiare naturale.

— Nu uita, pentru lanţ! şuieră atletul sărind pe capră.

David îl privi îndepărtându-se cu un amestec de teamă şi excitaţie.

Mai lucră un moment la baza piramidei, apoi gardianul care-i fusese ataşat după trădarea Juviei veni să-l ia în turneul micilor lucrări.

— E pentru ultima oară, băiete, se hlizi soldatul. Începând de mâine, eşti afectat în permanenţă la hangar. Noul protejat al Juviei o să-ţi ia locul la pilirea picioarelor de mese. Ai să-ţi regreţi gealăul, cu siguranţă! Mai ales când o să te afli pe piramida de uscare!

David îşi strânse trusa de scule. Parcursul se efectuă ca de obicei.

În momentul când erau gata să reintre în lagăr, femeia cea slabă ieşi în pragul casei şi-i strigă. De astă dată, temnicerul nu se lăsă rugat. Zece minute mai târziu, David se găsea în pivniţă. O lampă mică strălucea pe un gheridon, încercuind cu pata sa galbenă o foaie de hârtie, un plic şi un creion scurt. Trebuia să se grăbească. Umezind mâna pe vârful limbii, se lansă în scrierea unui răvaş destul de incoerent, amestecând jurăminte de amor pasionale şi aluzii erotice. Îşi încheie biletul cu o frază-mesaj, singura care trebuia să-i reţină Sircei atenţia: „… Mâine la miezul nopţii, o să mă fac să juisez gândindu-mă la pivniţa asta unde te-am iubit atât de

mult. Fă la fel, şi vom fi aproape reuniţi.”

I se spusese că prizonierii nutreau adesea acest gen de fantasme şi spera că latura fără perdea a declaraţiei va fi de ajuns ca să mascheze conţinutul real: „Mâine la miezul nopţii, în acest loc!” Îndoi hârtia, o strecură în plic abţinându-se să-l lipească, astfel ca servitoarea să se poată asigura că nu se ţesea niciun complot pe la spatele ei.

Ca să termine, scotoci debaraua de jos şi până sus în căutarea flaconului de acid promis. Îl găsi ascuns sub o grămadă de cârpe mucegăite. Era o butelcuţă de sticlă foarte groasă, pe jumătate plină cu un lichid gălbui care purta menţiunea „Acid sulfuric”. O înfăşură grijuliu într-o bucată de pânză şi o puse în buzunar, rugându-se ca nimănui să nu-i vină ideea să-l îmbrâncească, după care reveni în bucătărie.

Pe când era dus înapoi în lagăr, îşi lăsă privirea să lunece prin împrejurimi, întârziind mai cu seamă asupra enormelor stive de lemn care, din loc în loc, jalonau peisajul.

De astă dată, i se confiscă trusa înainte de-a-l încuia în dormitor.

— Altu’ are nevoie! graseie gardianul scuipându-i la picioare.

Thory aştepta, întins pe salteaua sa, cu gleznele şi încheieturile mâinilor încătuşate ca în fiecare seară.

— Ai ce trebuie? şopti el în clipa când David îngenunchea.

— Da, şi tu? A mers?

— Nicio problemă, mâine între miezul nopţii şi ora trei carnavalul va fi în toi.

— Eşti sigur de orar?

— Practic, da. Eram de faţă când ticăloşii ăştia de

hoţi de fier experimentau lemnul pirofor. Aşa am şi putut să fur o bucată. Am păstrat-o în apă zi după zi, aşteptând momentul când să mă servesc de ea. Ocazia, păi nu? O să fie o petrecere straşnică, micuţule! Focurile iadului!

Se ambala. David trebui să-l împingă la mai multă moderaţie.

— Şi gărzile din faţa tunelului, te-ai gândit?

Negrul ridică din umeri.

— Totul o să ardă, casele, podeaua, o să fie cea mai grozavă panică. Gărzile vor fi primele care să sară în tunel, n-o s-avem decât să fugim pe urmele lor.

— Sper că ai dreptate.

— Am dreptate. Mai bine vorbeşte-mi de lanţuri.

David îi arătă flaconul şi-i explică felul cum trebuia să-l folosească. Hotărârâră să-l ascundă într-o gaură a parchetului şi să-l acopere cu paie. De cum se dădu stingerea, tânărul se precipită peste femeia cea mai apropiată şi făcu dragoste cu ea ca un posedat. Era singurul mijloc pe care-l găsise pentru a-şi interzice să gândească până în zori.

Toată ziua următoare aşteptă zadarnic un semn de la Sirce. Simpla idee că poate mesajul nu fusese transmis îl arunca în transă. În ce-l priveşte pe Thory, acesta afişa un calm imperturbabil. În ajun îşi detaliase perfect planul de acţiune.

„De cum a izbucnit incendiul, fugim s-o întâlnim pe vrăjitoarea ta în pivniţa cabanei. Aduni tot ce se poate bea sau mânca, iar eu am să-ncerc să găsesc o armă: cuţit, măciucă, orice. După aia, fiecare pentru sine. N-o să mă las încetinit de o femeie. O duci pe propria ta răspundere; ne-am putea foarte bine lipsi de ea. Să fie foarte clară treaba asta, între

noi: n-am să v-aştept!”

David nu socotise util să înceapă o polemică. De-atunci, număra orele, aruncând priviri frecvente în direcţia rezervelor de lemn ale căror umbre trapezoidale acopereau pe alocuri grosolanele case din scânduri.

Căderea nopţii întârzie mult. De cum fură stinse luminile, se puseră pe treabă, manipulând flaconul de acid cu infinite precauţii. Lichidul sfârâia pe verigi, răspândind un miros înţepător ce-i făcea să le ameninţe siguranţa. În pofida căluşului cu care-şi acoperise faţa, David simţea emanaţiile acide înţepându-i gâtlejul cu mii de ace. Ochii îi plângeau şi nu-şi mai distingea foarte clar mâinile. Thory înjură când o stropitură devoră salteaua la numai câţiva centimetri de braţul lui. Sudoarea făcea să-i lucească torsul ca un bloc de bronz şi un tremur spasmodic îi agita pectoralii la intervale regulate. David nu mai vedea decât acest tic, această crispare musculară a tendoanelor retractându-se sub piele, această dublă umflătură striată din care răsăreau mameloanele cu sfârcurile lor pe care tulburarea le făcea să fie turgescente. Ultima verigă cedă în sfârşit.

— Al naibii truc! turbă negrul, îndepărtându-se prudent de lanţul ale cărui extremităţi sfârâiau încă.

— Ce oră e? se interesă David.

— Miezul nopţii, tocmai s-a schimbat garda. Degajează scândurile, o să se băşească imediat, depozitul de lemn e la mai puţin de o sută de metri.

David se activă, şi în câteva minute o deschizătură se desenă la nivelul solului. Culcându-se pe burtă, îşi scoase capul în exterior. De cealaltă parte a îngrăditurii santinelele flecăreau ca de obicei,

rezemându-se molatec în arme: ţepuşe întărite sau lănci cu vârf de os. Unii arborau cu mândrie pumnale din fier. Doi sau trei, arcuri de o precizie redutabilă.

Rămase astfel o bună jumătate de oră, luptând contra anchilozei, încordându-şi ochii până la durere. Când amorţeala îi ajunse la umeri, reveni. Dormitorul era plin de şuşoteli nervoase ce ţeseau o muzică de fond imposibil de înţeles. Aproape toate femeile erau treze, copiii îşi trăgeau pe nas lacrimile fără a îndrăzni să se plângă mai mult. Toţi simţeau că se petrece ceva anormal. David se întrebă ce-avea să se-aleagă de ei în minutele următoare.

— Întoarce-te să vezi! comandă Thory. Gândeşti prea mult.

Ascultă şi-şi reluă poziţia iniţială. Se simţea bine. Nu lipsi mult să-şi lase obrazul pe podea adormind fără dificultate. Gândindu-se la drumul parcurs de când părăsise centrul de curăţătorie, se simţea într-adevăr epuizat. La ce bun să fugă iar şi iar? Nu avea destulă energie pentru a continua această viaţă de fugă perpetuă. Gândurile fură întrerupte brutal de o aprindere formidabilă care străpunse noaptea. Avu impresia că o legătură uriaşă de vreascuri trosnea în flăcări, apoi limbile de foc urmară la verticală, lingând plafonul. Se vedea ca în plină zi, jerbe de scântei pârâiau din toate părţile, făcând să plouă peste casele din împrejurimi un miriad de tăciuni aprinşi rotitori. Un concert de urlete salută spectacolul.

Thory se ridică în picioare, cu braţele înălţate, simulând groaza.

— Foc! urlă. Foc! O să ardem de vii! Ieşiţi! Ieşiţi

repede!

Reacţia nu se lăsă aşteptată. Prizonierii se năpustiră asupra uşii într-o coordonare perfectă, lovind în panoul de lemn cu energia disperării. Sub apăsare, balamalele cedară şi şuvoiul uman se revărsă în curte, călcând în picioare gardienii loviţi de stupoare.

— Acum e momentul, repede!

David se propulsă spre exterior din toată viteza coatelor, cu Thory în urma sa. Continuând să se târască, fugiră spre casa Juviei în care se strecurară cu ajutorul trapei amenajate de David cu două săptămâni mai devreme. Giganta nu era acolo; înarmată cu un bici, li se alăturase paznicilor din curte şi încerca să îndiguiască valul fugarilor cu lovituri grele de curea. Gândindu-se la ce făceau, David luptă contra unei scârbe neaşteptate. În cameră, adolescentul trandafiriu şi gol trona în mijlocul patului răvăşit. La vederea lui Thory, scoase ţipete de spaimă şi uriaşul trebui să-l reducă la tăcere cu o lovitură de antebraţ de-a curmezişul gâtului.

— Trebuie să trecem strada! gâfâi negrul. Atenţie, poate să fie o santinelă în faţa uşii!

Acolo, însă, nu era nimeni, un al doilea focar tocmai se declanşase, confuzia ajungând la culme. Fumul se abătea spre sol, unde stagna într-o ceaţă de funingine. Nu se mai vedea nici la cinci metri. Se aruncară de-a latul şoselei, fugind ca săgeţile spre cabană. Uşa din capul scărilor se deschise fără dificultate. Femeia cea slabă zăcea întinsă cât era de lungă, cu un cuţit de os ieşindu-i din omoplatul stâng. Thory fluieră printre dinţi, vag admirativ.

— Eficace, vrăjitoarea ta!

Sirce apăru, ţinând doi saci de pânză grosolană vizibil încărcaţi cu provizii.

— Voia să dea alarma. N-am putut face altfel, explică ea pe un ton rece. Iată, am luat ce-am găsit. Trei zile de hrană, dacă ne raţionalizăm.

Lucirile dansante ale incendiului invadaseră încăperea, deformând chipurile şi obiectele. David fu conştient că se desprindea de realitate şi făcu un efort pentru a ieşi din hipnoză. Thory golea sertarele; alese două cuţite de os, îi întinse unul lui David şi arătă spre exterior.

— Nu trebuie să mai aşteptăm. Plec înainte. Fumul o să ne ascundă, dar nu vă rătăciţi. Intrarea în tunel e la capătul străzii… Drept înainte.

Se înarmă cu o traistă, o prinse bine pe umăr şi schiţă un gest cu mâna. Înainte ca David să fi avut timpul de a spune ceva, deschisese uşa şi plonjase în volutele negre ce înecau jumătate din peisaj.

— Haide! strigă Sirce.

Ieşiră pe peron, mascându-şi feţele cu palma. Căldura era insuportabilă, focul vuia în toate cele patru colţuri ale unităţii şi podeaua străzilor ardea, izgonind o gloată terorizată ce fugea în dezordine, călcând în picioare femei şi copii.

— Nu va dura mult, gâfâi Sirce, lemnul e îmbibat de sevă umedă. De cum se vor fi consumat rezervele de scânduri, incendiul o să regreseze.

Avea dreptate, deja tăciunii ce plouau peste acoperişurile caselor se stingeau în cea mai mare parte. Fibrele umflate de umezeală refuzau să propage incendiul. Tuşind de li se rupea pieptul, o luară la fugă pe urmele lui Thory.

David alerga, sfâşiat de teama că va vedea ivindu-se în ultima secundă groaznica siluetă a Juviei. I se

părea că nu se putea întâmpla altfel. O adevărată viermuială umană convergea spre periferiile oraşului. Lăsându-se pradă panicii, locuitorii cartierelor mărginaşe se aruncau spre singura cale de salvare posibilă: tunelul. Deci Thory nu se înşelase, totul era să ajungă înainte ca oamenii să-nceapă să se omoare între ei pentru a pătrunde în galerie şi ca un morman de cadavre strivite sub tălpi să nu bareze definitiv drumul.

Sirce încetini pentru a se menţine în rând cu el. Fură deodată depăşiţi de către calul fabricii. Bietul animal, înnebunit de flăcări, fugea în toate direcţiile, mugind ca un diavol, cabrându-se de cum se apropia cineva. Se opri drept în mijlocul unei intersecţii, privind mulţimea cu ochi sălbatici. Apoi, după ce răzui solul cu copita, atacă rândul întâi al fugarilor. Refluxul degeneră într-o învălmăşeală monstruoasă. Bărbaţi şi femei se răsturnau precum popicele, antrenându-şi în cădere vecinii. În câteva secunde, toţi cei ce se găseau în picioare se rostogoliră în grămadă cu un concert de ţipete şi imprecaţii.

David sări înapoi, trăgând-o pe Sirce de mână.

— Trebuie să trecem pe la fabrică! urlă el între două accese de tuse. Putem înconjura piaţa fără a risca să fim prinşi în mulţime!

Sirce încuviinţă. În timp ce se angajau pe-o străduţă, David se întrebă dacă Thory putuse trece sau se afla înghiţit în mareea umană ca o muscă în dulceaţă. Deasupra lor plafonul era de un negru uniform şi palele murdărite ale ventilatoarelor nu mai reuşeau să evacueze convenabil fumul. „O să murim asfixiaţi!” îşi spuse David luptând totodată să-şi alunge din cap acest gând. Se repeziră în fa-

brica goală, lovindu-se de scânduri şi maşini. O vibraţie surdă agita bârnele într-un freamăt continuu născut din sutele de picioare ce izbeau planşeul într-o goană disperată, se răspândea în construcţiile învecinate ca o undă de şoc pe suprafaţa unei tobe.

David nu îşi dădu seama de pericol decât în clipa când piramida se nărui ca un castel din cărţi de joc. N-avu timp nici măcar să strige un avertisment. Îngrămădirea de cuburi din lemn se transformă în avalanşă, măturând cărucioare, materiale, maşini, pulverizând gardurile pentru a se revărsa pe străzile apropiate într-un carambol înfiorător. Un nor de ţăndări ciuruiră aerul, o salvă de aşchii sfâşiară hainele tuturor celor ce se găseau în bătaia lor. David se rostogoli, peste cap, la adăpostul unui cazan de proliferare accelerată fără să ştie măcar ce făcea. Un singur gând i se învârtea în cap: „SIRCE!”

O văzu de cum ieşi iar, odată trecută furtuna. Un nemaivăzut maldăr de buşteni îi acopereau trupul, înmormântându-i-l sub mai multe tone de lemn. Doar capul şi umerii depăşeau marginea acestui tumulus, intacte. Restul era, după cât se putea vedea, zdrobit, redus la stadiul de pulpă informă. Timp de un minut lung fu incapabil să schiţeze o singură mişcare, apoi realiză faptul că Sirce îl chema.

— David! Repede! David!

Se aruncă lângă ea. Ochii tinerei femei nu-şi pierduseră nimic din vivacitate.

— David, strigă ea cu o voce doar cu puţin mai slabă decât de obicei, n-am timp să-ţi explic, nu încerca să înţelegi: *taie-mi capul!*

Tânărul dădu înapoi, ca şi cum ar fi suferit un şoc

electric.

— Te implor! se linguşi ea, scoate cuţitul. Sub glotă vei simţi o scobitură, o înnăditură. Înfige lama şi taie plastiderma. Nu mai am trup, e singura soluţie.

David îngustă ochii, izbit de înţelegere.

— Dar eşti… robot!

Sirce bătu din pleoape.

— Da. Un android ultra-perfecţionat dotat cu toate strategiile de simulare posibile. Dar n-avem acum timp să discutăm. Ia-mi capul, poate supravieţui două zile graţie alimentării autonome. Încă te mai pot ajuta. Repede. Altfel n-o să mai ajungi niciodată în galerie!

Într-o stare vecină cu somnambulismul, David îşi trase de la centură cuţitul de os dat de Thory. Cu buricele degetelor, pipăi pielea artificială, căutând îmbinarea vertebrelor metalice. Când implântă lama, un şuvoi de sânge ţâşni din rană, inundându-i cămaşa. Îi trebui toată stăpânirea de sine ca să n-o ia la fugă urlând.

— Nu-i nimic, comentă Sirce, simplă simulare de bază, concepută pentru a acredita ideea că sunt femeie adevărată. Sângele, de altfel, e sânge uman veritabil, stocat sub presiune. Vezi, dar, cât de departe poate merge înşelăciunea. Grăbeşte-te!

Cu degetele tremurătoare, descrise un arc de cerc cu pumnalul. Capul cu păr mătăsos se desprinse fără dificultate. Îl apucă în ambele mâini şi-l vârî în sac evitând să-l privească. Un vid uriaş se căscase în el. O ruptură pe care o ştia deja iremediabilă. Un robot! Şterse maşinal lama cuţitului de mânecă. Fire electrice, ploturi de contact, ţâşneau din gâtul retezat în mijlocul unei spume purpurii cu miros

fad.

Vocea tinerei femei răsună din traistă, puţin înăbuşită de stofa grosolană:

— Nu trebuie să întârzii, o să-ţi explic mai târziu. Am să-ţi fac dezvăluiri. Un mesaj pe care să ţi-l transmit, dar pentru moment nu te gândi decât la viaţa ta!

Ieşi din hangar cu paşi de automat, surd la zgomotele străzii, la tumultul fugii generale. Se petrecuse ceva ce-l ţinea prizonier de cealaltă latură a realităţii. Nu crezu s-o poată lua la fugă, apoi muşchii îşi regăsiră supleţea şi se avântă în mulţime.

Alerga, lovindu-i alternativ cu ambele mâini pe toţi cei ce i se puneau în cale ameninţând să-i încetinească goana. Vreo zece oameni se agăţaseră de calul fabricii şi încercau să-l răstoarne, dar animalul se ţinea bine, zvârlind din picioare cu energia disperării. Fără intervenţia nesperată a acestuia, David n-ar fi putut depăşi niciodată masa fugarilor. Calul alerga, cu gura larg deschisă, nechezând de spaimă şi furie, cu douăzeci de pumni încleştaţi de coamă. O măciucă se prăvăli, o ţepuşă străpunse pieptul descărnat. Uriaşul trup se rostogoli peste mulţime, lovind din copite, strivindu-i sub el pe cei ce-l uciseseră.

În aceeaşi clipă, David zări intrarea tunelului. Ieşeau de-acolo ecouri de cavalcadă, strigăte de uşurare deformate de rezonanţă. Grăbi pasul, cu inima bătându-i nebuneşte, cu plămânii în flăcări. Capul Sircei îi izbea şoldul, şuviţe de păr scăpau prin gura întredeschisă a traistei. Se simţea ca un profanator de cadavre, ca un hoţ de spânzuraţi, fugind cu macabra sa pradă pe umăr. Nu mai voia

să se gândească, dorea să uite. Da, să-şi uite decepţia, înşelătoria căreia îi căzuse victimă şi frica de singurătatea ce urma, pe care o simţea deja crescând în el. Ce va fi de-acum înainte furnicarul, fără Sirce? Periplurile în lungul tunelurilor, fără Sirce? Etapele...

Alungă nodul dur ce-i bloca beregata şi sări în galerie ca un om care se aruncă în gol. Văpăile incendiului zugrăveau tunelul în roşu. Sări în mijlocul fugarilor înspăimântaţi, cu coatele sus şi capul dat pe spate. Nu-şi mai simţea limitele trupului, anesteziat în chip straniu. I se părea c-ar fi putut fugi astfel zile în şir fără a-şi trage răsuflarea. Şi, pe şold, sacul lovea, lovea...

Capitolul XIV

Tunelul era plin de o gloată invizibilă şi haotică, o armată de somnambuli avansând cu braţele întinse. Întunericul vâjâia de şuşoteli neinteligibile, şi la fiecare doi paşi degete umede îţi pipăiau faţa, pieptul, în speranţa unei posibile identificări. David se degajă din aceste îmbrăţişări cu mişcări nervoase, şi se avântă, cu umărul ca o probă, despicând mulţimea trupurilor ezitante. Se grăbea să ajungă departe, să regăsească singurătatea galeriilor, să plonjeze în inima peretelui ca în sânul unei ape negre. Deja umbra era populată de murmure: „Focul s-a stins”, „Incendiul e învins! Nu mai e niciun pericol!” Lucirea purpurie care luminase tunelul în primele minute ale fugii îşi pierduse rapid din intensitate. Scânteierea dansândă a rugului, care-i înzestra pe cei scăpaţi cu chipuri de spectre, slăbise încet, lăsând locul tenebrelor peretelui. Dintr-odată fugarii renunţaseră la goana lor orbească pentru a se imobiliza umăr la umăr, pădure de obstacole omeneşti printre care David ocolea pe dibuite, atrăgându-şi injurii şi imprecaţii atunci când mâinile sale pipăiau din neatenţie un sân de femeie încă umed de transpiraţie sau organele genitale ale câte unui bărbat pe care panica îl azvârlise gol în cavalcada febrilă a galeriei.

— Hei, îi strigă careva în ureche, te-nşeală simţurile! Trebuie s-o iei înapoi, altfel o să te-afunzi

în perete!

David grăbi pasul fără a răspunde, temându-se în orice clipă că va fi înşfăcat şi tras înapoi. Nu era nevoie de prea mult: un imbecil care să-şi scapere bricheta, un soldat care, venindu-şi în fire, să apese butonul lanternei agăţate la centură, şi…

Înainta, cu dinţii sudaţi, insinuându-se ca o anghilă printre torsuri, şolduri, pe care valul refluxului le făcea clipă de clipă tot mai apropiate unele de altele, tot mai compacte…

— Un-te duci? Ei, întoarce-te, nu mai e nicio primejdie!

Degete i se agăţau de haine, căutând să-l reţină. Se degajă fără violenţă, încercând disperat să nu trezească bănuieli. Un moment crezu că nu va putea lupta contra şuvoiului, că mulţimea în marş îl va face prizonier în plasele ei, readucându-l la punctul de plecare, aruncându-l spre lumină. În cele din urmă trebui să muşte şi să lovească pentru a se degaja din turma dintr-odată reconstituită.

Când se regăsi singur în centrul tunelului, cămaşa îi era leoarcă de sudoare. Începu să alerge până i se tăie respiraţia, şi un junghi îl aruncă la pământ. Atunci, abia, apăsă întrerupătorul lămpii de buzunar, luminând pereţii înnegriţi cu un halou galben şi tremurător. Îşi lăsă sacul să lunece de pe umăr, şi luă capul Sircei între palme, aşa cum ar fi făcut cu o fată adevărată. Imediat, realiză că plastiderma era rece, iar carnea altădată moale recăpăta consistenţa cauciucului.

— Nu mai sunt irigată, şopti femeia, ghicindu-i gândurile. Mă voi întări, apropiindu-mă cu fiecare zi tot mai mult de stadiul de manechin.

David deschise gura, dar întrebările i se

învârtejeau în creier fără a reuşi să găsească drumul conştiinţei limpezi. Resentimentul avu, în cele din urmă, câştig de cauză…

— M-ai înşelat! şuieră el printre dinţi. M-ai prostit de la-nceput pân-la sfârşit! Totuşi… ţi-era frig când mi-era frig, foame când mi-era şi mie. Sufereai când sufeream şi eu. Ţi-am văzut frica în ochi, sudoarea pe trup după ce făceai dragoste. Plângeai, ţipai! Şi…

Sirce schiţă un surâs de scuză.

— Simplă tehnică imitativă, făcu ea cu o curioasă voce metalică. Simulam, copiindu-mi atitudinea după a ta. Waldo avea dreptate, am fost înzestrată cu o gamă de strategii practic nelimitată. Îmi era de-ajuns să-ţi analizez secreţiile corporale ca să-ţi cunosc sentimentele de moment: transpiraţia, undele de teamă emise de creier, absenţa vitaminei C în organism, gradul de stres. Mâna mea pe fruntea sau pieptul tău îmi comunica imediat electroencefalograma, electrocardiograma… Ce să-ţi mai spun? Fiecare analiză contribuia la determinarea tipului de strategie adecvată. Aşa că îmi era frică, îmi era foame, somn, sete… Îţi reproduceam gesturile, angoasele, în funcţie de schema feminină ce-mi regiza programul. Te-am minţit pentru că misiunea mea consta în a te observa, a te sonda şi, eventual, a te convinge.

— A mă convinge?

— Da, David. Sunt o sticlă aruncată în mare, nimic altceva. Un mesaj în derivă aşteptând să fie citit şi înţeles. Când complotul a fost descoperit, conjuraţii au înţeles imediat că niciunul dintre ei nu va scăpa, astfel că şi-au imaginat confecţionarea unui soi de arcă ambulantă, închizând în circuitele ei de

memorie toate cunoştinţele ştiinţifice. Teoriile lor privind exteriorul, observaţiile asupra oraşului-cub, puterea, secretul fabricării termitelor, formulele de mutaţie etc. etc. Voiau ca această arcă să treacă neobservată, aşa că i-au dat înfăţişarea unei femei. O femeie numită Sirce, înzestrată cu o falsă identitate informatică şi capabilă să facă faţă în orice situaţie, capabilă să-i convingă pe cei din jur de apartenenţa ei la regnul uman. De altfel, acest şiretlic a fost gata să se întoarcă împotriva lor de vreme ce am fost capturată odată cu ei când au invadat miliţienii laboratorul! Niciun moment poliţia Directoratului n-a suspectat înşelătoria. Ne-au drogat înainte de a merge să ne arunce în cuptor. Hipnogene puternice care i-au coborât pe creatorii mei la rangul de zombi, anihilându-le orice dorinţă de a trăi, orice reacţie de fugă, orice conştiinţă a morţii. Eu singură…

— Tu singură rămâneai lucidă. Drogurile n-aveau niciun efect asupra unei…

— Asupra unei maşinării. Poţi s-o spui, David. E adevărat. În clipa când te pregăteai să-i împingi în flăcări, programul meu funcţiona cu tot randamentul. Trebuia să supravieţuiesc pentru misiunea mea, şi în acest scop să utilizez toate mijloacele, toate subterfugiile. Ţi-am analizat reacţiile, expresia feţei faţă de Waldo şi de sticleţi. Am dedus că nutreai veleităţi de rebeliune, că nu le împărtăşeai vederile. Era o deschidere. Circuitele mele au selecţionat strategia ce părea să se impună şi…

— Am marşat! Te-am crezut umană, te-am salvat în timp ce îmbrânceam oameni adevăraţi în incinerator! Am salvat un robot!

— Nu fi amărât, era însăşi dorinţa lor.

— Dar n-ai încetat o secundă s-o faci pe neştiutoarea! În tunel, îmi cereai explicaţii asupra oraşului, a termitelor, ca şi cum nici n-ai fi auzit vreodată de ele…

— O făceam ca să te sondez. Trebuia să-ţi determin poziţia în raport cu sistemul. Să te situez psihologic şi intelectual.

— Dar de ce?

— Pentru a găsi un candidat valabil. Cineva susceptibil de a înţelege şi-a aproba mesajul pe care-l aveam de predat. Prezentai calităţi sigure, dar trebuia să fiu sigură c-am ales bine.

— Ai încercat cu Henry, inginerul! Era mai inteligent ca mine, de-asta te culcai cu el!

— Henry, prin formaţiunea sa, părea şi mai apt să-mi exploateze conţinutul circuitelor memoriale. Aspectul ştiinţific al situaţiei nu l-ar fi descurajat. Am făcut dragoste cu el pentru că era, în acel moment, singurul mijloc de a stabili o legătură psihologică privilegiată.

— Dacă nu murea, pe el l-ai fi ales!

— Nu neapărat. Valoarea lui ştiinţifică suferea enorm de pe urma fatalismului său şi a foarte netelor tendinţe spre alcoolism. Nu era un candidat realmente valabil.

— Dar eu? N-am să-nţeleg o iotă din formulele tale savante, din teoriile tale asupra mutaţiilor, din…

— Ştiu, dar ai curajul şi perseverenţa.

Clipi din pleoape, înainte de a adăuga:

— Şi-apoi, din nenorocire, nu mai am timp să caut.

David oftă.

— Eşti deci o sticlă aruncată-n mare de nişte doctori morţi. Ultima mărturie a unui complot

avortat şi ai cărui conjuraţi au pierit toţi. Înţeleg toate astea, dar ce aştepţi de la mine?

— Am încercat să te sensibilizez asupra problemelor noastre pe tot parcursul călătoriei. Misiunea mea era să suscit alte vocaţii, să recrutez un continuator. Cineva care să poarte mai departe, pe socoteala lui, făclia revoltei…

— Şi crezi că eu? Eu!

— Nu fi sarcastic. Ai înţeles la perfecţie că acest cub e o lume ce se năruie, o lume a morţii. Termitele au cauzat ravagii, sunt de acord, dar nu sunt numai ele. Gândeşte-te la animalele criogenizate în sala de arhivă, la aceste animale feroce care, într-o zi sau alta, se vor trezi, se vor răspândi din celulă în celulă, devorând copiii, femeile. Gândeşte-te mai ales la hoţii de fier care lucrează la învingerea tiraniei implanturilor, şi vor reuşi şi ei, nu e decât o chestiune de timp. Ai să-i vezi atunci pornind la asaltul ascensoarelor, invadând etajele inferioare şi superioare, impunându-şi voinţa în faţa tuturor… Pentru moment sunt învinşi, scoşi din uz. Unitatea lor a fost în mare măsură distrusă de flăcări – dar mâine? Nu crezi că ura lor se va alimenta şi din această ultimă lovitură? Că setea lor de răzbunare se va dubla? Oraşul-cub e o lume a morţii, care se surpă, un furnicar ce se dărâmă. Că vrem sau nu, nu mai există azi decât o soluţie: exteriorul… O ştii la fel de bine ca mine, chiar dacă vechile condiţionări te mai fac încă să refuzi ipoteza asta.

— Vrei să faci din mine un mâncător de ziduri? Un complotist predicând revoluţia din unitate în unitate! Dar deducţiile tale nu stau în picioare, Directoratul îi va respinge pe hoţii de fier, va găsi

mijlocul de a sfârşi cu termitele, va…

— David! i-o reteză vocea straniu-metalică a Sircei. David, trebuie să ştii un lucru: nu există Directorat!

— Dar ce tot…

— Contrar celor pe care le cred majoritatea oamenilor, nu e niciun palat prezidenţial în vârful oraşului, nimic… Contrar celor care cred într-un etaj particular unde să troneze un oarecare prezidiu, nu sunt decât ordinatoare. Ordinatoare care au fost programate o dată pentru totdeauna acum trei sute de ani, şi la care un dispozitiv de autodistrugere protejează accesul. Asta pentru ca niciun om să nu poată domni asupra oraşului ca un dictator veritabil. *Suntem comandaţi de către maşini!* M-auzi, David? De către creiere electronice demodate, cu răspunsuri din ce în ce mai lente, înţepenite în programe dintr-o altă epocă şi total incapabile să se adapteze situaţiilor noi!

— Dar de ce?

— Pentru că într-o vreme s-a crezut că maşinile, care nu cunosc ura sau vertijul puterii, ar constitui cea mai bună formă de guvernământ pentru oraş. Fără pasiuni, fără războaie. Asta era ecuaţia. Totul a fost prevăzut pentru ca niciun om să nu poată revedea programarea care dirijează cubul, pentru ca niciun om să nu poată strecura un program avantajându-l personal. Aceasta se numea „dispozitivul antitiran, formula păcii”. Dacă cineva încearcă să umble în circuite, să forţeze ordinatorul, totul sare în aer, oraşul, etajele, totul! În teorie, ideea e perfectă. Niciun complot posibil, nicio lovitură de stat, de vreme ce o lovitură de stat înseamnă a te distruge prin ricoşeu imediat. În

practică…

— În practică?

— La etajele superioare, anumite grupări au ajuns să se gândească la posibilitatea de a stabili o magistrală informatică, o cheie permiţând să se acceadă la circuitele Directoratului şi să li se modifice programarea.

— Şi dacă magistrala asta eşuează, pierim cu toţii, nu-i aşa?

— Aşa e, şi-i un pericol în plus, David. O primejdie ce li se adaugă tuturor celorlalte. Cât timp ne-a mai rămas până când aceşti nebuni se vor deghiza în spărgători informaticieni şi vor încerca să fractureze seiful Directoratului? Nimeni n-o poate spune…

Tăcu. David stinse lampa, tulburat. Craniul Sircei îi era greu în mâini. Îl depuse pe sol. Spunea adevărul sau – încă o dată – încerca să-l manipuleze, folosindu-se de ignoranţa lui?

— Ce vrei să fac exact? murmură, după un minut.

— Spune-le adevărul popoarelor din celule, naufragiaţilor din pereţi. Fă-i să devină conştienţi de pericole, să întrezărească soluţia exteriorului, a spaţiului din afară. Să înceteze cu vechile condiţionări. E deja mult, crede-mă! Moştenirea ştiinţifică a creatorilor mei s-a pierdut, de vreme ce n-am s-o pot transmite, dar voinţa de a lupta o poţi face să devină mai vie ca oricând, tu, David! Preia ştafeta mâncătorilor de ziduri, David! Nu poţi face altfel după toate câte le-ai văzut!

Tânărul schiţă o grimasă. Instinctiv, întinse mâna, atinse părul mătăsos al Sircei.

— Acum am să fiu singur, făcu el cu glas stins.

— N-am fost decât o sticlă pe mare. Chiar dacă

adesea am încercat să te fac să crezi contrariul…

— O să reflectez.

Se lungi în funingine, cu craniul ţinut strâns la piept şi nasul înecat în buclele negre ale Sircei. Somnul îl fulgeră în câteva secunde.

A doua zi, tânăra femeie avea ochii sticloşi şi vocea nu-i mai era decât un murmur nedesluşit. Apropiindu-şi urechea de gura din cauciuc cu buze decolorate, David auzi un monolog incoerent întretăiat de lungi serii de cifre. Spre amiază recuperase totuşi destulă energie pentru a se lansa într-un discurs precipitat în care recapitulă informaţiile din ajun. Repetă acest mesaj de două ori la rând, apoi se cufundă într-un mutism punctat cu pârâituri de rău augur.

David renunţă să se mai mişte. Sub degetele lui, pielea dobândise o consistenţă neplăcută, dură şi totodată lipicioasă. Crevase crăpau comisurile buzelor precum şi colţurile ochilor. Încercă în mai multe rânduri să lege un dialog, dar Sirce nu părea să-şi mai stăpânească procesele mintale. Până seara, îşi debită pe un ton perfect monocord lista componentelor, apoi se refugie într-un concert de paraziţi presărat cu pulsaţii binare.

În sfârşit, ochii îi deveniră albi şi falca i se prăbuşi cu un scârţâit metalic de balama neunsă.

— Sirce? bâigui tânărul cu inima frântă de o menghină invizibilă. Sirce! M-auzi? Gata, ai câştigat! O să fac tot ce vrei! Eşti mulţumită? Da? Răspunde!

Dar capul dintre mâinile lui nu mai prezenta nici atâta expresivitate cât o bucată de granit. În clipa când îl puse pe sol, realiză faptul că părul de cărbune i se risipea între degete, dezgolind craniul

robotului mort, în chip nemilos.

Capitolul XV

David mergea. Nu mai ştia încotro se îndrepta. Zidul îl absorbea ca un pântec negru şi rece, ca intestinul fosilizat al cine ştie cărei fiare monstruoase. Înainta, cu ochii închişi; capul mort îi lovea şoldul prin pânza sacului.

Într-o zi, curând, avea să întâlnească oameni, rătăcitori poate, avea să le spună povestea lui. Le va dezvălui adevărul despre cub. Unii îl vor respinge, alţii i-o vor porni pe urme.. Şi timpul va trece…

Câte luni? Câţi ani?

De-acum înainte, însă, moştenirea Sircei îi curgea în vene. Purta cuvântul. Purta mesajul.

Va găsi o soluţie înainte ca forţele negre să se dezlănţuie asupra oraşului îngropat, înainte ca ura, invidia şi nebunia puterii să pustiască etajele unele după altele? Trebuia să se grăbească, ştia asta. Viitorul cubului apăsa pe umerii lui. Devenise un nomad, un proscris…

Un mâncător de ziduri.

SFÂRŞIT